

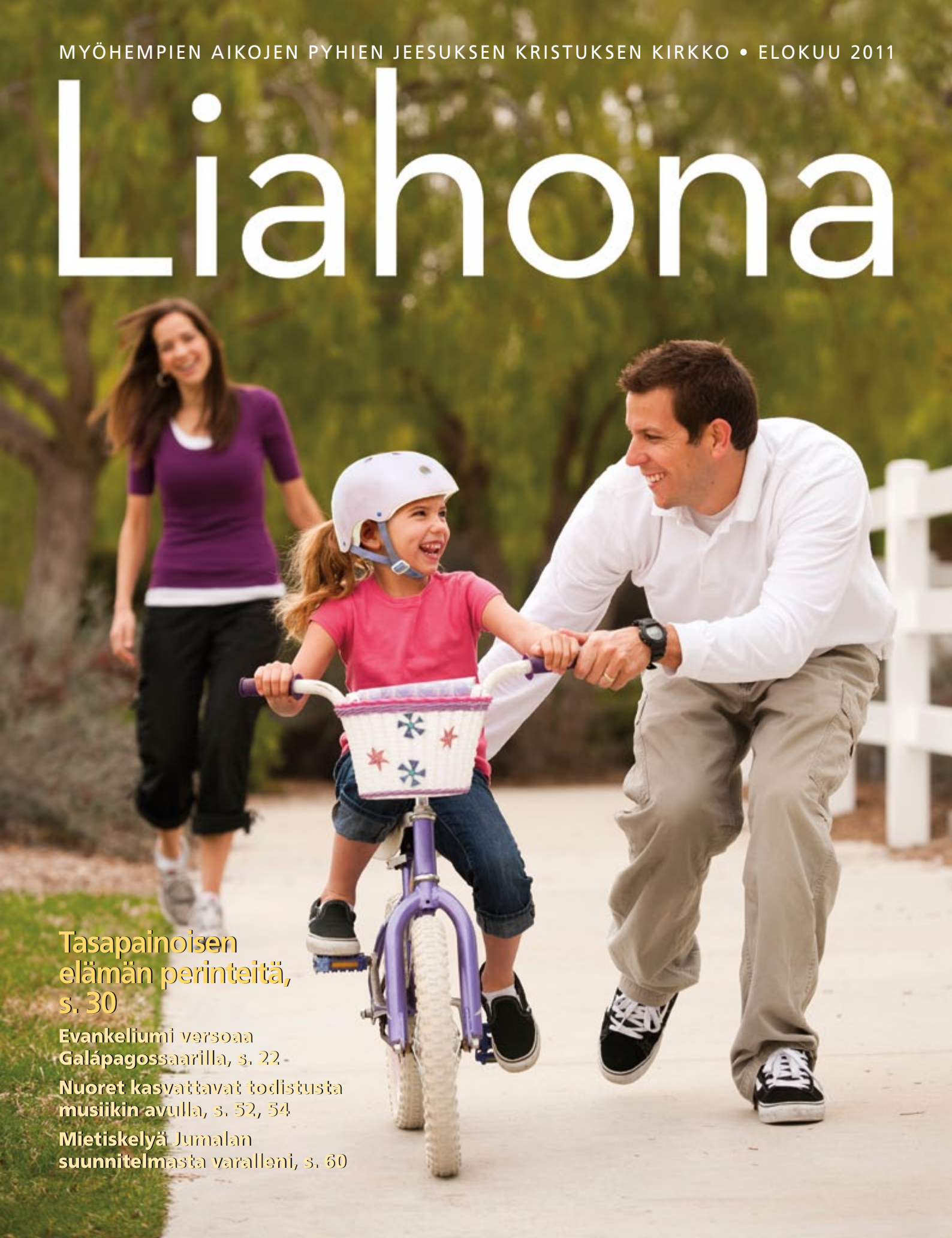
Liahona

**Tasapainoisen
elämän perinteitä,
s. 30**

**Evankeliumi versoaa
Galápagossaarilla, s. 22 -**

**Nuoret kasvattavat todistusta
musiikin avulla, s. 52, 54**

**Mietiskelyä Jumalan
suunnitelmasta varalleni, s. 60**

Joshua Wallace Jensenin teos *Kokoontuminen*

Vuonna 1997, juhlistaakseen sitä, että pioneerien saapumisesta Suolajärven laaksoon 24. heinäkuuta 1847 oli kulumut 150 vuotta, nykyajan myöhempien aikojen ”pioneerit” kulkivat laaksoon uudelleen Winter Quartersista Nebraskasta. Tämä maalaus perustuu tuohon uuteen vaellukseen. Laulu ”Pelvotta käykää”, jonka William Clayton sanoitti vuonna 1846, sopii kumpaankin pioneeriryhmään:

Pelvotta käykää, pyhät Kristuksen,
Riemuiten voittohon.
Raskas jos onkin tienne tuskien,
Armo myös suuri on.
Pois turhat huolet heittäkää,
Niin Herraa voitte ylistää,
Ja silloin laulu kaikuu näin: Kaikki on parhain päin!
(*MAP-lauluja*, 17.)

SANOMAT

4 Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Rakkautta kotona – neuvoja profetaltamme
Presidentti Thomas S. Monson

7 Kotikäyntiopetussanoma: Pyhien naisten yhdistys

ERIKOISARTIKKELIT

20 Kaksi pioneeria kahdelta vuosisadalta
Allison Ji-Jen Merrill
Puolentoista vuosisadan erottamia mutta uskon yhdistämiä.

22 Tulen ja uskon Galápagossaaret
Joshua J. Perkey
Kirkko kukoistaa näillä erikoisilla saarilla.

30 Tasapainoisen, vanhurskaan elämän perinne
Vanhin L. Tom Perry
Neljä keinoa tasapainon saavuttamiseksi.

OSASTOT

8 Pieniä ja yksinkertaisia asioita

11 Palvelemme kirkossa: Voitteko antaa minulle siunauksen?
Jennifer Rose Maddy

12 Me puhumme Kristuksesta: Otan Hänen nimensä päälleni
Jacob F. Frandsen

14 Mihin me uskomme: Jumala lähettää meidät maan päälle jäseniksi perheeseen

16 Kotimme, perheemme: Yksi uskollinen pioneeri, monta siunattua sukupolvea

18 Evankeliumin klassikoita: Ojenna auttava käsi
Presidentti Gordon B. Hinckley

38 Myöhempien aikojen pyhien kertomaa

74 Kirkon uutisia

79 Perheiltaideoita

80 Kunnes taasen kohdataan: Vertaus banaanipuusta
Linda J. Later Anton T.
Kumarasamyn kertoman mukaan

KANNESSA

Edessä: valokuvakuivitus Jerry Garns.
Takana: valokuvakuivitus © iStockphoto.

42

42 Pyysikö Hän tosiaan minulta sitä?

Joelyn Hansen

Voisiko joku näin nuori hoitaa tämän tehtävän hyvin?

48

46 Kysymys ja vastaus

Miten minun pitäisi suhtautua, kun ystäväni sanovat, ettei kukaan ihminen voi nähdä Jumalaa?

48 Ainoa tosi ja elävä kirkko

Vanhin Dallin H. Oaks

Mitä tarkoittaa, että kirkkomme on ainoa tosi kirkko?

52 Laulu ja rukous

Adam C. Olson

Dillon tiesi, kenen puoleen kääntyä, kun hän tarvitsi apua pystyäkseen laulamaan korkean sävelen.

54 Sinnikkäästi Singaporessa

Michelle Hsieh ja Cerys Ong

Todistus ja ystävyys vahvistuivat, kun nuoret Singaporessa esittivät musikaalin.

57 Nykyajan pioneereja

Herra ei pyydä meitä kävelemään tasankojen yli. Hän pyytää meitä kävelemään kadun yli tapaamaan naapuria.

58 Juliste: Pois pääseminen on mahdollista

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: hauskaa auringossa.

62

59 Erityinen todistaja: Mitä voin oppia pyhistä kirjoituksista?

Vanhin D. Todd Christofferson

60 Kuvajaisia

Sheila Kindred

Mitä tulevaisuudella on minun varalleni?

62 Meidän sivumme

64 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Minun ruumiini on Jumalan temppeli

Vicki F. Matsumori

66 Kertomuksia Jeesuksesta: Jeesus siunaa lapsia

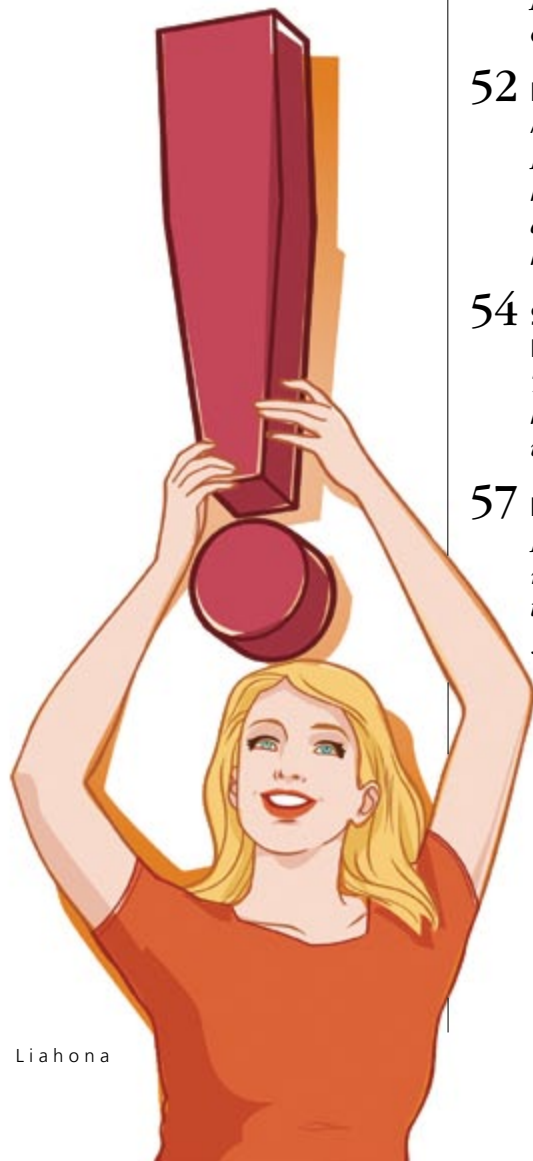
Diane L. Mangum

68 Etsitään opetettavia ihmisiä

Auta lähetyssaarnaajia pääsemään opetusopimukselleen.

69 Loistava ajatus

70 Pienille lapsille

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon virallinen kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper
Neuvojat: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jr., Per G. Malm

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht
Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn
Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäälliköt: Susan Barrett, Ryan Carr
Toimittajat: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen
Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen
Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters
Pääsuunnittelijat: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy
Suunnittelu ja tuotanto: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick
Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:
Mirku Karumo
Keltarousku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747
Sähköposti: mirku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MSR Filialen
Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:
Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20
Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org
Verkkotilaukset: store.lds.org
Vuosittilauhinta: 7,50 €

Lähetetään käsikirjoitukset ja tiedustelut osoitteella:
Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA, tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan, kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulisi lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
August 2011 Vol. 63 No. 8. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisää internetissä

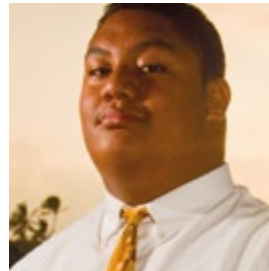
Liahona.lds.org

AIKUISILLE

Kirkko on järjestäytynyt äskettäin Galápagossaarilla (ks. s. 22). **Katso lisää kuvia** kirkon jäsenistä Galápagossaarilla osoitteessa www.liahona.lds.org.

NUORILLE

Kuuntele osoitteessa www.liahona.lds.org, kun Dillon (ks. s. 52) laulaa seminaarin Vanhan testamentin ääniraidalta yhden laulun tongaksi.

LAPSILLE

Tiesitkö, että Alkeisyhdistyksen lapsia on noin miljoona eri puolilla maailmaa? **Tutustu muutamiin heistä** osoitteessa www.liahona.lds.org.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavilla monella kielellä osoitteessa www.languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Apuyhdistys, 7

Fyysinen ruumis, 64, 73

Jeesus Kristus, 12, 66

Kirkon historia, 8, 16, 18

Kirkon tehtävät, 42

Kymmenykset, 70, 72

Kääntymys, 16, 20, 22, 39

Luonne, 30

Lähetystyö, 22, 68

Musiikki, 52, 54

Palveleminen, 18, 22, 40, 42

Pappeuden siunaukset, 11

Pappeus, 48

Paraneminen, 66

Parannus, 58

Pelastaminen, 18, 80

Perhe, 4, 14

Pioneerit, 18, 57

Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 30, 46, 59

Raha-asiat, 41

Rukous, 38, 52

Sakramentti, 12

Sukuperintö, 60

Taivaallinen Isä, 46

Tasapaino, 30

Temppeilyö, 22, 39

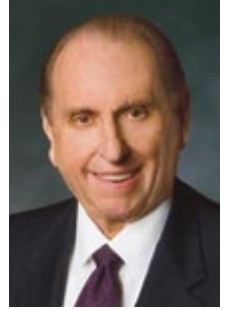
Tieto, 30

Todistus, 46, 48

Viisauden sana, 30, 64, 73

Ykseys, 22

Presidentti
Thomas S. Monson

Rakkautta kotona

NEUVOJA PROFEETALTAMME

Siunattua perhe-elämää

”Kun olemme kokeneet paljon ja kulkeneet kauas ja kun olemme nähneet, kuinka katoavaa ja joskus pinnallista suuri osa maailmasta on, kiitollisuutemme kasvaa etuolkeudesta olla osa jotakin luotettavaa – kotia ja perhettä ja rakkaittemme uskollisuutta. Opimme tietämään, mitä tarkoittaa, että olemme sidoksissa toisiimme velvollisuuden, kunnioituksen ja yhteenkuulumisen ansiosta. Opimme, ettei mikään voi täysin korvata perhe-elämän siunattuja suhteita.”¹

Jakakaamme rakkauttamme

”Lausukaa lapsellenne kohteliaisuus tai halatkaa häntä. Sanokaa useammin ’Rakastan sinua’, ja kiittäkää aina. Älkää koskaan antako ratkaisua vaativan ongelman tulla tärkeämmäksi kuin rakkautta kaipaava henkilö. Ystävät muuttavat pois, lapset kasvavat, läheiset kuolevat. On kovin helppoa pitää toisia itsestäänselvyyksinä, kunnes tulee päivä, jolloin he ovat poistuneet elämästämme ja jäljelle jäävät vain mietteemme ’entä jos’ ja ’kunpa vain’. – –

Nauttikaamme elämästä päivä kerrallaan, löytäkäämme iloa matkasta ja jakakaamme rakkauttamme ystäville ja perheelle. Jonakin päivänä meiltä jokaiselta loppuvat huomiset. Älkäämme lykätkö tuonnemaksi sitä, mikä on tärkeintä.”²

Osoittakaamme rakkauttamme

”Veljet, kohdelkaamme vaimoamme arvokkuudella ja kunnioittaen. Hän on iankaikkinen kumppanimme. Sisaret, kunnioittakaa aviomiestänne. Hän tarvitsee hyvien sanojen kuulemista. Hän tarvitsee ystävällistä hymyä. Hän tarvitsee

todellisen rakkauden lämmintä ilmaisemista. – –

Teille, jotka olette vanhempia, sanon – osoittakaa rakkautta lapsianne kohtaan. Te tiedätte rakastavanne heitä, mutta huolehtikaa siitä, että myös he tietävät sen. He ovat hyvin kallisarvoisia. Kertokaa se heille. Pyytäkää apua taivaalliselta Isältämme, kun huolehditte heidän tarpeitaan päivittäin ja kun kohtaatte haasteita, joita väistämättä tulee vanhemmuuden myötä. Te tarvitsette enemmän kuin oman viisautenne kasvattaessanne heitä.”³

Ilmaiskaamme rakkauttamme

”Te vanhemmat, ilmaiskaa rakkautenne lapsianne kohtaan. Rukoilkaa heidän puolestaan, että he kykenisivät vastustamaan maailman pahuutta. Rukoilkaa, että he kasvavat uskossa ja todistuksessa. Rukoilkaa, että he eläisivät hyvää elämää toisia palvellen.

Lapset, kertokaa vanhemmillenne, että rakastatte heitä. Kertokaa heille, kuinka kiitollisia olette kaikesta, mitä he ovat tehneet ja tekevät edelleen teidän puolestanne.”⁴

Mikä on kaikkein tärkeintä?

”Se, mikä on kaikkein tärkeintä, liittyy miltei aina ympärillämme oleviin ihmisiin. Oletamme usein, että heidän *täytyy* tietää, kuinka paljon rakastamme heitä. Mutta meidän ei pitäisi koskaan olettaa; meidän pitäisi kertoa se heille. William Shakespeare kirjoitti: ’Ei lemmitse, jok’ ei tuo ilmi mieltään.’ Emme ikinä unohda ystävällisiä sanoja tai kiintymyksen osoitusta. Sen sijaan tulemme katumaan sitä, jos sellaiset asiat puuttuvat tärkeimmistä ihmissuhteistamme.”⁵

Tuokaamme taivas lähemmäs

”Olkoot perheenne ja kotinne – – täynnä rakkautta: rakkautta toisianne kohtaan, rakkautta evankeliumia kohtaan, rakkautta lähimmäistämme kohtaan ja rakkautta Vapahtajaamme kohtaan. Sen seurauksena taivas tulee olemaan vähän lähempänä täällä maan päällä.

Tehkäämme kodistamme turvapaikka, johon perheemme jäsenet haluavat aina palata.”⁶

Rukous perheiden puolesta

”Siinä määrin kuin perheyksikkö on hyökäyksen kohteena nykyajan maailmassa ja monia kauan pyhinä pidettyjä asioita pilkataan, me pyydämme Sinua, Isämme, tekemään meistä kohtaamiemme haasteiden veroisia, jotta voisimme puolustaa lujina totuutta ja vanhurskautta. Olkoot kotimme rauhan, rakkauden ja hengellisyyden tyyssijoja.”⁷ ■

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Yhdentyypisessä oppimistoiminnassa ”opettaja esittää kysymyksen tai tilanteen ja antaa oppijoille hieman aikaa ehdottaa vapaasti ratkaisuja tai ideoita” (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 159). Kun luet tämän artikkelin perheen kanssa, pyydä heitä kuuntelemaan neuvoja tai ideoita, jotka tekevät heihin vaikutuksen. Perheenjäsenet voisivat sitten ehdottaa keinoja rakkauden lisäämiseksi kodissaan. Voit kehottaa perhettä tarkastelemaan näitä ideoita jossakin tulevassa perheillassa.

VIITTEET

1. ”Turvapaikka maailmalta”, *Maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous*, 9. helmikuuta 2008, s. 29.
2. ”Joy in the Journey”, Brigham Youngin yliopiston järjestämä naisten konferenssi, 2. toukokuuta 2008, <http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/transcripts.cfm>.
3. ”Yltäkyläisesti siunattuja”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 112.
4. Ks. ”Kunnes taas kohtaamme”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 113.
5. ”Ilon löytäminen matkasta”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 86.
6. ”Turvapaikka maailmalta”, s. 31.
7. Arizonassa Yhdysvalloissa sijaitsevan Gila Valleyn temppelin vihkimisrukous 23. toukokuuta 2010; artikkelissa ”The Gila Valley Arizona Temple: ’Wilt Thou Hallow This House’”, *Church News*, 29. toukokuuta 2010, s. 5.

Äiti pelasti meidät

Patricia Auxier

Kun olin kuusivuotias, pikkusiskoni ja minä olimme seuraamassa isosiskomme koripalloottelua. Isä lähti kotiin, ja silloin päätimme, että halusimme lähteä hänen kanssaan, joten juoksimme hänen peräänsä sateeseen. Kun emme löytäneet häntä, menimme takaisin urheiluhalliin lähteäksemme kotiin äidin kanssa, mutta siinä vaiheessa kun tulimme urheiluhalliin, kaikki olivat poistuneet rakennuksesta.

Muistan painautuneeni ovenkarmia vasten yrittäen saada pikkusiskoni ja itseni suojaan sateelta ja rukoilleeni, että joku tulisi. Sitten muistan kuulleen punaisen pakettiautomme oven läimähtävän kiinni, ja me lähdimme juoksemaan ääntä kohti. Sitten seurasi yksi elävimmistä lapsuusmuistoista, mitä minulla on: äiti sulke-
massa meidät syliinsä ”niin kuin kanaemo kokoaa poikasensa siipiensä suojaan” (3. Nefi 10:4).

En ole ikinä tuntenut oloani turvallisemmaksi kuin sillä hetkellä, kun äiti sulki meidät syliinsä.

Äiti oli pelastanut meidät, enkä ole ikinä tuntenut oloani turvallisemmaksi kuin tunsin sillä hetkellä.

Kun ajattelen äidin vaikutusta minuun, huomaan hänen elämänsä suunnanneen minut kohti Vapahtajaa ja osoittaneen minulle, mitä hervonneiden käsien nostaminen ja voimattomien polvien vahvistaminen tarkoittaa (ks. OL 81:5). Hän luotti Jeesukseen Kristukseen, jolta hän sai aina voimaa.

LAPSILLE

Rakennamme onnellisen kodin

Presidentti Monson ehdotti tapoja, joilla voimme rakentaa onnellisen kodin. Etsi artikkelista asioita, joita sinä ja perheesi voitte tehdä, jotta kodistanne tulee onnellinen.

Joka kerta kun löydät jotakin, mitä voit tehdä, kirjoita

se yhdelle tyhjälle viivalle. Kun olet löytänyt ensimmäisen asian, piirrä se osa kodista, joka viivan vieressä on mainittu. Etsi ainakin viisi tapaa, joilla voitte rakentaa onnellisen kodin, ja piirrä koko talo ja perheesi talon sisälle.

1. Seinät _____
2. Katto _____
3. Ovi _____
4. Ikkunat _____
5. Perhe _____

Pyhien naisten yhdistys

Tutkikaa tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä sopivalla tavalla niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää seuraavia kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehkäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämäämme.

Eliza R. Snow, Apuyhdistyksen toinen ylijohtaja, on opettanut: ”Apostoli Paavali puhui muinoin pyhistä naisista. Meidän jokaisen velvollisuus on olla pyhä nainen. Jos me olemme pyhiä naisia, meillä on yleviä päämääriä. Tuntemme, että meidät on kutsuttu suorittamaan tärkeitä tehtäviä. Tämä koskee kaikkia. Yksikään sisar ei ole niin eristäytynyt eikä yhdenkään elämänpiiri ole niin kapea, etteikö hän voisi tehdä paljon Jumalan valtakunnan rakentamiseksi maan päällä.”¹

Sisaret, me emme ole eristäytyneitä eikä elämänpiirimme ole kapea. Kun otamme vastaan lahjan olla mukana Apuyhdistyksen toiminnassa, meistä tulee osa sitä, mitä profeetta Joseph kuvaili yhdistykseksi, joka on ”erossa kaikesta pahasta maailmassa, oivallinen, hyveellinen, pyhä”².

Tämä yhdistys auttaa meitä vahvistamaan uskoamme ja kasvamaan hengellisesti antamalla meille tilaisuuksia johtaa, palvella ja opettaa. Palvellessamme elämämme saa uuden ulottuvuuden. Me edistymme hengellisesti ja meidän yhteenkuuluvuuden tuntemme, identiteettimme ja itsetuntonemme vahvistuvat. Me ymmärrämme, että evankeliumin suunnitelman perimmäinen tarkoitus on antaa meille tilaisuus ylittää parhaaseemme.

Apuyhdistys auttaa valmistamaan meitä saamaan temppelin siunaukset, kunnioittamaan tekiämme liittoja ja olemaan mukana Siionin asiassa. Apuyhdistys auttaa meitä lisäämään uskoamme ja henkilökohtaista vanhurskauttamme, vahvistamaan perheitä sekä etsimään ja auttamaan avun tarpeessa olevia.

Apuyhdistyksen työ on pyhää, ja pyhän työn tekeminen saa aikaan pyhyyttä meissä.

Silvia H. Allred, ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmissä johtokunnassa

Pyhistä kirjoituksista poimittua

2. Moos. 19:5; Ps. 24:3–4; 1. Tess. 4:7; Tit. 2:3–4; OL 38:24; 46:33; 82:14; 87:8; Moos. 7:18

Mitä voin tehdä?

1. Kuinka autan vastuullani olevia sisaria vaalimaan yleviä päämääriä ja saavuttamaan ne?
2. Miten teen elämästäni oivallista, hyveellistä ja pyhää?

Lisätietoja on osoitteessa www.relief-society.lds.org.

VIITTEET

1. *Woman's Exposition*, 15. syyskuuta 1873, s. 62; ks. myös *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 181.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 168.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 474.
4. Lainattuna artikkelissa Kathleen H. Hughes, ”Jotta voimme istua taivaassa kaikki yhdessä”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 110.

Historiastamme poimittua

Puhuessaan Nauvoon naisten Apuyhdistykselle profeetta Joseph tähdensi pyhyyttä selittäen, että kun sisarista tulisi puhtaita ja pyhiä, heillä tulisi olemaan tuntuva vaikutus maailmaan. Hän selitti: ”Lempeyttä, rakkautta, puhtautta – nämä ovat ominaisuuksia, joiden pitäisi korottaa teidät –. [Tällä yhdistyksellä] on oleva voima kutsua keskuudestaan kuningattaria. – Maailman kuninkaas ja kuningattaret tulevat Siioniin ja osoittavat sille kunnioitusta.” Apuyhdistyksen sisaret, jotka elävät liittojensa mukaan, saavat osakseen jalosukuisten kunnioituksen. Lisäksi Joseph lupasi sisarille: ”Jos elätte etuoikeuksienne mukaisesti, mikään ei voi estää enkeleitä olemasta seuranne.”³

Kun sisaret työskentelivät muiden palvelemiseksi ja pelastamiseksi, he pyhiittyivät itse. Lucy Mack Smith, profetaan äiti, kertoi, millaista hyvää Apuyhdistys voisi saada aikaan: ”Meidän täytyy vaalia toinen toistamme, pitää huolta toinen toisestamme, lohduttaa toisiamme ja saada opetusta, jotta voimme istua taivaassa kaikki yhdessä.”⁴

Pieniä ja yksinkertaisia asioita

”Pienillä ja yksinkertaisilla asioilla saadaan aikaan suuria” (Alma 37:6).

KIRKON HISTORIAA ERI PUOLILLA MAAILMAA

Vasemmalla: Kim Ho Jik (oikealla) yhdessä kahdentoista apostolin koorumin jäsenen vanhin Harold B. Leen (keskellä) kanssa, joka vieraili Koreassa. Yllä: Soulin temppeli, joka vihittiin käyttöön vuonna 1985.

Etelä-Korea

Lähetystyö Koreassa alkoi Korean sodan aikaan 1950-luvun alussa, mutta yksi ensimmäisistä korealaisista käännynnäisistä, Kim Ho Jik, kastettiin Yhdysvalloissa. Kim oli suorittamassa tohtorintutkintoa liittyessään kirkkoon Pennsylvaniassa vuonna 1951. Kaksi hänen lapsistaan oli niiden neljän ensimmäisen henkilön joukossa, jotka kastettiin Koreassa 3. elokuuta 1952. Veli Kim nousi myöhemmin johtavaan asemaan Korean valtionhallinnossa, ja hänen vaikutusvaltansa auttoi lähetyssaarnaajia

pääsemään Etelä-Koreaan.

Korean lähetyskenttä perustettiin vuonna 1962, ja Mormonin kirja julkaistiin koreaksi vuonna 1967. Ensimmäinen vaarna Etelä-Koreassa ja samalla ensimmäinen vaarna Manner-Aasiassa muodostettiin Soulin 8. maaliskuuta 1973. Soulin temppeli, joka oli ensimmäinen temppeli Manner-Aasiassa, vihittiin vuonna 1985.

Vuonna 2001 vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista luovutti asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle” Etelä-Korean pääministerille Lee Han-Dongille.

KIRKKO ETELÄ-KOREASSA	
Jäseniä	81 251
Lähetyskenttiä	3
Vaarnoja	17
Seurakuntia	142
Temppeleitä	1

Tietovisa profeettojen vaimoja

Emma
Smithistä

Frances Monsoniin kirkon presidenttien vaimot ovat seisleet aviomiehensä rinnalla uskollisena kumppanina. Näistä ja muista uskollisista naisista vanhin Bruce R. McConkie (1915–1985) kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Herra ei läheta koskaan apostoleja ja profeettoja ja vanhurskaita miehiä palvelemaan kansaansa asettamatta yhtä hengellisiä naisia heidän rinnalleen.”¹ Tämän tietovisan avulla saat tietää joitakin kiinnostavia seikkoja kahdeksasta myöhempien aikojen profeetan uskollisesta vaimosta.

Vastaukset ovat seuraavalla sivulla.

1. Tämä nainen kastettiin vuonna 1834, ja myöhemmin hän matkusti yksikseen 1 600 kilometriä liittyäkseen myöhempien aikojen pyhiin Kirtlandissa Ohion osavaltiossa Yhdysvalloissa. Hän lupasi äidilleen palaavansa, jos hän saisi tietää, ettei kirkko ole totta, mutta hän pysyi myöhempien aikojen pyhien luona loppuelämänsä.

2. Tämän nuoren naisen tuleva aviomies halusi tehdä vaikutuksen häneen, kun he olivat teini-ikäisiä, kunnostamalla vanhempiensa pihan järjestääkseen yhtä hienot pihajuhlat kuin muiden, varakkaampien naapuruston poikien juhlat.

3. Tämä nainen rakasti lukemista pikkutyöstä asti ja luki usein silloinkin kun hänen luultiin nukkuvan, sijaavan vuoteita tai harjoittelevan urkujensoittoa.

4. Tämä nuori tyttö meni kahdeksanvuotiaana metsään rukoilemaan. Hän rukoili isänsä puolesta, jolla ei ollut lujaa uskoa Kristukseen. Tullessaan metsään metsästäämään isä kuuli hänen rukouksensa. Se pehmitti isän sydämen, ja hänestä tuli uskollisempi.

5. Kun tämä nainen oli lähdössä ensimmäisille treffeille tulevan aviomiehensä kanssa, sekä hänen isänsä että äitinsä suukottivat hänen seuralaistaan poskelle. Kun nuorukainen etsi katseellaan tätä

naista, tämä sanoi vain: ”Menen hakemaan takkini.”²

6. Tämä nainen kouluttautui Utahin yliopistossa ja Cincinnatiin musiikkikorkeakoulussa, joissa hän oppi kodinhoitotaitoja. Hän oppi rakastamaan kirjallisuutta, näytelmiä ja kuvataidetta, ja hänestä tuli etevä muusikko.

7. Opiskellessaan korkeakoulussa tämä nuori nainen näytteli Violan pääroolin Shakespearen näytelmässä *Loppiaisaatto* ja oli koulutanssiaisten komitean puheenjohtaja, tyttöjen urheiluseuran puheenjohtaja sekä oppilaskunnan varapuheenjohtaja.

8. Tämä nuori nainen piti Alkeisyhdistyksessä vaikuttavia puheita täydentäen niitä niin puhe-tekniikalla kuin eleilläkin. Hänen aviomiehensä sanoi myöhemmin yhdestä hänen puheestaan: ”En tiedä, miten se oikein vaikutti minuun, mutta en unohtanut sitä koskaan. Sitten hänestä kasvoi kaunis nuori nainen, ja minulla oli tarpeeksi järkeä mennäkseni naimisiin hänen kanssaan.”³

VIITTEET

1. *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 osaa, 1966–1973, osa 3, s. 302.
2. Ks. Thomas S. Monson, ”Yltäkylläisesti siunattu”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 111.
3. Ks. Jeffrey R. Holland, ”Presidentti Gordon B. Hinckley – kallionluja ja vuorenvahva”, *Valkeus*, kesäkuu 1995, erikoisliite, s. 17.

Emma Hale Smith

Flora Amussen Benson

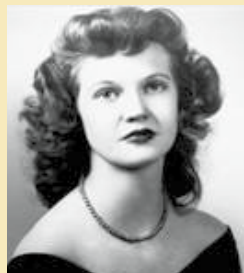
Marjorie Pay Hinckley

Phoebe W. Carter Woodruff

Lucy Woodruff Smith

Frances Johnson Monson

Camilla Eyring Kimball

Emma Ray McKay

Koulutus lisää kykyämme palvella

”Herra ja Hänen kirkkonsa ovat aina edistäneet opiskelua lisätäkseen kykyämme palvella Häntä ja taivaallisen Isämme lapsia. Jokaiselle meistä, kyvyistämme riippumatta, Hänellä on annettavanaan palvelustyö. Sen hoitamiseen hyvin liittyy aina oppiminen, ei vain kerran tai jonkin aikaa vaan jatkuvasti.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Education for Real Life”, *Ensign*, lokakuu 2002, s. 17; ks. myös *Evankeliumi ja tuottoisa elämä*, oppilaan kirja, *Uskonto 150*, 2004, s. 69.

Ehdotuksia elinikäiseen oppimiseen

- Lue jokin hyvä kirja.
- Aloita harrastus, jota olet aina halunnut kokeilla.
- Osallistu tervehenkisiin kulttuuritapahtumiin.
- Tutki sunnuntain oppitunteja varten oppiaiheena oleva yleiskonferenssipuhe tai luku oppikirjasta *Evankeliumin periaatteet*.
- Käy museoissa ja historiallisilla paikoilla.
- Havainnoi ympärilläsi olevaa maailmaa: kävele ympäri naapurustoa, katsele tähtiä, seuraa alueellanne olevia eläimiä.
- Tee sukututkimusta.
- Opettele jokin uusi taito tai urheilulaji.
- Käy kirjastossa tutkimassa jotakin kiinnostavaa aihetta.

Lisää tästä aiheesta on julkaissut Lujana uskossa, 2005, hakusana ”Koulutus”, s. 71–72.

TIETOVISAN VASTAUKSET

PROFEETTOJEN VAIMOJA

1. Phoebe W. Carter Woodruff, Wilford Woodruffin vaimo
2. Lucy Woodruff Smith, George Albert Smithin vaimo
3. Camilla Eyring Kimball, Spencer W. Kimballin vaimo
4. Emma Hale Smith, Joseph Smithin vaimo
5. Frances Johnson Monson, Thomas S. Monsonin vaimo
6. Emma Ray McKay, David O. McKayn vaimo
7. Flora Amussen Benson, Ezra Taft Bensonin vaimo
8. Marjorie Pay Hinckley, Gordon B. Hinckleyn vaimo

LAPSILLE TARKOITETTUA KERTOMUKSIA KAIVATAAN

Liahona etsii aikuisten kirjoittamia tosikertomuksia, jotka perustuvat lasten kokemuksiin eri puolilla maailmaa. Kertomusten on perustuttava todellisiin tapahtumiin, mutta nimiä, vuoropuhelua ja vähäisiä yksityiskohtia voidaan lisätä tai muuttaa, jotta kertomuksesta muodostuu kokonaisuus.

Kertomusten tulee osoittaa, miten lapset oppivat ja soveltavat evankeliumin periaatteita elämäänsä, etenkin kuinka evankeliumi auttaa heitä voittamaan tosielämän kiusauksia ja ristiriitoja. Kertomusten tulee tuoda esiin mukana olevien lasten ajatukset ja tunteet.

Hyviä lähteitä kertomusten aiheiksi ovat omat lapsuuden kokemukset, lastenne kokemukset tai tapaukset, joita olette nähneet ympärilläne olevien lasten elämässä.

Joitakin ideoita aiheiksi ovat usko, kaste, rehellisyys, anteeksianto, todistus, perheiltä, profeetan seuraaminen, muiden auttaminen, Jeesuksen Kristuksen seuraaminen, Pyhä Henki tai mikä tahansa Evankeliumin tasovaatimukseni -luettelon periaatteista.

Mukana tulee olla kirjoittajan nimi, osoite, puhelinnumero, sähköpostiosoite (jos sellainen on), seurakunta sekä vaarna tai piiri. Lähettäkää kertomuksia sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse osoitteeseen

Stories for Children,
Liahona, Rm. 2420
50 E. North Temple St.
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

VOITTEKO ANTAA MINULLE SIUNAUKSEN?

Jennifer Rose Maddy

kirkon lehdet

HEIDÄN USKONSA MUKAINEN

”Vain Melkisedekin pappeuden haltijat voivat voidella ja siunata sairaita tai ahdistettuja. Yleensä kaksi tai useampia pappeudenhaltijoita voitelee ja siunaa sairaan, mutta pappeudenhaltija voi tarvittaessa yksinkin toimittaa sekä voitelemisen että siunaamisen. – –

Veljien tulee voidella ja siunata sairaita sairaan omasta tai niiden pyynnöstä, jotka kantavat hänestä erityistä huolta, jotta siunaus olisi heidän uskonsa mukainen.”

Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa, 2010, 20.6.1.

Oli sankka lumipyry, kun ajoin hitaasti mäkeä ylös. Jos vain pääsisin mäen laelle, ajattelinkin, niin selviytyisin kotiin turvallisesti. Mutta kun suoriuduin mutkasta, näin, että mäkeä alas tuleva auto oli suistunut pois omalta kaistaltaan ja oli tulossa suoraan minua kohti. Ennen törmäystä ehdin vain kirkaista, ja sitten menetin tajuntani.

Minulla ei ollut aavistustakaan, kuinka paljon aikaa oli kulunut, kun yritin avata silmäni. Lumi kirveli kasvojani puhaltaessaan sisään rikkoutuneesta sivuikkunasta. Pinnistelin muistaakseni perustiedot, kuten minne olin ollut menossa ennen onnettomuutta. Yksin ja peloissani huusin kivusta, joka sykki olkapäässäni ja rinnassani. Anelin taivaalliselta Isältäni, etteivät vammani olisi liian suuret ja että selviytyisin.

Muutamaa hetkeä myöhemmin tunsin käden pitelevän kättäni. Vaistomaisesti tartuin siihen. Avasin silmäni ja näin romuttuneen auton ulkopuolella miehen, jolla oli musta takki ja hattu. Hän sanoi, että hänen vaimonsa oli nähnyt kolarin heidän

kotoaan, ja hän oli tullut katsomaan, voisiko hän auttaa. Hän piteli kättäni ja sanoi minulle, että selviytyisin.

Yritin kysyä mieheltä, oliko hän myöhempien aikojen pyhä, mutta saatoin vain kuiskata: ”Voitteko antaa minulle siunauksen?”

Hän vastasi myöntävästi ja työnsi sitten kätensä rikkoutuneesta ikkunasta ja asetti ne pääni päälle.

En muista, mitä hän sanoi. Mutta muistan ajatelleeni, että minä selviytyisin, koska olin saanut siunauksen. Tunsin rauhaa ja lohtua.

Kun ambulanssi saapui, kadotin miehen näkyvistäni. Lähtiessäni sairaalasta joitakin tunteja myöhemmin tiesin, että minulla oli murtunut kylkiluu ja monia mustelmia ja ruhjeita, mutta ei vakavia vammoja.

Olin sinä aamuna rukoillut, että matkustaisin turvallisesti, ja ensin ajattelin, ettei taivaallinen Isä ollut vastannut rukoukseeni. Pian kuitenkin tajusin, että Hän oli vastannut ja ettei Hän ollut jättänyt minua yksin. Rukoukseeni vastattiin auliin pappeudenhaltijan välityksellä, joka asui vain muutaman askeleen

päässä paikalta, jossa onnettomuus oli sattunut ja jossa olisin voinut loukkaantua paljon vakavammin.

En tunnista sitä miestä, jos kulaisin hänen ohitseensa kadulla. En muistaisi hänen ääntään, jos kuulaisin hänen tervehtivän. Mutta olen kiitollinen tuosta muukalaisesta, joka oli kelvollinen ja aulis antamaan pappeuden siunauksen, kun tarvitsin sitä. ■

Otan Hänen nimensä PÄÄLLENI

Jacob F. Frandsen

”Muuta nimeä ei ole annettu, jonka kautta pelastus tulee; sen tähden minä tahdon, että te otatte päällemme Kristuksen nimen” (Moosia 5:8).

HERRA ENSIMMÄISELLE SIJALLE

Kun nautimme sakramentin, lupaamme ottaa Vapahtajan nimen päällemme (ks. OL 20:77). Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, selittää: ”Se tarkoittaa sitä, että meidän on nähtävä itsemme Hänen ominaan. Me asetamme Hänet ensimmäiselle sijalle elämässämme. Me haluamme sitä, mitä Hän haluaa, mieluummin kuin sitä, mitä itse haluamme tai mitä maailma opettaa meidän haluamaan.” (”Olkaa yhtä”, *Liahona*, syyskuu 2008, s. 5.)

Kun olin ollut muutaman viikon lähetystyössä, aloin tuntea yksinäisyyttä ja hieman koti-ikävää. Minusta oli hienoa olla lähetysaarnaja, mutta työ oli paljon rankempaa kuin olin odottanut. Kaipasin ystäviäni, perhettäni ja kaikkia tuttuja asioita, jotka olin jättänyt taakseni. Erään aamun henkilökohtaisessa opiskelutuokiossa istuin hiljaa käänneksen lähetysaarnajan nimikylttiäni käsissäni ja ajattelen, kuinka kaipa sinkaan tuttuja asioita. Toivoin, että saisin edes kuulla jonkun kutsuvan minua etunimelläni.

Kun katselin nimikylttiäni, huomasin, että vaikka etunimeni puuttuikin kyltistä, näin siinä sukunimeni, kirkon nimen ja Vapahtajan nimen. Äkkiä oivalsin jotakin, mikä muutti sekä ajattelutapani että asenteeni. Oivalsin, että lähetysaarnajana en ollut edustamassa itseäni. Sen sijaan palvelin edustaakseni perhettäni kotona, ja mikä tärkeintä, edustin Vapahtajaani ja Hänen

kirkkoaan. Panin nimikyltin paidan taskuuni aivan sydämeni päälle. Kun tein niin, lupasin Vapahtajalleni, että antaisin Hänelle kokonaisvaltaisemmin paikan sydämessäni ja mielessäni.

Sen aamun jälkeen en kaivannut etunimeni kuulemista. Siitä lähtien työskentelin ja palvelin parhaani mukaan kantaen joka päivä ylpeänä nimikylttiäni. Niinä hetkinä, kun aloin tuntea lannistuvani, katsoin nimikylttiäni, ja se muistutti minua vastuustani noudattaa Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä.

Pyrin ottamaan Hänen nimensä päälleni täydellisemmin ja tulemaan enemmän Hänen kaltaiseksi. Kun tein niin, tunsin suurempaa rakkautta tovereitani kohtaan ja niitä kohtaan, joita palvelin, todistukseni vahvistui ja koin iloa lähetystyössä. Aloin unohtaa itseni ja keskittyä palvelemaan Herraa.

Olen ollut nyt kotona lähetystyöni jälkeen useita vuosia, mutta minulla on edelleen tilaisuus ottaa Vapahtajan nimi

MITÄ MERKITSEE SE, ETTÄ OTTAA PÄÄLLEEN JEESUKSEN KRISTUKSEN NIMEN?

Vanhin Dallin H. Oaks kahdenkymmentä apostolin koorumista auttaa vastaamaan tähän kysymykseen yleiskonferenssipuheessaan ”Mitä merkitsee, että otamme Jeesuksen Kristuksen nimen päällemme” (Valkeus, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 74–77).

1. Kun me nautimme sakramentin, me voimme auliisti uudistaa liiton, jonka teimme kasteessa – muistaa Herra ja pitää Hänen käskynsä.
2. Me voimme julistaa muille uskomme Häneen (ks. OL 18:21).
3. Me voimme palvella Häntä tekemällä Hänen valtakuntansa työtä (ks. Hepr. 6:10).

Harkitse todistuksesi lausumista Isästä Jumalasta ja Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta perheillä, todistuskokouksessa tai jollekulle, joka kuuluu eri uskontokuntaan.

päälleni. Itse asiassa me kaikki kirkon jäsenet lupaamme ottaa päällemme Kristuksen nimen joka lepopäivä, kun nautimme sakramentin. Niin tehdessämme me lupaamme edustaa Vapahtajaamme parhaalla mahdollisella tavalla ja pyrkiä tulemaan enemmän Hänen kaltaisikseen. Kuningas Benjamin opettikin: ”Minä tahdon, että te otatte päällemme Kristuksen nimen – –. Jokaisen, joka tekee tämän, havaitaan olevan Jumalan oikealla puolella, sillä hän on tunteva sen nimen, jolla häntä kutsutaan; sillä häntä kutsutaan Kristuksen nimellä” (Moosia 5:8–9.) Ottamalla päällemme Hänen nimensä me kukin voimme löytää enemmän tarkoitusta ja iloa maanpäällisissä palvelutehtävissämme. ■

Otamme mielellämme vastaan henkilökohtaisia evankeliumiaiheisiä kokemuksiasi, jotka liittyvät Vapahtajan tehtävään ja palvelutyöhön. Rajoita kirjoituksesi 500 sanaan, merkitse otsikoksi *We Talk of Christ* [Me puhumme Kristuksesta] ja lähetä se osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Vapahtaja aloitti sakramentin toimittamisen apostoliensa kanssa. Hän mursi leivän ja antoi sen heille sanoen: ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.’ Aterian jälkeen hän samalla tavoin otti maljan ja sanoi: ”Tämä malja on uusi liitto minun veresäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne.” (Luuk. 22:19–20.)

JUMALA LÄHETTÄÄ MEIDÄT
MAAN PÄÄLLE JÄSENIKSI

perheeseen

Isällämme taivaassa on suunnitelma meitä varten, ja se, että Hän lähettää meidät maan päälle jäseniksi perheeseen, on osa tuota suunnitelmaa. Aadam ja Eeva olivat ensimmäinen perhe maan päällä. Taivaallinen Isämme toi heidät yhteen avioliitossa ja antoi heille käskyn saada lapsia (ks. 1. Moos. 1:28). Jumala haluaa, että Hänen henkilapsensa saavat fyysisen ruumiin. Kun vanhemmat tuovat lapsia tähän maailmaan, he auttavat taivaallista Isäämme toteuttamaan pelastussuunnitelmaansa. He ottavat iloiten vastaan perheeseensä jokaisen uuden lapsen Jumalan lapsena.

Taivaallinen Isämme tiesi, että kuumaluminen perheeseen tarjoaa meille jokaiselle parhaan mahdollisuuden saada rakkautta ja huolenpitoa ollessamme maan päällä. Perheet tekevät yhdessä työtä oppiakseen itsekuria, uhrautumista, uskollisuutta ja työn arvon. He pyrkivät myös oppimaan, kuinka rakastetaan, jaetaan ja palvellaan toinen toista (ks. Moosia 4:14–15). Lapset oppivat osoittamaan rakkautta vanhemmilleen, olemaan tottelevaisia ja pyrkimään elämään sellaista elämää, joka on kunniaksi heidän perheensä nimelle.

Kun perheenjäsenet rohkaisevat ja kiittävät toisiaan, luottamus ja rakkaus kasvavat. Onnistuneet perheet osoittavat toivoa ja sisukkuutta tukiessaan jokaista perheenjäsentä yksilöllisissä tarpeissa ja auttaessaan toisiaan oppimaan ja työskentelemään rakastavasti yhdessä. Heidän tavoitteensa on tulla onnelliseksi, iankaikkiseksi perheyksiköksi. ■

Lisätietoja on julkaisussa *Evangeliumin periaatteet*, 2009, s. 212–217 ja artikkelissa M. Russell Ballard, ”Eniten merkitsee se, mikä on pitkäikäisintä”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 41–44.

”Avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä – –. Perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi.” (“Perhe – julistus maailmalle”, Liahona, marraskuu 2010, s. 129.)

On toimintoja, jotka auttavat meitä saamaan onnellisen, menestyvän perheen:

Rukoilkaa yhdessä aviopuolisoina.

Pitäkää perherukous joka aamu ja ilta (ks. 3. Nefi 18:21).

Osallistukaa joka sunnuntai kirkon kokouksiin (ks. OL 59:9–10).

Opettakaakaan lapsille evankeliumia joka viikko perheillassa.

Tutkikaa pyhiä kirjoituksia säännöllisesti perheenä.

Opetelkaa olemaan lempeitä, kärsivällisiä ja rakastavia (ks. Moroni 7:45–48).

Toimikaa yhdessä perheenä kuten syökää päivällistä, työskennelkää, käykää retkillä ja osallistukaa päätöksentekoon.

YKSI USKOLLINEN PIONEERI, MONTA SIUNATTUA SUKUPOLVEA

Kirkon alkuajoista lähtien jäseniä on vainottu ja pilkattu heidän uskonkäsitystensä vuoksi. Eräs nuori nainen, joka kohtasi tällaista vainoa, oli Sara Elvira Eriksen. Hän syntyi Drammenissa Norjassa vuonna 1895. Saatuaan todistuksen hän omistautui evankeliumille – ja tuolla omistautumisella oli paljon kauaskantoisemmat seuraukset kuin hän olisi elin-aikanaan saattanut kuvitella. Hänen rohkeutensa ja uskonsa ansiosta hänen jälkeläisillään on nyt elämässään evankeliumin siunaukset.

Saran tavoin me saatamme kokea elämässämme esteitä, joiden vuoksi meidän on puolustettava todistustamme Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen palautetusta kirkostaan. Valintamme pysyä lujana uskonkäsityksissämme voi vaikuttaa muiden elämään aivan kuten Saran tapauksessa. Tämä on hänen tarinansa.

Kun olin 15-vuotias, olimme yhtenä sunnuntai-iltana kävelyllä isäni kanssa. Äkkiä isä pysähtyi ja ehdotti, että menimme mormonikirkkoon. Yllätyin, mutta uteliaisuudesta lähdin hänen mukaansa. Kuoro lauloi kaunista laulua. En ollut koskaan kuullut mitään niin koskettavaa.

Laulun jälkeen eräs lähetyssaarnaaja nousi ja piti puheen jumaluudesta. Myöhemmin hän jutteli muutama minuutti meidän kanssamme.

Seuraavan kerran kävin kirkossa vasta vuotta myöhemmin, kun menin sinne oppiakseni englantia lähetyssaarnaajilta. Jokaisen englannin kielenn oppitunnin jälkeen ajauduimme keskustelemaan uskonnosta. Lähetyssaarnaajat opettivat minulle evankeliumia ja kuinka rukoilla Isää Jumalaa Jeesuksen Kristuksen nimessä. He kertoivat minulle evankeliumin palautuksesta profeetta Joseph Smithin välityksellä, Mormonin kirjan esiintulosta ja monista muista evankeliumin periaatteista.

Se kaikki oli minulle hyvin uutta ja tuntui silti tutulta. Tutkin tiiviisti pyhiä kirjoituksia ja rukoilin vilpittömästi valaistusta, jota minulle annettiinkin.

Isä huomasi minun muuttuvan. Mutta kun hän tajusi, että aloin suhtautua kirkkoon vakavasti, hän suuttui ja kielsi minua käymästä kirkossa. Kävin siitä huolimatta. Hän lähetti usein veljeni hakemaan minut kotiin kesken kirkon kokousten.

Kun täytin 17 vuotta, isä kysyi, mitä halusin syntymäpäivälahjaksi. Kerroin hänelle, että halusin hänen lupansa mennä kasteelle. Hän löi nyrkillään pöytään ja huusi: ”Ei ikinä!”

Tässä vaiheessa vanhempani olivat liittyneet eri kirkkoon. Isä lähetti kirkon papin ja muita puhumaan minulle, mutta olin luja todistuksessani evankeliumista. Isä kertoi minulle, että häpäisin perheen, ja olin pakotettu lähtemään kotoa. Asuin erään Apuyhdistyksen sisaren kotona noin viikon. Sinä aikana isän sydän pehmeni, ja hän salli minun tulla kotiin.

Useiden kuukausien kuluessa isä ymmärsi, ettei mikään voisi viedä todistusta, joka minulla oli evankeliumista, joten hän antoi minulle luvan mennä kasteelle. Iloni ja onneni olivat niin suurta, että ne tekivät syvän vaikutuksen isään. Hän jopa halusi lähteä kanssani Osloon osallistuakseen kastetilaisuuteeni.

Koko tänä aikana äiti ei sanonut paljoakaan, mutta saatoin nähdä, että hän uskoi evankeliumin olevan totta. Vietimme tuntikausia puhumalla yhdessä evankeliumista.

Taistelu kotona ei kuitenkaan ollut ohi. Isä ei suostunut kuuntelemaan minua. Panin lehtisiä hänen yöpöydälleen, sillä hän luki aina pitkälle yöhön. Kutsuin usein lähetyssaarnaajat kotiimme, ja he puhuivat isälle, mutta mikään ei näyttänyt auttavan.

Kerran isä kysyi minulta:

”Rukoiletko koskaan?” Kerroin hänelle, että rukoilin joka päivä, että hänen silmänsä avautuisivat evankeliumin totuudelle. Hän vastasi, että se kaikki oli paholaisesta, mutta sanoi sitten: ”Rukoillaan yhdessä.”

Vastasin: ”Hyvä on. Rukoile sinä sinun Jumalaasi ja minä rukoilen minun Jumalaani, niin katsotaan, kumpi vastaa ensin.” Siispä teimme niin.

Pian sen jälkeen aloin panna merkille, että hän luki lehtisiä ja Mormonin kirjaa. Hän kävi kirkossa useaan kertaan kanssani, mutta ei koskaan puhunut siitä tai osoittanut minulle mitään muutoksia uskonkäsityksissään. Silti keskustelimme evankeliumin eri periaatteista lähestulkoon joka päivä.

Eräänä päivänä noin kolmen tällaisen vuoden kuluttua hän kertoi minulle, että hän oli lähdössä Osloon ja halusi, että lähtisin hänen mukaansa. Kun saavuimme asemalle, siellä oli yksi paikallisista lähetyssaarnaajista. Kysyin häneltä, minne hän oli menossa.

Lähetyssaarnaaja sanoi: ”Etkö tiedä? Olen menossa kastamaan isäsi.”

Minä itkin ja nauroin! Kuukauden kuluttua kastettiin myös äitini ja nuorin veljeni. Sisareni ja hänen aviomiehensä liittyivät kirkkoon vähän myöhemmin, kuten kolme veljistänikin. ■

Sara Elvira Eriksenin uskollisia jälkeläisiä on nyt kirkossa satoja. Tämän kertomuksen hänen henkilöhistoriastaan lähettivät hänen lapsensa Rose Anderson, Betty Farley, Aksel Tanner ja Janet Bylund.

OJENNA auttava käsi

**Presidentti
Gordon B. Hinckley
(1910–2008)**

Gordon B. Hinckley erotettiin kirkon 15. presidentin tehtävään 12. maaliskuuta 1995. Hän teki urauurtavaa työtä pienten temppelien rakentamiseksi ilmoittaen presidenttikaudellaan 79 uudesta temppeleistä. Presidentti Hinckley muistetaan myös siitä, että hän matkusti tapaamaan myöhempien aikojen pyhiä yli 60 kansakunnassa. Seuraava artikkeli on ote yleiskonferenssipuheesta, jonka hän piti 6. lokakuuta 1996. Koko puhe on osoitteessa conference.lds.org.

Meidän on kaikkien tarpeen saada muistutus menneestä. Saamme historian kautta tietoa, joka voi estää meitä toistamasta virheitä ja jonka varaan voimme rakentaa tulevaa. – –

Vien teidät ajassa taaksepäin lokakuun 1856 yleiskonferenssiin. Konferenssiluautaina Franklin D. Richards ja kourallinen hänen työtovereitaan saapui [Suolajärven laaksoon]. He olivat matkanneet Winter Quartersista vahvojen valjakoiden ja kevyiden vankkureiden kanssa varsin nopeasti. Veli Richards etsi välittömästi käsiinsä presidentti Youngin. Hän ilmoitti, että satoja miehiä, naisia ja lapsia oli siellä täällä pitkällä taipaleella Scottsbluffsista tähän laaksoon. Useimmat

heistä vetivät käsikärryjä. Heidän mukanaan oli kaksi vankkurikaravaania, jotka oli määrätty avustamaan heitä. He olivat saapuneet North Platte -joen viimeiselle ylityspaikalle. Heidän edessään oli taival ylämäkeä aina maanselälle asti ja monia, monia maileja sen jälkeen. – –

Seuraavana aamuna [presidentti Young] tuli vanhaan tabernaakkeliin, joka oli [tempeliaukiolla]. Hän sanoi ihmisille:

” – – Monet veljistämme ja sisaristamme ovat tasangoilla käsikärryineen, ja monet ovat luultavasti nyt seitsemänsadan mailin päässä tästä paikasta, ja heidät pitää tuoda tänne. Meidän on lähetettävä heille apua. – –

Tämä on minun uskontoni. Tämä on minussa olevan Pyhän Hengen käsky. Se on pelastaa nuo ihmiset.

Vetoan piispojen apuun tänä päivänä. En odota huomiseen enkä seuraavaan päivään saadakseni 60 hyvää muulivaljakkoa ja 12 tai 15 vankkurit. En halua lähettää härkiä. Haluan hyviä hevosia ja muuleja. Niitä on tässä territoriossa, ja meidän on saatavana ne. Tarvitaan myös 12 tonnia jauhoja ja 40 hyvää ohjastajaa niiden lisäksi, jotka ajavat valjakoita.

Minä sanon teille kaikille, että teidän uskonne, uskontonne tai uskontunnustuksenne ei milloinkaan pelasta yhtäkään teistä meidän Jumalamme selestiseen valtakuntaan, ellette toteuta juuri sellaisia periaatteita kuin minä nyt teille opetan. *Menkää ja tuokaa tänne ne ihmiset, jotka ovat nyt tasangoilla.*¹

Sinä iltapäivänä naiset keräsivät suuria määriä ruokaa, vuodevaatteita ja vaatteita.

Seuraavana aamuna hevoset oli kengitetty ja vankkurit korjattu ja lastattu.

Kertomukset heidän pelastamisestaan kertovat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ydinasioista.

Seuraavana aamuna, tiistaina, 16 muulivaljakkoa lähti kohti itää. Lokakuun loppuun mennessä matkalla oli 250 valjakkoa apua viemässä.

Tältä korokkeelta on julistettu suurenmoisia saarnoja, veljeni ja sisareni. Mutta mikään niistä ei ole ollut vaikuttavampi kuin tuo presidentti Youngin puhe noissa olosuhteissa.

– – Kertomuksia heidän pelastamisestaan on tarpeen kerrata yhä uudestaan. Ne kertovat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ydinasioista. – –

Meillä on joitakin omaan uskoomme kuuluvia, jotka rukoulevat tuskassa ja kärsimyksessä ja yksinäisyydessä ja pelossa. Meidän suuri ja pyhä velvollisuutemme on ojentaa kätemme ja auttaa heitä, kohottaa heitä,

antaa heille ruokaa, jos he ovat nälkäisiä, hoivata heidän henkeään, jos he janoavat totuutta ja vanhurskautta.

On monia nuoria, jotka vaeltavat päämäärättä ja kulkevat huumeiden, jengien, siveettömyyden ja kaikenkaltaisen näihin liittyvän pahan murheellista polkua. On leskiä, jotka kaipeavat ystävällisiä ääniä ja sitä innokkaan huolehtimisen henkeä, joka kertoo rakkaudesta. On niitä, jotka olivat joskus palavia uskossaan mutta joiden usko on kylmennyt. Monet heistä haluavat tulla takaisin mutta eivät oikein tiedä miten. He tarvitsevat ystävällisiä käsiä, jotka auttavat. Monet heistä voidaan tuoda pienellä väivannäöllä takaisin nauttimaan jälleen Herran pöydän antimia.

Veljeni ja sisareni, minä toivon, minä rukoilen, että jokainen meistä – – päättäisi etsiä apua tarvitsevia, jotka ovat epätoivoisia ja vaikeissa olosuhteissa, ja nostaisi heidät rakkauden hengessä kirkon syliin, missä voimakkaat kädet ja rakastavat sydämet lämmitävät heitä, lohduttavat heitä, tukevat heitä ja saattavat heidät onnellisen ja yritteliään elämän tielle.

Jätän teille, rakkaat ystäväni, työtoverini tässä ihanassa asiassa, todistukseni tämän työn, Kaikkivaltiaan työn, ihmiskunnan Lunastajan työn, totuudesta. ■

Lainaus päivitetty.

VIITE

1. Lainattuna julkaisussa LeRoy R. Hafen ja Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion*, 1960, s. 120–121.

KAKSI PIONEERIA KAHDELTA VUOSISADALTA

Allison Ji-Jen Merrill

Rakas Ebenezer, et tunne minua. Emme ole koskaan tavanneet.

Sinä synnyit 17. marraskuuta 1830 Dunblanessa Perthshiressä Skotlannissa Andrew ja Janet Adams Brycen perheeseen. He antoivat sinulle nimen Ebenezer.

Minä synnyin 143 vuotta myöhemmin Hualienissa Taiwanissa. Nimekseni annettiin Ji-Jen Hung.

Sinä aloit tehdä töitä telakoilla 10-vuotiaana. Myöhemmin sinusta tuli oppipoika ja olit hyvin taitava ammatissasi.

Minä aloin nelivuotiaana opetella ulkoa kertotaulua ja kiinalaisia foneettisia merkkejä. Se ei ollut helppoa, mutta minä selvydyin.

Keväällä 1848 sinä kiinnostuit Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta, vaikka isäsi, perheesi ja ystäväsi eivät jakaneet innostustasi. He tekivät kaiken mahdollisen saadakseen sinut jättämään kirkon. Isäsi jopa lukitsi vaatteesi kaappiin estääkseen sinua osallistumasta sunnuntain kokouksiin. Mutta uskosi oli järkkymätön. Vainosta huolimatta sinä ponnistelit eteenpäin.

Joulukuun 4. päivänä 1986 kaksi amerikkalaista lähetyssaarnaajaa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta koputti isäni talon oveen. Vaikka isä antoi lähetyssaarnaajien vierailta säännöllisesti, hän ei koskaan kiinnostunut heidän

sanomastaan. Joitakin kuukausia myöhemmin hän erosi äidistä ja meni uudelleen naimisiin.

Kun isä ilmoitti lähetyssaarnaajille surullisen uutisen perheemme

rikkoutumisesta, hän myös kielsi heitä palaamasta.

Lähetyssaarnaajat jättivät Mormonin kirjan, jonka sisäkanteen oli kirjoitettu lähimmän kirkkorakennuksen osoite, ja sanoivat: ”Me pysymme aina ystävinänne. Jos on mitään, mitä voimme tehdä perheenne hyväksi, tulkaa tähän osoitteeseen, niin löydätte meidät sieltä.”

Hyvästien jättäminen lähetyssaarnaajille sinä iltana oli vaikeaa, sillä olin tuntenut heidän sanomassaan jotakin kallisarvoista.

Äitipuoli muutti meille. Hän ja isä muuttuivat julmiksi, elämästä tuli

vaikeaa ja minusta tuli kyyyninen teini.

Eräänä iltana, kun en pystynyt enää kestäämään heidän kauheaa kohteluaan, säntäsin peloissani ulos ovesta ja piilouduin riisipelloille yksinäisenä, lannistuneena ja toivottomana. Halusin karata, mutta minulla ei ollut mitään paikkaa, minne mennä.

Äkkiä muistin, mitä lähetyssaarnaajat olivat sanoneet viimeisellä käynnillään. ”Hetä ensimmäiseksi aamulla menen takaisin etsimään ystäväni!” sanoin itselleni tuntien sisäistä rauhaa ensimmäisen kerran vuosiin.

Varhain seuraavana aamuna hypäsin pyörälleni ja ajoin keskustaan kirkolle, mutta perheeni luona pari vuotta aiemmin käyneet lähetyssaarnaajat olivat palanneet kotiin. Juuri kun olin luovuttamaisillani, kaksi ystävällistä naista, joiden takeissa oli tutut mustat nimikyltit, tulivat luokseni ja esittäytyivät.

Rakas Ebenezer, isäsi vastustuksesta huolimatta sinut kastettiin huhtikuussa 1848 ainoana käännyttäneenä perheessäsi.

Marraskuussa 1988, kuukausi sen jälkeen kun tapasin sisarlähetyssaarnaajat, minut kastettiin ensimmäisenä käännyttäneenä perheessäni.

Isä ja äitipuoli kuitenkin vaikeuttivat käymistäni kirkossa.

Kerran kun olin tullut kotiin eräästä Nuorten Naisten toiminnasta, isä tömisteli soppeeni, kiroili minulle,

Skotlantilainen poika. Taiwanilainen tyttö. Puolentoista vuosisadan erottamia mutta uskon yhdistämiä.

nappasi pyhät kirjoitukseni ja repi ne kap-paleiksi. Valkoisen paperin palasia liiteli ja leijaili ilmassa laskeutuen kauniisti ja kevyesti lattialle, jonne kyyneleenikin tipahtelivat.

Se oli kuin painajainen, josta en pystynyt heräämään.

Kun täytin 21, ilmaisin voimakkaan halun palvella kokoaikaisessa lähetystyössä. Isä reagoi siihen katkaisemalla välimme. Kiinalai-sen uudenvuoden aattona, jolloin useimmat ihmiset menivät kotiin ollakseen rakkaitensa kanssa, minut ajettiin pois kotoa.

Rakas Ebenezer, kun vaino perheesi ja ystäväsi taholta kävi kestäättömäksi, päätit muuttaa Skotlannista Amerikkaan liittyäkseen myöhempien aikojen pyhiin ja kulkea tasanko- jen yli Utahiin. Isäsi oli raivoissaan. Hän käski sinua jäämään, mutta olit päättäväinen nuorukai-nen. Näit hänet viimeisen kerran sinä päivänä, kun nousit laivaan.

Elämä 17-vuotiaana siirtolaisena ei ollut sinulle helppoa, Ebenezer, mutta sinä

Ebenezer Bryce auttoi Pine Valleyn kappelin rakentamisessa (alla), joka valmistui vuonna 1868. Hän löysi myös Etelä-Utahista kanjonin, joka kantaa nykyään hänen nimeään: Bryce-kanjonin luonnonpuisto (oikealla).

selviydyit. Taitosi puuseppänä sekä myllyn- ja laivanrakentajana otettiin heti käyttöön. Sinut kutsuttiin rakentamaan kappelia Utahin Pine Valleyn. Vaikka et ollut koskaan aiemmin rakentanut kappelia, et epäröinyt ottaa tehtävää vastaan. Nykyään se rakennus on vanhin yhä käytössä oleva myöhempien aikojen pyhien kappeli.

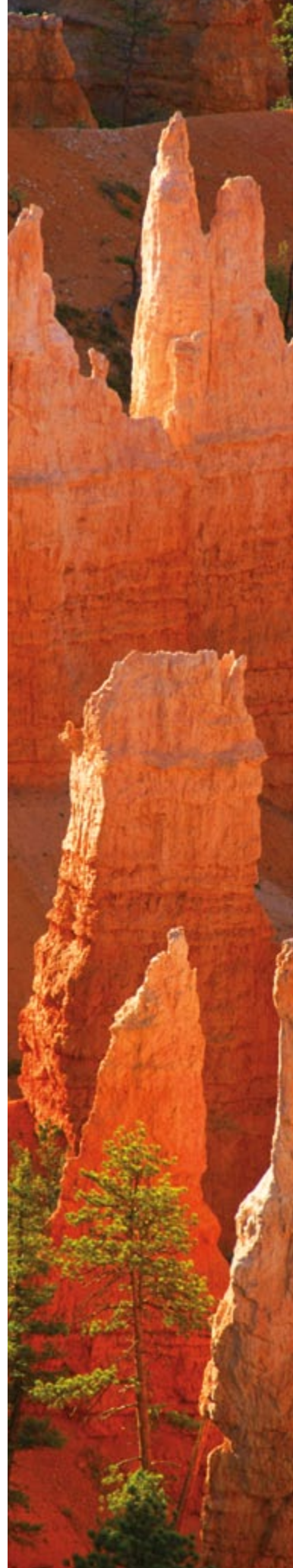
Myöhemmin löysit luonnon muodostaman majesteettisen amfiteatterin, joka kantaa nyt nimeäsi: Bryce-kanjonin kansallispuisto.

Kesäkuun 4. päivänä 1994 minä ilmoittau-duin Taichungin lähe-tyskentällä Taiwanissa kokoaikaiseen lähe-tystyöhön. Kiinnitin takkiini mustan nimi-kyltin aivan kuten nuo lähetysaarnaat, jotka olivat käyneet vuosia aiemmin perheeni luona. Tunsin itseni nöyräksi. Tunsin saa-neeni kunniatehtävän.

Tunsin tullee siunatuksi.

Lähetystyöni jälkeen muutin Utahiin, missä tapasin aviomieheni. Meidät vihittiin tempelissä ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi. Mieheni sukujuurien ansiosta välillemme muodostui yhteys.

Rakas Ebenezer, et tunne minua. Emme ole koskaan tavanneet. Mutta olen kuullut kertomuksia sinusta. Jalkasi eivät koskaan lakanneet kulkemasta. Kätesi eivät koskaan lakanneet tekemästä työtä. Sydämesi ei koskaan lakannut uskomasta. Sinä et koskaan lakannut palvelemasta. Kaikkien näiden vuosien jälkeen uskollinen esimerkkisi kohottaa minua yhä. Kiitos, rakas Ebenezer. Kiitos! ■

TULEN JA USKON Galápagossaaret

Joshua J. Perkey

kirkon lehdet

Mustuneen ja karikkoisen laavakivikentän takana kohoaa suuri siirtolohkare linnakkeena vasten valtameren kylmää suolavesisuihkua. Kun katsoo tarkemmin, tajuaa, että sen rosoiset reunat ovatkin itse asiassa tusinan merileguaanin päitä niiden ollessa käpertyneinä yhteen kuin lohikäärmeet, jotka odottavat aamuaurinko lämmön tuomaa energiaa. Muutamat joukosta harhautuneet leguaanit odottavat yksinään siellä täällä kallion juurella suuret kynnet terävinä kuin veitset ja lähes yhtä pitkinä kuin naisen sormet puristaen kalliota tehokkaasti.

Mutta useimmat kokoontuvat ryhmiiksi lämpöä ja turvaa saadakseen. Niiden nahkamaiset kehot tukevat vaistomaisesti toisiaan kylmää ja pimeyttä vastaan ja auttavat täyttämään yhteisen tarpeen. Täällä tulesta syntyneillä Galápagossaarilla elämä saa kallisarvoisen merkityksen. Tämä on seutua, jossa tiede ja uskonto sekoittuvat ja jossa opimme ymmärtämään, että me kaikki olemme osa samaa ihmiskuntaa. Ja täällä kirkon jäsenet näiden merileguaanien tavoin ymmärtävät, että voima tulee siitä, että he pitävät tiukasti kiinni liitoistaan ottaessaan yhtenä rintamana suunnan kohti Herraa uskon, palvelemisen ja uhrausten turvin.

Galápagossaarilla on paljon muutakin kuin laavakiveä, peippoja, kilpikonnia ja turismia. Se on uskon keskus, jossa palveleminen ja uhraukset ovat johtaneet poikkeukselliseen ykseyteen ja vakaumuksen voimaan.

Kuinka kokoaminen alkoi?

Varhain eräänä aamuna ollessaan käymässä Quitossa Ecuadorissa turistiopas ja luonnontieteilijä André Degel ohitti sunnuntai-kävelyllään myöhempien aikojen pyhien seurakuntakeskuksen. Vuosi oli 1997, ja vaikka hän oli kirkon jäsen, hän oli Galápagossaarille muutettuaan ollut vuosia vähemmän aktiivinen. André muisti kirkossa käymisen tuomat lohdulliset tunteet ja käveli usein tarkoituksellisesti seurakuntakeskuksen ohi ollessaan Ecuadorissa. Hän ei yleensä mennyt sisälle. Hän vain halusi olla lähellä rakennusta. ”Se teki oloni paremmaksi”, hän sanoo, ”niin kuin olisin kotona.”

Vasemmalla: Santa Cruzin (vasemmalla) ja Baltran (oikealla) saaret Galápagossaarilla. Yllä: Merileguaanit takertuvat tiukasti kiveen Tortuga Bay -lahdella Santa Cruzissa.

Yllä: Puerto Ayoran lahti ja kaupunki Santa Cruzissa. Alla vasemmalta: Sandra ja André Degel sukulaistytönsä Claudinen kanssa; Mariana Becerra; Palaciosin perhe; Oswaldo Villón.

Sakramenttikokous oli sinä päivänä juuri alkamassa. Hetken epäröityään André päätti mennä sisälle. Se oli päätös, joka muuttaisi ennen pitkää satojen ihmisten kohtalon.

Kokouksen jälkeen lähetyssaarnaajat ja jäsenet tervehtivät Andréta. Hän muistelee keskustelua lämmöllä, etenkin sitä, kuinka yllättyneitä – ja innoissaan – muut olivat saadessaan tietää, että hän oli Galápagossaarilta.

Tuolloin saarilla ei ollut mitään virallista kirkon organisaatiota. Itse asiassa pappesusjohtajat Ecuadorissa eivät edes tienneet, että saarilla asui jäseniä.

Lähetyssaarnaajat eivät hukanneet yhtään aikaa. He esittelivät André'n Quiton lähetyskentän johtajalle Ecuadorissa ja varmistivat, että heillä oli André'n yhteystiedot.

Vähän sen jälkeen André palasi kotiin

Puerto Ayoraan, Galápagossaarten suurimpaan kaupunkiin, joka sijaitsee Santa Cruzin saarella. Pian lähetyskenttä lähetti Andrélle kaksi laatikollista kirkon aineistoa kuten oppikirjoja. Mutta tärkeintä kenties oli, että lähetysjohtaja oli hankkinut saarilla asuvista jäsenistä luettelon, jota André saattoi käyttää avuksi pyhien kokoamisessa. Luettelon nopea tarkastelu yllätti André'n.

”Luettelossa oli ihmisiä, jotka

tunsin, mutta en tiennyt, että he olivat kirkon jäseniä”, hän selittää.

Samaan aikaan muut jäsenet Santa Cruzissa tunsivat sydämessään piston juurruttaa kirkko sinne. Kaikki olivat muuttaneet Galápagossaarille etsimään työtä. Nyt he etsivät toisiaan.

Kutsu kokoontua

Mariana Becerralle elämä oli vaikeaa, ennen kuin kirkko juurtui saarille. Hän oli ollut kirkon jäsen vasta pari vuotta tullessaan saarille vuonna 1990.

”Täällä ei ollut kirkkoa, kun tulin”, Mariana sanoo. ”Meitä oli vain poikani ja minä. Pidimme perheillan ja yritimme elää evankeliumin mukaan. Mutta ne muutamat muut

jäsenet, jotka tunsin, eivät eläneet evankeliumin tasovaatimusten mukaan.”

David ja Jeanneth Palacios kokivat jotakin samankaltaista. David oli liittynyt kirkkoon teini-iässä, ja Jeanneth oli kastettu vuonna 1993, vain vuotta ennen kuin aviopari muutti Galápagossaarille.

”Kun muutimme tänne, emme tunteneet ketään muita jäseniä. Luulin, että olimme ainoita. Oli hyvin vaikeaa elää ilman kirkkoa”, Jeanneth sanoo.

”Sitten eräänä päivänä vuonna 1997 André tuli työpaikalleni ja sanoi: ’Etsin Jeanneth de Palaciosia. Oletteko te Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon, mormonikirkon, jäsen?’

Minusta tuntui kuin Herra olisi ojentanut kätensä ja olisi kokoamassa lampaitaan”, Jeanneth muistelee. ”Ja minä sanoin: ’Kyllä, kyllä!’ Tunsin suurta onnea siitä, ettemme ole yksin. Meitä on muitakin!”

Mariana lisää: ”Tuntui niin hyvältä, kun André kokosi meidät. Kirkon jäsenenä meillä oli jotakin syvällistä – jotakin suurempaa kuin ystävyys.”

Ykseys jäsenten keskuudessa

Kun André oli saanut ydinjoukon kokoon, he alkoivat kokoontua säännöllisesti yhteen.

Alkuun heitä oli vain neljä perhettä ja ystäviä.

”Tapasimme usein, joskus päivittäin, ensimmäiseen minun luonani”, André sanoo.

”Tutkimme kirjoja, joita lähetyskenttä oli meille lähettänyt, ja Raamatua ja Mormonin kirjaa.”

”Se oli hienoa aikaa”, sanoo Araceli Duran. ”Olimme tiiviisti yhtä. Meillä oli tapana kokoontua opiskelemaan joka viikko.”

”Se oli jotakin sellaista, mitä en koskaan unohda”, sanoo Jeanneth, ”koska meillä oli sellainen ykseyden tunne, sellainen tunne, että taivaallinen Isämme rakasti meitä ja tiesi, että meidän piti olla nyt yhdessä.”

He tukeutuivat toisiinsa, opettivat toisiaan ja vahvistivat yhdessä uskoaan. Pian heidän ponnistuksensa huomattiin, ja seurakunta perustettiin virallisesti vuoden 1998 alkupuolella.

Aikanaan seurakunta kasvoi, ja jäsenet tarvitsivat enemmän tilaa. He vuokrasivat pienen talon ja muuttivat sitten suurempaan rakennukseen, joka oli ollut hotelli. Tässä suuremmassa rakennuksessa kokoontui ennen pitkää lähes 100 jäsentä. Vaikka seurakunta kasvoi aktivointiponnistusten ja saarille

Alla: Daniel ja Angela Calapucha; Araceli Duran lastensa kanssa; Galápagossaarten seurakunnan jäseniä, jotka auttoivat rakentamaan Elena Cedeñon talon; Galápagossaarten seurakuntakeskus.

muuttavien ihmisten mukana, suuri osa sen voimasta johtui käännyttämisestä.

Oswaldo Villón ja hänen vaimonsa Rosario ovat esimerkki siitä. Rosario kastettiin vuonna 2000, ja hän on palvellut Apuyhdistyksen johtajana, Alkeisyhdistyksen johtajana ja Nuorten Naisten johtajana. Oswaldo, joka kastettiin vain vuosi myöhemmin, palvelee vanhinten koorumin johtajana. Kummallekin kirkko on tuonut täydellisen elämänmuutoksen.

”Kirkko pelasti minut”, Oswaldo selittää.

”Aiemmin elin maailmassa. En ollut alkoholisti, mutta join niin kuin olisin sellainen. Kun liityin kirkkoon, nämä 25 jäsentä olivat perheeni. Olimme niin tiivis joukko kuin olla voi. Ja teimme lujasti töitä auttaaksemme seurakuntaa kasvamaan.”

Galápagossaarten jäsenten väsymättömien ponnistusten ansiosta sakramenttikokouksiin osallistuu usein 100–120 jäsentä. Syyskuussa 2009 heidän palkkana oli seurakuntakeskuksen vihkiminen.

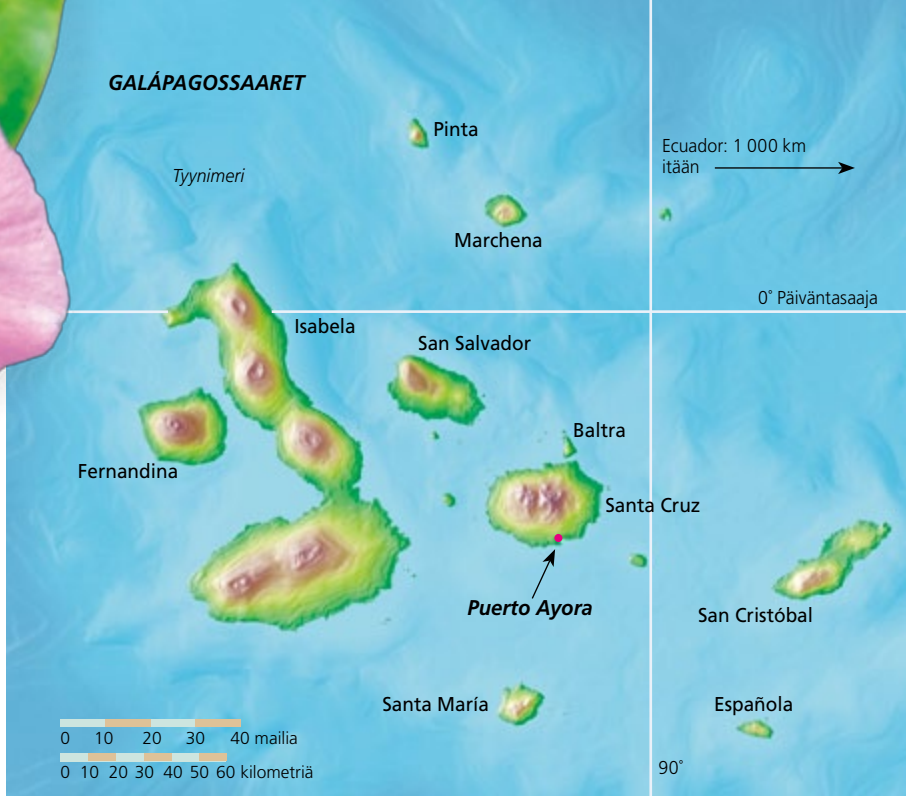
Palvelemisen voima

Jotkut seurakunnan jäsenet ja heidän perheensä asuvat Santa Cruzin vehmaalla ylängöllä. Siellä seurakunnan johtohenkilöt päättivät järjestää palvelutoiminnan 4. syyskuuta 2010.

”Yritämme vanhinten koorumina järjestää joka kuukausi yhden tai kaksi *mingaa*” eli palveluprojektia, Oswaldo kertoo. ”Teemme sen sellaisen ihmisen hyväksi, joka tarvitsee eniten palvelemista. Tällä kertaa aiomme rakentaa erälle sisarelle talon.”

Itse asiassa puolet talosta. Viikkoa tai kahta aiemmin jäsenet olivat rakentaneet toisen puolen. Nyt heitä oli yli 20 rakentamassa kauden tunnin ajan tai pidempäänkin toista puolta talosta, kuten keittiön, vedenkeräysjärjestelmän ja kulkutien talon ympäri. Vaatimaton talo tarjoaa asuinpaikan Elena Cedeñolle ja hänen lapsilleen, jotka eivät vielä silloin olleet kirkon jäseniä. Kaikki olivat äärimmäisen tyytyväisiä jäsenten uhraamaan aikaan ja työhön. (Sisar Cedeño ja hänen poikansa Sebastián kastettiin tammikuussa 2011.)

”Mikään ei ole parempaa kuin palvella ihmisiä, jotka tarvitsevat sitä”, Oswaldo sanoo. Ja katse hänen silmissään kuten muidenkin seurakunnan jäsenten ja heidän palvelemansa sisaren silmissä todistaa ykseydestä, jota sellainen palveleminen tuo.

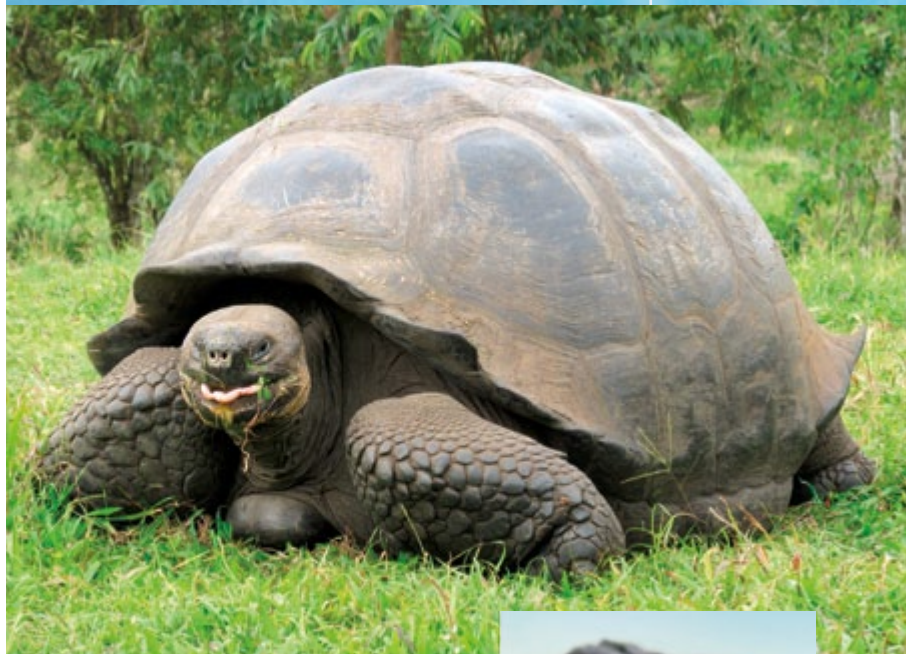
Se, millä on todella merkitystä

Sellaisen palvelemisen ja keskinäisen riippuvuuden luoma ykseys jäsenten kesken Galápagossaarilla johti runsaisiin siunauksiin vuonna 2007. Sinä vuonna David ja Jeanneth Palacios saattoivat viisi seurakunnan perhettä, kaiken kaikkiaan 25 ihmistä, Guayaquilin temppeleihin Ecuadoriin.

”Kun näin noiden perheiden sinetöimisen, minusta tuntui kuin meidät olisi siirretty taivasiin”, Jeanneth sanoo. ”Tunsimme Herran läsnäolon hyvin syvällisesti. Kaikki nuo viisi perhettä ovat edelleen hyvin aktiivisia.”

Tällä temppeleimatalla seurakunnanjohtaja Daniel Calapucha ja hänen vaimonsa Angela sinetöitiin yhteen, ja myös heidän kolme lastaan sinetöitiin heihin. ”Temppeli muuttaa ihmisen kokonaan”, seurakunnanjohtaja Calapucha sanoo. ”Se on todellakin Herran huone. Se, että olemme yhdessä perheenä Herran evankeliumissa, muuttaa ihmisiä. Juuri siitä syystä pysyn tässä kirkossa. Koska meidät on sinetöity perheenä, en enää pelkää kuolemaa. En enää pelkää, että kuollessani menetän perheeni.

Temppeleistä on tullut perusta tunteelle ja tiedolle siitä, että taivaallinen Isämme on olemassa – ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ja Pyhä Henki. Se on todistus, jota kukaan ei voi minulta viedä.”

GALÁPAGOSSAARTEN PROVINSSI

Saaret muodostavat yhden Ecuadorin provinseista. Vaikka noin 97 prosenttia maapinta-alasta kuuluu kansallispuistoon, silti sitä jää runsaasti noin 25 000 asukkaalle, jotka saavat elantonsa kaupankäynnistä, turismista ja maanviljelyksestä.

Alla: Fueresin perhe liittyi kirkkoon Otavallossa Ecuadorissa ja muutti myöhemmin työn perässä Galápagossaarille. Alhaalla oikealla: Elena Cedeño (vasemmalla) sisarensa Marian kanssa. Marian avulla Elena liittyi kirkkoon aiemmin tänä vuonna.

Mitä Galápagossaaret opettaa meille?

Jokainen kirkon jäsen Galápagossaarilla on nykyajan pioneeri. Miltei kaikki aikuiset jäsenet ovat käännynnäisiä, joista monet ovat liittyneet kirkkoon muutaman viime vuoden aikana. Ja jokainen auttaa Jumalan valtakunnan rakentamisessa kaukaisella saarella, jossa resurssit ovat vähäiset. Suuri osa ruoasta ja kaikki polttoaine sekä teollisuus- ja teknologiatuotteet on tuotava muualta. Paikallinen talousjärjestelmä, vaikka onkin suhteellisen tuotteliasta, riippuu turismiksi kutsutusta ailahtelevasta onnenkaupasta.

Ehkäpä vakain asia saarilla on jäsenen omistautuminen toisilleen ja valtakunnan rakentamiseen. Tuo omistautuminen on yhtä merkittävää kuin heidän asuinsaartensa keskinäinen ekologinen riippuvuus. Ekosysteemi Galápagossaarilla riippuu elävien olentojen terveydestä – niin ihmisten kuin eläinlajienkin, jotka

toimivat keskenään menestyksellisesti luonnonolosuhteissaan.

Turistiopas ja luonnontieteilijä André selittääkin: ”Galápagossaaret opettavat meille, että ekosysteemi on kuin elävä olento. Se on kuin ihmisruumis. Siinä on painetta, nesteitä ja elimiä. Jos jokin niistä menee vikaan, niin kaikki kärsii.”

Galápagossaaret opettavat meille myös Luojan luomistöiden suunnatonta suuruutta. Mikään Galápagossaarilla ei ole kotoperäistä. Kaikki elämä, kasvit, eläimet ja ihmiset ovat tulleet muualta.

”Jos sitä miettii”, André selittää, ”niin se, että elämä on yleensä alkanut täällä Galápagossaarilla, on uskomatonta. Ensiksikin laavakiven piti hajota niin paljon, että elämä sen päällä oli mahdollista. Sitten makeavesivarojen piti kehittyä. Sitten siementen piti saapua sellaisessa tilassa, että ne voivat itää. Ja niiden piti kyetä pölyttämään toisiaan.

Sitten luontokappaleiden piti tulla joko veden päällä ajeltien tai lentäen tai muulla tavoin. Ja kummankin sukupuolen piti saapua samaan aikaan ja paikkaan ja olosuhteisiin, niin että ne voivat lisääntyä ja löytää ruokaa ja vettä. Galápagossaarilla on tuhansia eläinlajeja.

Muistakaa, että lähimpään maamassaan on matkaa tuhat kilometriä. On melkoinen ihme, että kaikki nämä elinehdot toteutuivat.”

Ja silti juuri sen Herra äärettömässä viisauudessaan sai tapahtumaan.

Aivan kuten ekosysteemi kukoistaa silloin kun kaikki sen osatekijät toimivat sopuolosuhteissa, kirkon jäsenet muodostavat eräänlaisen sosiaalisen ja hengellisen ekosysteemin. Jäsenet ovat yksilöitä, jotka ovat myös osa ekosysteemejä, kuten perhettä ja kirkon seurakuntaa. Jokaisella jäsenellä on keskeinen rooli, joka vaikuttaa heidän, heidän

perheidensä ja muiden seurakunnan jäsenten pelastukseen ja korotukseen.

Yksittäisillä päätöksillä, kuten sillä että André päätti tulla sinä vuoden 1997 päivänä kirkkoon, voi olla pysyvää vaikutusta. Jäsenten yhteiset päätökset rakentaa valtakuntaa palvelemalla epäitsekästä voivat joidenkuiden mielessä tuntua pelkästään vanhalta sananparrelta. Mutta jäsenille Galápagossaarilla sellaisilla päätöksillä on myönteinen vaikutus heidän vakaumuksensa voimaan, heidän ykseytensä lujuteen ja heidän uskoonsa heidän liitoissaan. ■

MAAN RIKKAUS

Suuri osa maasta Galápagossaarilla muodostuu kovasta, pikkukiviksi rikkoutuneesta, karkeasta laavakivistä, jonka tuulen ja veden vaikutus on hajottanut ja tehnyt epätasaiseksi. Muut alueet ovat päärynäkaktuksen, palo santo -puiden sekä ruskean ja harmaan kasvuston peitossa. Nuoremmilla saarilla kuten mammuttimaisella Isabelalla tulee tunne kuin olisi palannut aikojen alkuun.

Mutta on siellä paljon vilkasta elämääkin, etenkin Santa Cruzin saarella. Siellä ranta-viivaa seurailleen kasvaa laajoja mangrovepuualueita. Kun korkeus merenpinnasta nousee sisämaassa pohjoiseen mentäessä, ilmastovyöhyke muuttuu reheväksi, vehmaaksi lauhkean vyöhykkeen alueeksi, jossa on runsaasti maanviljelystä kuten trooppisten hedelmien ja muiden kasvien viljelyä.

”Ihmiset luulevat, että Galápagossaaret ovat vain kiven, laavan ja lintujen maata”, sanoo seurakunnanjohtaja Daniel Calapucha. Mutta, kuten hän selittää, heitä on siunattu karjaloilla, karjalla ja hedelmäpuilla.

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin
koorumista

Tasapainoisen, vanhurskaan elämän perinne

*Jumala siunatkoon teitä tahdolla
ja halulla olla esimerkki maa-
ilmassa ja elää tasapainoista,
vanhurskasta elämää, jota Hän
odottaa lastensa elävän koetus-
aikanaan kuolevaisuudessa.*

aikaa kirkon historiassa. Pioneerivaihe on tuonut meille hienoja perinteitä. Koska pioneerien eloonjäanti riippui ykseydestä, heidän keskuudessaan kehittyi suurenmoinen ykseyden henki. Minä olen jalon

mormonipioneeriperheen jälkeläinen kolmannessa polvessa, mutta olen voinut nauttia nykyaikaisen kodin, autolla kulkemisen ja yliopistokoulutuksen siunauksista. Elämäni ei ole kuitenkaan ollut kovin kaukana pioneerielämästä, ja pioneeriperinteitä on edelleen vaalittu perheessämme, seurakunnassamme ja asuinpaikkakunnallamme.

Lapsuudenkodissani oli ilmiselvää, että isä ja äiti rakastivat toisiaan ja jokaista lastaan. Epäitsekäästi he omistivat parhaan osan elämästään perheelle. Perheenä söimme aina kolme yhteistä ateriaa päivässä. Sellainen perinteinen koti, jollainen minulla oli, on yhä harvinaisempi nykyään. Joskus me kampaamme ”vanhoja hyviä aikoja”.

Seuraelämämme keskittyi seurakuntaamme tai paikalliseen alakouluun. Seurakuntalaiset

Unohtumattoman musikaalin *Viulunsoittaja katolla* alussa päähenkilö Tevje esittelee tarinansa sanomalla:

”Pienessä Anatevkan kylässämme voisi sanoa, että kaikki ovat viulunsoittajia katolla. Kaikki yrittävät soittaa miellyttävää, mutkaton sävelmää taittamatta niskaansa. Se ei ole helppoa. Saatatte kysyä, miksi olemme siellä ylhäällä, jos se kerran on niin vaarallista. Olemme siellä, koska Anatevka on kotimme. Kuinka säilytämme tasapainomme? Voin kertoa sen yhdellä sanalla: Perinne!

Perinteidemme ansiosta olemme säilyttäneet tasapainomme vuosikausia. – – Ja perinteidemme ansiosta jokainen tietää, kuka hän on ja mitä Jumala häneltä odottaa.”¹

Minulla ja muilla vanhemmilla kirkon jäsenillä on ollut etuoikeus elää erityistä

ilmaantuivat seuraamaan osallistumistamme urheilutapahtumiin. Seurakunnan tansseihin osallistui koko perhe. Juhlapäivät kuten joulu, itsenäisyyspäivä, pioneeripäivä ja markkinat olivat koko paikkakunnan tapahtumia, joissa koko perhe oli mukana.

Meillä oli myös perheen perinteitä. Kokeemukset, joita saimme näistä perheen perinteistä, opettivat meille peruseriaatteita. Yksi hauska perinne, joka perheessämme oli, on vaikuttanut meihin pysyvästi. Kun perheen lapset tulivat yhden vuoden ikään, heidät pantiin huoneen toiseen päähän ja perhe toiseen. Kun perhe oli asettunut paikoilleen, lattialle asetettiin neljä tavaraa: vauvan maitopullo, lelu, pieni säästöpossu ja pyhät kirjoitukset. Sitten lasta kannustettiin konttaamaan esineiden luo ja valitsemaan niistä yksi.

Minä valitsin säästöpossun, ja minusta tuli talousjohtaja. Veljeni Ted, joka valitsi pyhät kirjoitukset, rakasti kirjoja suuresti koko ikänsä ja valmistui lakimieheksi. Nuorin veljeni Bob osoittautui perheen monipuolisimmaksi jäseneksi. Hän konttasi istumaan pyhien kirjoitusten päälle, nosti säästöpossun ja asetti sen jalkojensa viereen, pani pullon suuhunsa toisella kädellään ja piteli lelua toisessa kädessään. Hänestä tuli kirjanpitäjä. Hän eli tasapainoisen elämän.

Näitä neljää tavaraa esimerkkeinä käyttäen haluaisin puhua siitä, miten voi elää tasapainoisesti.

Ruumiimme on temppele

Maitopullo kuvaa fyysisestä terveystämme. Pyhät kirjoitukset todistavat siitä, kuinka tärkeä fyysinen ruumiimme on iankaikkiselle edistymisellemme.

”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppele ja että Jumalan Henki asuu teissä?”

Jos joku turmelee Jumalan temppele, Jumala saattaa turmioin hänet. Jumalan

temppele on pyhä, ja tämä temppele olette te.” (1. Kor. 3:16–17.)

Herra asettaa meille korkean tasovaatimuksen käskiessään meitä pitämään ruumiistamme temppeleinä. Minulla on ollut etuoikeus olla kirkon presidentin mukana monissa temppeleiden vihkimisissä. Ennen vihkimistilaisuutta presidentti haluaa aina tarkastaa työn laadun uudessa temppeleissä, joka on rakennettu parhaista materiaaleista ja on suunnittelultaan kaunis. Temppeleitämme ympäröivä alue on aina viehättävin paikka seudulla, jonne ne on rakennettu.

Menkää seisomaan temppeleiden eteen. Tutkikaa tarkoin Herran huonetta, niin huomaatte, että se innoittaa teitä tekemään joitakin parannuksia siihen fyysiseen temppeleeseen, jonka Herra on antanut iankaikkisen henkenne asuinsijaksi. Herra on säätänyt joitakin perustasovaatimuksia fyysisen ruumiimme hallitsemiseksi. Kuuliaisuus näille tasovaatimuksille pysyy vaatimuksena pappeteuden asettamiseen, temppeleisuositukseen ja jossakin tehtävässä palvelemiseen kirkossa.

Meistä saattaa joskus tuntua, etteivät ihmiset ole kovin hyväksyviä meitä kohtaan itsellemme asettamiemme korkeiden tasovaatimusten vuoksi. Silti on asioita, joita me emme kerta kaikkiaan tee. Meillä on viisauden sana, joka auttaa meitä elämään terveempää elämää – sellaista elämää, joka edistää kasvua ja hyvinvointiamme. Meillä on tasovaatimuksia, ihanteita ja elämäntapa, joita suuri osa maailmasta kadehtii. Olen huomannut, että jos elätte niin kuin teidän pitäisi, ihmiset panevat sen merkille ja ovat vaikuttuneita uskonkäsityksistänne ja teillä on vaikutusta muiden elämään.

Tein työurani tavarataloalalla. Koska kuulin johtajistoryhmään, minulle oli tärkeää ylläpitää suhteita paikallisten liikeyritysten kanssa. Tapaamiset useimpien näiden liikeyritysten kanssa alkoivat aina cocktailtilaisuudella. Se

Meillä on viisauden sana, joka auttaa meitä elämään terveempää elämää – sellaista elämää, joka edistää kasvuamme ja hyvinvointiamme.

oli aikaa seurustella ja tutustua ihmisiin, jotka olivat tuon yrityksen palveluksessa. Tunsin aina vaivautuneisuutta näissä seurusteluhetkissä. Alkuun aloin pyytää sitruunajuomaa. Pian huomasin, että sitruunajuoma näyttää samanlaiselta kuin monet muut juomat. En kyennyt tekemään selväksi, että en käytä alkoholia, kun käsissäni oli kirkasta juomaa. Kokeilin toista virkistysjuomaa, inkivääriolutta. Siinä oli sama ongelma.

Viimein päätin, että minulla piti olla juoma, josta näkyisi selvästi, etten käytä alkoholia. Menin baarimestarin luo ja pyysin lasin maitoa. Baarimestari ei ollut koskaan saanut sellaista pyyntöä. Hän meni keittiöön ja haki minulle lasillisen maitoa. Nyt minulla oli juoma, joka näytti hyvin erilaiselta kuin ne alkoholijuomat, joita muut joivat. Äkkiä oli huomion keskipiste. Juomastani vitsailtiin paljon. Maitoni oli keskustelunaihe. Sinä iltana tapasin useampia liike-elämän johtajia kuin koskaan aiemmin cocktailtilaisuudessa.

Maidosta tuli minun juomavalintani cocktailtilaisuuksissa. Pian oli yleisesti tiedossa, että olen mormoni. Saamani arvonanto oli minulle todellinen yllätys, samoin kuin se kiinnostava ilmiö, jota alkoi esiintyä. Pian muut liittyivät seuraani nauttimaan puhtaasta maitococktailista!

Uskaltakaa olla erilaisia. Eläkää niiden tasovaatimusten mukaan, joita meille evankeliumissa opetetaan.

”Hyvä fyysinen ja hengellinen terveys voi auttaa meitä pysymään kaidalla ja kapealla polulla”, sanoi vanhin Joseph B. Wirthlin (1917–2008) kahdentoista apostolin koorumista. ”Herra antoi meille terveyssäännöstönsä viisauden sanan muodossa – periaatteena, johon ’liittyy lupaus’ ja jota meidän aikamme lääketiede tukee (OL 89:3). Kaikki Jumalan käskyt – myös viisauden sana – ovat hengellisiä. (Ks. OL 29:34–35.) Meidän on tarpeen ravita itseämme hengellisesti – jopa enemmän kuin fyysisesti.”²

Kuinka kiitollisia meidän pitäisikään olla siitä, että evankeliumi opettaa, miten tärkeää on pitää fyysinen ruumiimme puhtaana ja kelvollisena asuinsijana iankaikkiselle hengellemme.

Maailman leluja

Me elämme kiinnostavassa maailmassa. Halu saada maailmallisia leluja näyttää olevan valtava. Kehittyneistä kansakunnista on uskonnäköyksissään ja toimissaan tulossa niin maallistuneita, että niiden mielestä ihmisellä on täydellinen itsehallinto. Ne uskovat, ettei meidän tarvitse ottaa huomioon ketään tai mitään muuta kuin itsemme ja rajallisessa määrässä se yhteiskunta, jossa elämme.

Pyhissä kirjoituksissa meitä varoitetaan: ”He eivät etsi Herraa vakiinnuttaakseen hänen vanhurskauttaan, vaan jokainen kulkee omaa tietänsä ja oman jumalansa kuvan perässä, jonka kuva on maailman kaltainen ja jonka olemus on epäjumalan olemus, joka vanhenee

ja tuhoutuu Babylonissa, tosiaankin suuressa Babylonissa, joka on kukistuva” (OL 1:16).

Yhteiskuntien, joissa tällainen maallistunut elämäntapa juurtuu, on maksettava siitä kallis hengellinen ja moraalinen hinta. Niin sanottujen yksilönvapauksien tavoittelu niin, ettei piitata laeista, jotka Herra on säätänyt hallitsemaan lapsiaan maan päällä, johtaa äärimmäisen maailmallisuuden ja itsekkyyden kiroukseen, julkisen ja yksityisen moraalin rappioon ja auktoriteetin uhmaamiseen. Maallistuneen maailman vilinän ja sen väistämättömän epävarmuuden keskellä täytyy olla paikkoja, jotka tarjoavat hengellistä suojaa, uudistumista, toivoa ja rauhaa.

Tämän maallistuneen elämäntavan vastapainona presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) opetti meille, miten tärkeää on tavoitella tietoa Jumalalta:

”Oikea järjestys on sellainen, että ensi sijalla

Kuolevaisuus on aikaa oppia ensin sitä, mikä on Jumalasta ja evankeliumista, ja suorittaa toimituksia.

Tuon luottamuksen jalan ominaisuuden myötä tulee maine, että on rehellinen ja nuhteeton. Ne ovat luonteenpiirteitä, jotka takaavat pitkän ja menestyksellisen uran.

on tieto Jumalasta ja Hänen suunnitelmastaan, joka on tie iankaikkiseen elämään, ja toisella sijalla on tieto maallisista asioista, joka sekkin on tärkeää. – –

Pietarilla ja Johanneksella oli hyvin vähän maallista tietoa, ja heitä pidettiin oppimattomina. Mutta he tiesivät sen, mikä elämässä on tärkeintä: että Jumala elää ja että ristiinnaulittu, ylösnoussut Herra on Jumalan Poika. He tunsivat tien iankaikkiseen elämään. Tämän he oppivat kuolevaisen elämänsä muutamana vuosikymmenenä. Heidän vanhurskas elämänsä avasi heille mahdollisuuden jumaluuteen ja maailmojen luomiseen sekä iankaikkiseen enentymiseen, mihin kaikkeen he aikanaan tarvitsevat täydellistä tieteiden tuntemusta. Vaikka Pietarilla ja Johanneksella oli vain muutama vuosikymmenen aikaa oppia ja tehdä sitä, mikä on hengellistä, niin nyt heillä on ollut jo noin tuhat yhdeksänsataa vuotta aikaa oppia sitä, mikä on maallista eli maan geologiaa ja luomakunnan eläintiedettä

ja fysiologiaa ja psykologiaa. Kuolevaisuus on aikaa oppia ensin sitä, mikä on Jumalasta ja evankeliumista, ja suorittaa toimituksia. Kun jalkamme ovat lujasti iankaikkiseen elämään johtavalla polulla, me voimme hankkia lisää tietoa maailmallisista asioista. – –

Maallinen tieto, niin tärkeää kuin se ehkä onkin, ei voi koskaan pelastaa sielua eikä avata selestistä valtakuntaa eikä luoda maailmaa eikä tehdä ihmisestä jumalaa, mutta se voi olla mitä hyödyllisintä ihmiselle, joka pantuaan tärkeimmät asiat ensimmäiselle sijalle on löytänyt tien iankaikkiseen elämään ja joka voi nyt käyttää kaikkea tietoa työkalunaan ja palvelijanaan.”³

Etsikää sitä, mikä on Jumalan ja missä teitä odottavat iankaikkiset palkinnot.

Panostakaa hyvään luonteeseen

Vapahtaja, kuten Luukkaan evankeliumin luvussa 14 on kirjoitettu, on antanut meille tämän opetuksen:

Henkilökohtainen, vilpitön syventymisen pyhiin kirjoitukseen tuo uskoa, toivoa ja ratkaisuja päivittäisiin haasteisiimme.

”Jos joku teistä aikoo rakentaa tornin, niin kai hän ensin istuutuu arvioimaan kustannuksia nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi.

Muuten voi käydä niin, että hän laskee perustuksen mutta joutuu jättämään työn kesken. Silloin kaikki, jotka tämän näkevät, alkavat pilkata häntä:

’On siinäkin mies! Alkoi rakentaa, mutta kesken se jäi.’” (Luuk. 14:28–30.)

Kun valmistaudutte tulevaisuuteen, teidän on oltava varmoja siitä, että sen perusteella, mitä panostatte tähän kuolevaisuuden kokemukseen, kykenette pysymään lujina loppuun asti ja saamaan iankaikkisen palkintonne.

Nykyinen maailmamme muuttuu yhä nopeammin ja yhä monimutkaisemmaksi. Ihmisillä on aina mahdollisuuksia pelata epärehellistä peliä. Monet ihmiset haluavat pelata pelejä, jotka tuovat nopeita voittoja ja joissa käytetään usein hyväksi niitä muita, jotka

yrittävät pelata hyvien tapojen luomien sääntöjen mukaan. Tämä nopeatempoinen maailma on voimistanut ihmisten kiusausta pelata peliä omien sääntöjensä mukaan.

Meidän pitää kuitenkin aina vastata sadonkorjuun lakiin. ”Sillä mitä te kylvätte, sitä te myös korjaatte; sen tähden, jos te kylvätte hyvää, te myös korjaatte hyvää palkaksenne (OL 6:33). Tämä on laki, jota ei koskaan tulla kumoamaan.

”Ihmisen luonne on se, mitä hän on. Hänen maineensa on mielipide, jonka muut ovat hänestä muodostaneet. Luonne on hänessä, maine on peräisin muilta ihmisiltä – [luonne] on omaisuus, [maine] on kuvajainen.”⁴

Hyvä luonne on jotakin, mikä teidän on rakennettava itse. Sitä ei voi periä vanhemmilta. Sitä ei voi luoda poikkeuksellisten etujen avulla. Se ei ole syntyperän, omaisuuden, kykyjen tai aseman antama lahja. Se on omien pyrkimysten tulos. Se on palkinto, joka koituu hyvien periaatteiden mukaan

elämisestä sekä siitä, että on elämässään hyveellinen ja kunniallinen.

Tuon luottamuksen jalon ominaisuuden myötä tulee maine, että on rehellinen ja nuh-teeton. Ne ovat luonteenpiirteitä, jotka takaa-vat pitkän ja menestyksellisen uran. Suurin omaisuus, minkä voitte tallettaa pankkiinne, on luottamuksen arvoisen ihmisen maine.

Päivittäinen pyhien kirjoitusten tutkiminen

Kirjoituksissaan siitä, mitä ajatteli pyhistä kirjoituksista, Nefi sanoi: ”Näihin minä kirjoitan sitä, mitä sielussani on, ja monia niistä kirjoituksista, jotka on kaiverrettu pronssile-vyihin. Sillä minun sieluni iloitsee kirjoituk-sista, ja minun sydämeni pohdiskelee niitä ja kirjoittaa niitä lasteni opiksi ja hyödyksi.” (2. Nefi 4:15.)

Pyhissä kirjoituksissamme meillä on vakaumuksen ja tiedon rikkaus: Raamatussa, Mormonin kirjassa, Opissa ja liitoissa sekä Kallisarvoisessa helmessä. Voimme löytää innoittavia säikeitä, jotka kulkevat niiden kaikkien läpi. Tutkiessamme tunnistamme ne helposti.

Pyhät kirjoitukset opettavat, että Jeesus Kris-tus on Jumalan Poika. Hän elää ja on Lunasta-jamme ja Vapahtajamme. Meidän tulee seurata Häntä ja osoittaa rakkautemme Häntä kohtaan muistamalla Hänet ja pitämällä nöyrästi Hänen käskynsä.

Hänen sovituksensa kautta me kykenemme tekemään parannuksen ja tulemaan puhtaiksi. Me olemme Hänen liittokansaansa, ja meidän tulee aina pitää liitot, jotka olemme tehneet.

Meillä tulee olla uskoa, meidän tulee tehdä parannus, ottaa vastaan kaste ja Pyhä Henki ja kestää loppuun asti.

Henkilökohtainen, vilpittömän syventyminen pyhiin kirjoituksiin tuo uskoa, toivoa ja rat-kaisuja päivittäisiin haasteisiimme. Pyhien kirjoitusten opetusten toistuvasta lukemisesta, pohtimisesta ja soveltamisesta elämään ja

siihen yhdistyvistä rukouksesta tulee korvaa-maton osa lujan, elinvoimaisen todistuksen hankkimista ja ylläpitämistä.

Presidentti Kimball muistutti meille, miten tärkeää jatkuva pyhien kirjoitusten lukemi-nen on, kun hän sanoi: ”Kun alan suhtautua välinpitämättömästi Jumalaan ja kun tuntuu siltä, ettei – – mikään jumalallinen ääni puhu, huomaan, että olen itse hyvin, hyvin kaukana. Jos uppoudun pyhiin kirjoituksiin, etäisyys lyhenee ja hengellisyys palaa.”⁵

Tehkää pyhien kirjoitusten tutkimisesta päivittäinen tapa.

Esimerkki maailmalle

Minun sukupolveni on nopeaa vauhtia kuolemassa pois. Me olemme halukkaita siirtämään soihdun uudelle ja paremmin val-mistautuneelle myöhempien aikojen pyhien sukupolvelle. Me odotamme, että he tulevat

1. pitämään suurenmoisen fyysisen ruumiinsa puhtaana ja pyhänä Jumalan temppelinä
2. pitämään tärkeimpänä hengellistä oppi-mista ja tietoa Jumalasta
3. olemaan luotettava sukupolvi ja käyttämään iankaikkisen evankeliumin totuuksia taso-vaatimusten ja arvojen perustana
4. etsimään opiskelemalla tietoa pyhiin kirjoi-tuksiin sisältyvistä iankaikkisista totuuksista.

Jumala siunatkoon teitä tahdolla ja halulla olla esimerkki maailmassa ja elää tasapai-noista, vanhurskasta elämää, jota Hän odottaa lastensa elävän koetusaikanaan kuolevaisuu-nessa. ■

15. tammikuuta 2010 Utah Valleyn yliopistossa pidetystä puheesta.

VIITTEET

1. Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Viulunsoittaja katolla*, 2003, videotekstitys, kohtaus 1.
2. Ks. ”Ahdas ja kaita tie”, *Valkeus*, tammikuu 1991, s. 61.
3. *President Kimball Speaks Out*, 1981, s. 90, 91, 92.
4. Henry Ward Beecher julkaisussa *The New Dictionary of Thoughts*, toim. Tryon Edwards, 1944, s. 67.
5. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 72.

TEE TALOSTAMME NÄKYMÄTÖN

Toisen maailmansodan lopussa, kun olin 19-vuotias, vihollisjoukot tulivat valloittamaan kotikaupunkini Euroopassa. Eräänä iltana, kun vanhempani ja minä istuimme pöydän ääressä, kuulimme kovaa melua. Katsoimme pimennysverhojen läpi, jotka oli ripustettu, etteivät pommittajat havaitsisi taloamme yöllä, ja näimme vihollisjoukkojen

– moottoripyörineen, kuorma-autoineen ja tankkeineen – tulevan kyläämme kahdesta eri suunnasta. Olin hyvin peloissani.

Isäni, joka oli aina uskollinen mies, sanoi yksinkertaisesti: ”Älkää pelätkö.” Se oli poikkeuksellinen toteamus, kun ottaa huomioon, mitä aivan talomme ulkopuolella tapahtui. Me kaikki tiesimme, että sotilaat hyökkäisivät todennäköisesti naapurustoon ryöstämään ihmisten koteja. Isä ehdotti, että me polvistuisimme sohvan viereen ja rukoilisimme taivaallisen Isän varjelusta. Hän rukoili: ”Taivaallinen Isä, sokaise nuo sotilaat. Tee talostamme näkymätön, niin etteivät he näe sitä.”

Kun hän oli rukoillut, äiti rukoili. Sitten rukoilin minä. Palasimme sen jälkeen pöydän ääreen ja katsoimme varovasti ulos ikkunasta. Näimme sotilaiden rynnistävän jokaiseen taloon kadullamme. Omamme oli viimeinen kadulla. He lähestyivät taloamme, mutta ohittivat sitten etuporttimme ja menivät seuraavalle kadulle. Seurasimme, miten he menivät jokaiseen taloon, jonka pystyimme ikkunastamme näkemään.

Kun rynnäköä oli kestänyt noin kaksi tuntia, joku puhalsi voimakkaan vihellyksen, ja sotilaat palasivat ajoneuvoihinsa. Kun he hitaasti lähtivät, olimme valtavan helpottuneita ja polvistuimme jälleen kiittämään taivaallista Isää Hänen hyvydestään ja varjeluksestaan.

Seuraavana päivänä kuulin eräältä järkyttyneeltä ystävältä, että sotilaat

Katsoimme pimennysverhojen läpi ja näimme vihollisjoukkojen tulevan kyläämme kahdesta eri suunnasta. Olin hyvin peloissani.

olivat tehneet kauheita asioita jokaisessa hänen tietämässään talossa. Kun kerroin hänelle, etteivät he olleet tulleet meidän taloomme, hän tyrmistyi. Hän sanoi, että hän oli nähnyt heidän lähtevän meidän suuntaamme ja ettei hän tiennyt yhtään muuta taloa alueellamme, johon sotilaat eivät olleet menneet. Talomme oli ainoa, jonka sotilaat olivat jättäneet rauhaan.

Tiedän, että taivaallinen Isä kuulee pyyntömme ja vastaa niihin. Joskus näyttää siltä, ettemme kenties koskaan saa vastausta, ja toivomme, että Hän vastaisi nopeammin. Mutta tiedän, että kodissamme 65 vuotta sitten Hän vastasi heti. ■

Alice W. Flade, Utah, USA

KAIPASIN HENGEN VAIKUTUKSEN TUNTEMISTA

Olessani 16-vuotias osallistuin vuoden kestävään opiskelijavaihtoon ulkomailla. Lähdin kodistani Ukrainasta pieneen kaupunkiin Arizonaan Yhdysvaltoihin, jossa asuin myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan perheen luona. En ollut koskaan aiemmin kuullut myöhempien aikojen pyhistä.

Vaihto-ohjelma ei sallinut perheen saarnata minulle evankeliumia, enkä minä saanut tavata lähetyssaarnaajia. Mutta päätin käydä kirkossa isäntäperheeni kanssa ja osallistua kaikkien kirkon toimintaan.

Tunsin Hengen vaikutuksen tuon perheen luona ja tunsin suurta rakkautta kirkossa. Tuohon aikaan en tiennyt, että se, mitä tunsin, oli Hengen

vaikutus, mutta se kosketti sydäntäni.

Kun palasin Ukrainaan, kaipasin todella paljon tuota tunnetta. Muistutin, millaista elämäni oli, kun kävin kirkossa ja elin evankeliumin opetusten mukaan. Tajusin, mitä puuttui, mutta asuinpaikkakunnallani ei ollut kirkkoa eikä lähetyssaarnaajia, joten ajattelin, etten koskaan enää kokisi sitä tunnetta.

Noin neljä vuotta myöhemmin lähetyssaarnaajat kuitenkin koputtivat oveeni. Olin hyvin iloinen nähdessäni heidät. Ollessaan ulkona tekemässä työtä he olivat kuunnelleet Henkeä, joka oli johdattanut heidät kotiin. Olen hyvin kiitollinen siitä, että he olivat kuuliaisimpia. Pian sen jälkeen minut kastettiin ja konfirmoitiin.

Sen jälkeen minut on sinetöity Tukholman temppelissä aviomieheeni, joka on venäläinen lähetystyössä palvellut veli. Ja nyt Kiovassa on temppeli. Aiomme käydä siellä säännöllisesti.

Temppeli on ihmeellisin paikka maan päällä. Se on paikka, jossa voi tuntea olevansa lähellä taivaallista Isää. Tunnen suurta kiitollisuutta siitä, että me voimme saada temppelissä yhden suurimmista lahjoista, mitä taivaallinen Isä on meille antanut: tulla sinetöidyksi yhteen perheenä iankaikkisuudeksi.

Olen kiitollinen sille myöhempien aikojen pyhiin kuuluvalla perheellä, joka auttoi minua tuntemaan Hengen lähettäen minut matkalle, joka johtaisi minut samaan oman ikuisesti yhteen sinetöidyn perheen. ■

Victoria Mikulina, Venäjä

Huom. Katso innoittava video nuorten kulttuurijuhlasta Kiovan temppelin vihkiäisissä osoitteessa LDS.org haulla ”Kyiv Ukraine Temple video”.

MENE KIRKKOON!

Olessani ensimmäistä vuotta lukiossa tapasin kuvataidekursillani myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan tytön. Hänellä oli suuri vaikutus elämäni, ja minut kastettiin kirkon jäseneksi.

Kun pääsin ylioppilaaksi, äiti ja isä päättivät muuttaa Kalifornian kodistamme Idahon osavaltioon. Kiinnitimme asuntovaunun automme perään ja suuntasimme pohjoiseen. Olimme juuri ajaneet läpi Lovelockin Nevadan osavaltiossa, kun aloin ajaa liian nopeasti alas pientä mäkeä. Koska yhdistelmässä ei ollut kallistuksenvakaimia, asuntovaunu alkoi heilua puolelta toiselle. Painoin jarrut pohjaan, ja asuntovaunu kääntyi poikittain heittäen meidät tienvarren ojan yli niin, että auto kaatui toiselle puolelle ojaa ja asuntovaunu toiselle.

Onneksi kukaan ei loukkaantunut. Mutta asuntovaunun ulko- ja sisäpuoli olivat täydessä kaaoksessa. Asuntovaunun vetokoukku oli vääntynyt rinkeläksi, kaikki ikkunat olivat rikkoutuneet ja tavaramme olivat levinneet joka puolelle.

Maantiepartion auto tuli paikalle ja hälytti hinausauton. Äiti ja isä eivät tienneet, mitä tehdä. Ne vähät rahat, jotka heillä oli, menivät hinausyhtiölle. Sillä hetkellä sain voimakkaan tunteen, että minun pitäisi mennä seuraavana päivänä, sunnuntaina, kirkkoon. Isä, joka ei ollut kirkon jäsen, piti ajatusta järjettömänä. Meidän piti kerätä tavaramme ja korjata asuntovaunu, ja koska hän oli rampa ja heikossa kunnossa, työ jäi pääasiassa minulle. Mutta tunne kirkkoon menemisestä pysyi. Pyysin

Onneksi kukaan ei loukkaantunut onnettomuudessa. Mutta asuntovaunun vetokoukku oli vääntynyt rinkeläksi, kaikki ikkunat olivat rikkoutuneet ja tavaramme olivat levinneet joka puolelle.

äitiä puhumaan isälle puolestani. Äiti teki niin, ja yllättävää kyllä, isä antoi luvan.

Sunnuntaiaamuna etsin paikallisen seurakuntakeskuksen ja istuuduin kappelin takariviin juuri kun sakramenttikokous oli alkamassa. Rukoilin, että Henki olisi perheeni kanssa tänä vaikeana aikana.

Kokouksen päättyttyä pari ihmistä esittäytyi minulle, ja selitin lyhyesti, mitä oli tapahtunut. Sitten palasin paikalle, jonne olimme leirytyneet, ja käytin loppupäivän auttamalla siivoamisessa.

Maanantaiaamuna olimme taas alkaneet siivota, kun aivan äkkiä paikalle alkoi saapua apua tarjoamaan jäseniä siitä seurakunnasta, jossa olin käynyt kirkossa. Paikallisen lasiliikkeen omistaja sanoi korvaavansa kaikki asuntovaunun ikkunat ilmaiseksi ja eräs hitsaaja tarjoutui maksutta suoristamaan vetokoukun.

Isä ei sanonut paljonkaan mutta oli ilmeisen ällistynyt. Äiti vuodatti kiitollisuuden kyyneliä, ja sisareni ja minä olimme kiitollisia avusta. Päivän päättyessä olimme valmiita jatkamaan matkaamme Idahoon.

Tämän kokemuksen johdosta opin, että Hengen kehotukset ovat todellisia. Tiedän myös, että rukouksiimme vastataan usein muiden ihmisten avulla ja että Herraan turvaaminen tuo rauhaa ja iloa sydämeemme. ■

Dwight LeRoy Dennis, Utah, USA

PITÄISIKÖ MEIDÄN MYYDÄ UNELMAKOTIMME?

Vuonna 1998 Henki kehotti minua myymään unelmakotimme, jonka olimme saaneet valmiiksi ja johon olimme muuttaneet vasta neljä vuotta aiemmin. Kun vanhemmat lapsemme alkoivat lopetella lukiota ja lähteä kotoa, kävi ilmeiseksi, että talomme oli liian suuri ja kalliimpi kuin tarvitsimme. Olin juuri vaihtanut työpaikkaa, mikä osoitti minulle, kuinka helposti mahdollinen häiriö vaikuttaisi tuloihini.

Kun osallistuin sen lokakuun yleiskonferenssin pappeuskokoukseen, mieleeni jäivät presidentti Gordon B. Hinckleyn (1910–2008) sanat. Puhuesaan talousasioista hän sanoi pappeudenhaltijoille: ”On tullut aika järjestää oma huoneemme.” Sitten hän varoitti: ”Ilmassa on myrskyn merkkejä, joista meidän on syytä ottaa vaarin.”

Myöhemmin puheessa hän sanoi: ”Ymmärrän tietysti, että voi olla välttämätöntä ottaa laina asunnon ostoon. Mutta ostakaamme asunto, johon meillä on varaa, ja keventäkäämme siten maksuja, jotka alituisesti uhkaavat meitä säälimättä tai ilman armonaikaa jopa kolmekymmentä vuotta.”¹

Kerroin vaimolleni presidentti Hinckleyn neuvosta ja lisäsin, että minusta tuntui, että meidän pitäisi myydä talomme. Yllätyksekseni hän oli samaa mieltä.

Seuraavina kuukausina valmistauduimme myymään talomme ja ostamaan uuden. Se oli pitkä, ikuisuudelta tuntuva prosessi, johon sisältyi monia rukouksia ja perheen paasto. Viimein vuotta myöhemmin muutimme uuteen kotiimme, josta

maksoimme paljon alhaisempaa kuukausilyhennystä.

Presidentti Hinckleyn sanat osoitautuivat todellakin profeettallisiksi. Seuraavana vuonna Yhdysvaltain osakemarkkinat nousivat huippuunsa, kunnes internetyritysten kupla puhkesi. Sen jälkeen seurasi monta alhaisen koron vuotta, jotka me käytimme hyödyksemme maksamalla pois asunovelkaamme.

Nyt monissa maissa kautta maailman on uusi taluskriisi. Presidentti

Osallistuessani yleiskonferenssin pappeuskokoukseen mieleeni jäi presidentti Gordon B. Hinckleyn neuvo, jonka kerroin vaimolleni.

Hinckleyn sanat ovat yhtä totta tänään kuin ne olivat vuonna 1998.

Kuinka onnellisia olemmekaan siitä, että noudatimme profeetan neuvoja ja Hengen kehotuksia. Meillä ei ole enää lainkaan asunovelkaa, ja iloitsemme nähdessämme lastemme elävän varojensa mukaan.

Odotamme jokaista yleiskonferenssia, jotta saamme neuvoja kirkkomme johtohenkilöiltä. Tiedämme, että meitä siunataan, jos otamme vaarin heidän opastuksestaan. ■

Sullivan Richardson, Nevada, USA

VIITE

1. ”Pojille ja miehille”, *Liahona*, tammikuu 1999, s. 65.

Pyysikö Hän tosiaan minulta **sitä?**

Joelyn Hansen

Istuin katsoen epäuskoisena seurakuntamme johtokuntaan kuuluvaa veli Jarmania hänen odottaessaan vastaustani.

Ehkäpä hän oli tarkoittanut sanoa *opettaja* tai *neuvonantaja*. Mutta ei. Olin kuullut oikein: hän oli kutsunut minut Apuyhdistyksen johtajaksi pieneen seurakuntaamme.

Istuin hiljaa jonkin aikaa miettien tilannettani. Olin vasta 27-vuotias, enkä ollut koskaan ollut naimisissa. Olin muuttanut äskettäin paikkakunnalle ja olin aloittelemassa uutta työtä toimittajana. Johtajakokemukseni oli rajallinen. Olin palvellut useissa tehtävissä vuosien varrella mutta en koskaan tällaisessa.

Kysyin mielessäni itseltäni, olinko tarpeeksi vanha tai riittävän kokenut tai oliko minulla edes kykyä palvella. Mitä voisoin mitenkään tarjota seurakunnan naisille?

Sinä iltana kotiin mentyäni polvistuin rukoukseen ja pyysin taivaalliselta Isältä ohjausta. Kun olin lopettanut rukouksen, tunsin heti innoitusta katsoa patriarkallista siunaustani. Luin tämän lauseen: ”Sinun tulee tehdä sitä työtä, jonka sait tehtäväksesi nyt tehdä, vaikka oletkin nuori.”

Kun luin nuo sanat, ymmärsin, ettei kyse ollut aviosäädystäni, iästäni tai siitä, mitä voisoin tehdä. Kyse oli siitä, mitä Herra *tarvitsi* minun tekevän. Otin tehtävän vastaan.

Tehtäväni ansiosta kykenin auttamaan ihmisiä erilaisista taustoistamme huolimatta.

Vaikka me voimme epäillä kykyjämme palvella jossakin kirkon tehtävässä, Herra tuntee meidät. Jos olemme halukkaita palvelemaan, Hän voi tehdä meidät kelvollisiksi työhönsä.

Eritoten yksi nainen, jota Jumala johdatti minut palvelemaan, oli alle 30-vuotias yksinhuoltaja-äiti, jolla oli kaksi lasta. Melko pian ymmärsin, että hänen elämäntapansa oli erilainen kuin minun. En oikein tiennyt, kuinka olla hänen ystävänsä, mutta ajan kuluessa välillemme kehittyi ystävyys.

Erään toisen kerran tapasin vähemmän aktiivisen naisen. Muistan, että kun menin hänen kotiinsa ensimmäisen kerran lähe-tyssaarnaajien kanssa, tiesin, että hänellä on todistus. Hän tarvitsi vain vähän ”sytykettä” avuksi, jotta se palaisi kirikkaammin. Kun istuimme hänen olohuoneessaan ja kuun-temimme häntä, Henki oli vahva ja kehotti meitä todistamaan Jeesuksen Kristuksen sovituksesta.

Seuraavina kuukausina hän kävi silloin tällöin kirkossa. Mutta Henki johdatti minua jatkuvasti todistamaan hänelle. Nyt hän on aktiivinen ja palvelee seurakunnassa.

Nuo olivat joitakin kohokohtia tehtävässä, mutta haasteet olivat lukuisia. Oli vaikeaa saada tunne, että tein riittävästi, löytää tasa-paino kirkon ja työn välillä ja päästä eroon riittämättömyyden tunteista.

Lopulta oivalsin, että suuri osa siitä, mitä kykenin tekemään, tapahtui Hengen välityk-sellä. Minut on sittemmin vapautettu tuosta tehtävästä ja olen muuttanut pois tuosta kaupungista. Mutta olen usein miettinyt sitä, kuinka tuo tehtävä vaikutti sisäriin – ja minuun. Sen myötä opin tietämään, että minulla, nuorella naimattomalla sisarella, oli jotakin annettavaa muille, kun kasvoimme yhdessä evankeliumissa. Vaikka tunsin ole-vani epäpätevä tehtävään, tein lujasti töitä hoitaakseni sen hyvin. Ja kun tein niin, tunsin Jumalan käden ohjaavan minua ja tekevän minut kelpolliseksi Hänen työhönsä. ■

Hänen rakkautensa tuella

Kun minut kutsuttiin palvelemaan Kopiskelijoiden toimintojen vetäjänä, tunsin olevani ylivoimaisen tehtävän edessä. Olin ujo ja tiesin, että minun olisi vaikeaa suunnitella toimintoja. Mieltäni kalvoivat riittämättömyyden, hermostu-neisuuden ja masentuneisuuden tunteet.

Epätoivoissani käännyin taivaallisen Isän puoleen. ”Kuinka voin tehdä sen?” rukoilin. ”Olen pieni ja heikko.”

Samalla hetkellä sydämeeni tuli rauhal-linen, hiljainen kuiskaus: ”Mene, tyttäreni. Minä rakastan sinua.”

Tuo vastaus rakastavalta Isältä vahvisti minua. Tuon kehotuksen antamin voimin tunsin, että voisin tehdä mitä tahansa. Hoitaakseni tehtäväni tehokkaasti minun piti vain tietää, että Hän on tietoinen minusta, että Hän rakastaa minua ja että Hän tukee minua.

Tiedän, että olivatpa ongelmamme mitä tahansa, taivaallinen Isä rakastaa meitä ja kuulee rukouksemme. Kun me käännyimme Hänen puoleensa, me voimme saada ohjausta ja rohkaisua pyr-kiessämme täyttämään tehtävämme.

Ye Kyung Koo, Etelä-Korea

Täyttymystä tehtäväni myötä

Olen huomannut, että naimatto-mana aikuisena voin antaa oman panokseni seurakunnassani ja kokea

PYYDÄ APUA TAIVAALLISELTA ISÄLTÄ

”Haluan kehottaa meitä kaikkia rukoi- lemaan tehtäviemme johdosta ja pyytä-mään jumalallista apua, jotta voisimme onnistua tekemään sen, mitä meitä on kutsuttu tekemään. Joku on sanonut: ’Se, että ihminen tunnus-taa itseään korkeam-man voiman olemas-saolon, ei millään muotoa halvenna häntä.’ Hänen täytyy etsiä, uskoa, rukoilla ja toivoa löytävänsä. Yksikään senkaltai-nen vilpiton, rukoillen suoritettu ponnis-telu ei jää vastausta vaille; siinä on uskon filosofian perusta. Jumalallista mielisuo-siota saavat osakseen ne, jotka nöyrästi sitä etsivät.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Oppikaa, tehkää, olkaa”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 67.

täyttymystä palvellessani kirkon eri tehtävissä.

Palvelen tällä hetkellä toisena neuvonantajana Nuorten Miesten johtokunnassa. Tehtävä Nuorten Miesten järjestössä on suonut minulle tilaisuuden lähteä diakonien kanssa keräämään paastouhreja, tavata vähemmän aktiivisia seurakunnan jäseniä sekä osallistua nuorisokonferensseihin ja toimintailtojen toimintoihin. Olen myös nauttinut siitä, että voin mennä nuorten kanssa temppeliin suorittamaan kasteita kuolleiden puolesta. Palvellessani tässä tehtävässä olen tehnyt lujasti töitä auttaakseni nuoria miehiä vartumaan miehiksi osoittamalla, että rakastan ja arvostan heitä. Nämä kokemukset ovat auttaneet minua edistymään hengellisesti ja ovat olleet siunauksena elämässäni.

Mat Carter, Utah, USA

Kutsuttu vaikuttamaan

Kun minut kutsuttiin palvelemaan Ruusu-tyttöjen neuvojana Nuorten Naisten järjestössä, epäilin, kykenisinkö hoitamaan tehtävän. En uskonut, että tytöt pitäisivät minusta tai oppisivat minulta mitään etenkin kun tajusin, kuinka erilaista heidän elämänsä on nyt kuin minun silloin kun olin heidän ikäisensä.

Tuo tunne muuttui, kun olin palvellut muutaman viikon ja osallistuin erääseen Nuorten Naisten tapahtumaan. Tapahtumassa eräs äiti kertoi, kuinka kiitollinen hän oli Nuorten Naisten ohjelmasta, koska se vahvisti hänen tyttärtään kiusausta vastaan. Hänen sanansa auttoivat minua ymmärtämään sen, kuinka tärkeä tehtäväni itse asiassa on.

Tajusin, että tehtävässäni oli kyse muustakin kuin oppiaiheiden opettamisesta sunnuntaisin ja auttamisesta toimintojen suunnittelemisessa.

Kun otamme vastaan tilaisuuksia palvelulla, huomaamme presidentti Monsonin lupauksen mukaisesti, että "jumalallista mielisuosiota saavat osakseen ne, jotka nöyrästi sitä etsivät".

Tehtäväni oli auttaa näitä nuoria naisia valmistautumaan tulevaisuuteen – menemään temppeliin, palvelemaan kirkossa ja olemaan hyviä äitejä. Minun piti auttaa heitä valmistautumaan elämää varten.

Tehtävät kirkossa tulevat rakastavalta tai vaalliselta Isältämme. Hän tuntee tarpeemme ja niiden tarpeet, joita palvelemme. Kun tiedämme sen, se auttaa meitä saamaan uskoa Häneen ja luottamusta itseemme, vaikka emme ymmärräkään, miksi meille on annettu jokin tietty tehtävä tai kun tunnemme

epävarmuutta kyvystämme hoitaa jokin tehtävä. Me voimme olla kiitollisia tilaisuudestamme palvella ja siitä, että olemme kelvollisia saamaan tehtävän, ja me voimme käyttää hyväksemme tilaisuutta oppia mahdollisimman paljon edistyessämme evankeliumissa. Georgina Tilialo, Uusi-Seelanti

Kerroin todistuksestani musiikin avulla

Vaikka vartuin kirkon piirissä, minusta tuli vähemmän aktiivinen, kun olin 18-vuotias. Muutettuani myöhemmin Saksan itäosasta Frankfurtiin minua pyydettiin asumaan erään jäsenperheen luona. Tiesin, että se voisi olla minulle tilaisuus saada uusi alku ja tulla jälleen aktiiviseksi kirkossa.

Pian Frankfurtiin muuton jälkeen minut kutsuttiin alueemme nuorten aikuisten keskuksen johtokuntaan. Tehtävään kuului instituuttiluokkien, perheiltojen ja muiden toimintojen koordinoimista. Siinä vaadittiin paljon töitä, mutta se oli sen arvoista, koska keskus on suuri siunaus nuorille aikuisille alueella.

Tämän tehtävän myötä sain tietää nuorten naimattomien aikuisten kuorosta ja liityin siihen. Kuoro kävi konserttikiertueella Puolassa ja Tšekin tasavallassa. Se oli hieno kokemus, ja rakastin mahdollisuutta kertoa todistuksestani musiikin avulla. Vielä onnellisempi olin, kun sain usean viikon kuluttua sähköpostiviestin, jossa sanottiin, että joku oli liittynyt kirkkoon yhden konserttimme johdosta.

Kun tein töitä täyttääkseni tehtäväni, kykenin vahvistamaan muiden todistusta ja myös oma todistukseni evankeliumista vahvistui. ■ Felix Seidl, Saksa

KÄYTÄ MUITA AVUNLÄHTEITÄ

Uusi tehtävä voi olla lannistava, kun pyrit oppimaan velvollisuutesi. On kuitenkin monia lähteitä, joista voit saada apua. Nämä lähteet sekä ohjauksen ja johdatuksen rukouksella taivaalliselta Isältä auttavat sinua tietämään, kuinka voit hoitaa tehtäväsi ja olla siunaukseksi palvelemiesi ihmisten elämässä.

- **Käsikirjat.** Käsikirjoissa selvitetään velvollisuuksia. Kun saat kirkon tehtäväsi, aloita tutkimalla, mitä käsikirja kertoo omasta tehtävästäsi.

- **Piispakunta, seurakunnan johtokunta tai muut johtohenkilöt.** Älä pelkää lähestyä johtohenkilöitä ja pyytää apua. Se on hyvä keino oppia, mitä pitää tehdä.

- **Joku, joka on aiemmin palvellut samassa tehtävässä.** Näillä ihmisillä voi olla kokemusta tai neuvoja, jotka ovat sinulle hyödyllisiä. Mutta muista, että tehtävä on nyt sinun ja voit tavoitella innoitusta avuksi palvelaksesi tehokkaasti.

- **Kirkon verkkosivustot.** LDS.org sisältää runsaasti tietoa ja apuneuvoja. Voit aloittaa valitsemalla "Serving in the Church". Napsauta kohtaa "Handbook 2" ja valitse sitten kieli.

”Miten minun pitäisi suhtautua, kun ystäväni sanovat, ettei kukaan ihminen voi nähdä Jumalaa?”

Ystäväsi on luultavasti lukenut muutamat Raamatun jakeet, joissa sanotaan, ettei ihminen voi nähdä Jumalaa (ks. 2. Moos. 33:20; Joh. 1:18; 1. Tim. 6:14–16; 1. Joh. 4:12). Nämä jakeet näyttävät olevan ristiriidassa muiden Raamatun jakeiden kanssa, joissa sanotaan, että ihmiset – sellaiset kuin Jaakob, Abraham, Mooses ja Jesaja – ovat nähneet Jumalan (ks. 1. Moos. 18:1; 32:30; 2. Moos. 33:11; Jes. 6:1).

Onneksi meillä on Joseph Smithin raamatunkäännös, joka selvittää neljää kohtaa, joissa sanotaan, ettei ihminen voi nähdä Jumalaa. Profeetan innoitettu käännös noista jakeista selittää, etteivät *syntiset* ihmiset voi nähdä Jumalaa vaan ainoastaan ne, jotka uskovat. Ja silloinkin Jumalan nähdäkseen vanhurskaan ihmisen täytyy olla muutettu – kirkastettu (ks. OL 67:11). Kallisarvoisen helmen kertomuksessa, jossa Mooses näki Jumalan, Mooses selittää, että hän näki Jumalan hengellisillä, ei luonnollisilla silmillään (ks. Moos. 1:11).

Voit kertoa ystäville, että ”me uskomme, että Raamattu on Jumalan sanaa, sikäli kuin se on oikein käännetty” (UK 8). Voit myös todistaa Joseph Smithistä ja myöhempien aikojen pyhistä kirjoituksista, jotka auttavat meitä ymmärtämään, että ”puhdassydämiset – saavat nähdä Jumalan” (Matt. 5:8).

Näe Hänet hengellisesti

Alma opetti, että jokainen asia luonnossa sen äärettömine monimukaisuuksineen ja sopusointuineen todistaa Korkeimmasta Luojusta (ks. Alma 30:44). Niinpä sinulla on hieno tilaisuus todistaa ystäville, että voit tuntea Hänen läsnäolonsa elämässäsi joka päivä Pyhän Hengen kautta. Voit myös selittää, ettei meidän tarvitse nähdä Jumalaa uskoaksemme, että Hän on olemassa. Siksi meillä on usko. Jos voisimme nähdä Hänet, ei vaadittaisi paljoakaan ponnistusta uskoa Häneen ja seurata Häntä koko elämäme ajan. Vielä tulee aika, jolloin me näemme Hänet verhon toisella puolen. Tuohon hetkeen asti uskosi riittää siihen, että näet hengellisesti Hänen vaikutuksensa elämässäsi.

Janel E., 18, Washington, USA

Jumala rakastaa minua

Huonetoverini kysyi kerran minulta, miten voin uskoa jotakin, mitä en voi nähdä. Vastasin, että se johtuu siitä, että voin tuntea Pyhän Hengen, joka todistaa siitä, että Jumala tuntee minut, ja se lisää uskoani ja tuo rauhaa sielulleni. En voi nähdä Häntä, mutta tiedän, että Hän rakastaa minua, koska minulla on uskoa ja tunnen Hänen Henkensä vaikutuksen.

Samuel P., 18, Lara, Venezuela

Avaamme sydämemme

Harvat ihmiset ovat koskaan nähneet Jumalan ollessaan maan päällä, mutta kaikkiin meihin on vaikutettu. Näemme kaiken, mitä Hän on luonut, kaikki Hänen antamansa siunaukset, ja voimme kaikki tuntea Hänen rakkautensa. Tunnen sitä eniten, kun todistan. Jos vain avaamme silmämme ja sydämemme, näemme Jumalan kaikkialla ympärillämme sekä toisissamme, Hänen lapsissaan.

Katelyn E., 16, Kalifornia, USA

Me tulemme seisomaan Hänen edessään

Kun koulutoverini kysyvät, miksi uskon Jumalaan, jos en ole koskaan nähnyt Häntä, selitän, ettemme ole nähneet Jumalaa, koska meidän ei ole aika nähdä Häntä. Kun olemme nousseet kuolleista, tulemme Hänen eteensä tuomittaviksi (ks. OL 137:9). Sitten lausun todistukseni ja selitän, että uskominen tarkoittaa sitä, että luottaa ja toivoo. Jos heillä on uskoa, he tulevat näkemään

Vastaukset eivät ole kirkon virallisia opillisia lausuntoja, vaan ne on tarkoitettu avuksi ja avartamaan näkemystä.

Jumalan kuten minä näen Hänet – sydämeni silmillä.

Daiana V., 18, Santa Cruz, Argentiina

Hän tiesi, että se oli totta

Kerran toverini ja minä opetimme erästä paris-kuntaa ja kerroimme heille, että Isä ja Poika olivat ilmestyneet

Joseph Smithille vastauksena hänen rukoukseensa. Mies sanoi, ettei kukaan voi nähdä Jumalaa. Samassa kelloni alkoi hälyttää, että meidän piti lähteä kotiin. Lähdimme sinä päivänä heidän luotaan vastaamatta tuohon väitteeseen.

Seuraavana päivänä luin Raamatusta kohdan, jossa sanotaan: ”Kun joukostanne nousee profeetta, minä ilmaisen itseni hänelle näyssä” (4. Moos. 12:6). Tiesin, että tämä pyhien kirjoitusten kohta auttaisi sitä veljeä uskomaan.

Seuraavan käyntimme aika tuli, ja me puhuimme profeetoista. Näytin hänelle tämän kohdan, ja hänen ilmeensä muuttui. Kyyneleet täyttivät hänen silmänsä, ja hän sanoi: ”Tämä on totta. On ihmisiä, jotka valmistetaan näkemään Jumala.” Myöhemmin kerroimme hänelle Mormonin kirjan profeetoista, jotka ovat nähneet Jumalan, ja hän tiesi, että se oli totta.

Vanhin Diaz, 25, Méridan lähetyskenttä, Meksiko

Usko, että Jumala on olemassa

Emme yleensä näe Jumalaa, mutta voit tuntea Hänen Henkensä. Hän haluaa, että opit tuntemaan Hänet lukemalla pyhiä kirjoituksia ja uskomaalla Häneen. Jos uskot Häneen,

sinun ei tarvitse nähdä Häntä tietääksesi, kuka Hän on ja että Hän on olemassa. Mooseksen ja Joseph Smithin kaltaiset profeetat, jotka ovat todella nähneet Jumalan, on täyty-nyt kirkastaa, jotta he ovat nähneet Hänet.

Aaron F., 12, Oregon, USA

Lausu todistus

Eräs ystäväni esitti minulle kerran tämän kysymyksen, ja minä kysyin häneltä, mistä hän oli saanut tämän

ajatuksen. Hän kertoi minulle, että eräs mies oli näyttänyt sen hänelle Raamatusta. Muistin silloin kohdan Joh. 1:18, jossa sanotaan, ettei kukaan voi nähdä Herraa. Seminaarin ansiosta muistin Raamatusta muita kohtia, joissa sanotaan, että Mooseksen ja Jaakobin kaltaiset miehet näkivät Jumalan ollessaan täynnä Pyhää Henkeä. Niinpä kykenin vastaamaan varmasti ystävälleni ja lausumaan todistukseni.

Luis M., 17, Mato Grosso, Brasilia

KIISTATON TIETO SIITÄ, ETTÄ HÄN ELÄÄ

”Vaalikaa utteraa halua tietää, että Jumala elää.

Tämä halu johtaa meidät pohtimaan taivaallisia asioita – antamaan Jumalan todisteiden kaikkialla ympärillämme koskettaa sydäntämme.

Sydän heltyneenä olemme valmiita kuulemaan Vapahtajan kutsua tutkia kirjoituksia (ks. Joh. 5:39) ja nöyrästi oppia niistä.

Silloin olemme valmiit kysymään taivaalliselta Isältämme vilpittömästi Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä, ovatko oppimamme asiat totta. Useimmat meistä eivät näe Jumalaa, kuten profeetat ovat nähneet, mutta Hengen hiljaiset vienot kuiskaukset – ajatukset ja tuntemukset, joita Pyhä Henki tuo mieleemme ja sydämeemme – antavat meille kiistattoman tiedon siitä, että Hän elää ja että Hän rakastaa meitä.”

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, ”Etsikää todistusta Jumalasta, meidän taivaallisesta Isästämme, ja Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 32.

SEURAAVA KYSYMYS

”Pornografia on tuhoamassa elämäni. Miten voin tehdä parannuksen ja katkaista riippuvuuden?”

Lähetä vastauksesi 15. syyskuuta 2011 mennessä osoitteeseen

Liahona, Questions & Answers 9/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
tai sähköpostiosoitteeseen:
liahona@ldschurch.org

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Sähköpostiviesti tai kirjeeseesi täytyy sisältää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi ja, jos olet alle 18-vuotias, vanhempiesi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

**Vanhin
Dallin H. Oaks**
kahdentoista apostolin
koorumista

AINOA TOSI JA ELÄVÄ KIRKKO

Ensimmäinen tehtävämme ja tarkoituksemme on todistaa Jeesuksesta Kristuksesta maailmalle, joka kärsii, koska ei tiedä Hänen jumalallisesta palvelutyöstään. Reaktionani tuohon suureen tehtävään puhun Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta ainoana totena ja elävänä kirkkona. Tehdessäni niin tiedän puhuvani vastoin voimakasta aaltoa, jota sanotaan ”poliittiseksi korrektiudeksi”.

Tämän ajan muodikas mielipide on, että kaikki kirkot ovat tosia. Itse asiassa ajatus, että kaikki kirkot ovat samanlaisia, on anti-kristuksen oppi, jota havainnollistaa Mormonin kirjan kertomus Korihorista (ks. Alma 30). Tuo kertomus annettiin opettamaan meille eräs aikamme välttämätön opetus.

Profeetta Joseph Smithin vuonna 1831, pian Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon järjestämisen jälkeen saama ilmoitus puhuu niistä, joille oli annettu voima laskea tämän kirkon perustus. Sitten Herra sanoi kirkosta, että se on koko maan päällä ainoa tosi ja elävä kirkko, ”johon minä, Herra, olen mieltynyt” (OL 1:30).

Tämän Herran julistuksen vuoksi me puhumme tästä Hänen kirkostaan – meidän kirkostamme – ainoana tosi kirkkona. Joskus teemme sen tavalla, joka loukkaa suuresti ihmisiä, jotka kuuluvat muihin kirkkoihin tai jotka kannattavat muita filosofioita. Mutta Jumala ei ole opettanut meille mitään, minkä

pitäisi saada meidät tuntemaan olevamme parempia kuin muut ihmiset. Kaikissa kirkkoissa ja filosofioissa on varmasti osasia totuudesta, toisissa enemmän kuin toisissa. Jumala rakastaa varmasti kaikkia lapsiaan. Ja Hänen evankeliumin suunnitelmansa on varmasti kaikkia Hänen lapsiaan varten, kaikki Hänen oman aikataulunsa mukaan.

Mitä siis tarkoittaa, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on ainoa tosi kirkko?

Kolme ominaisuutta – 1) opin täyteys, 2) pappeuden voima ja 3) todistus Jeesuksesta Kristuksesta – selittävät, miksi Jumala on julistanut ja miksi me Hänen palvelijansa väitämme, että tämä on ainoa tosi ja elävä kirkko koko maan päällä.

1. Opin täyteys

Ollessaan maan päällä Jeesus Kristus opetti oppinsa täyteen, joka on taivaallisen Isämme laatima suunnitelma lastensa iankaikiseksi edistymiseksi. Myöhemmin monet näistä evankeliumin totuuksista menetettiin, koska silloisessa kristillisyyttä saarnaavassa maailmassa vallinneet periaatteet tai filosofiat laimensivat ja poliittiset johtajat manipuloivat niitä. Me kutsumme tätä totuuden täyteen menetystä luopumukseksi.

Monet kirkkokunnat tai filosofiat, joita maailmassa on nykyään, sisältävät enemmän tai vähemmän määrin Jumalan

Mitä tarkoittaa, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on ainoa tosi kirkko?

Pappeuden valtuus piti palauttaa niiden ylösnousseiden olentojen toimesta, joilla se oli kuolevaisuudessa. Tässä kirkossa – eikä missään muussa – on tuo pappeuden valtuus sekä avaimet, jotka ovat välttämättömiä sen toimintojen johtamiseen.

varhempina aikoina ilmoittamia totuuksia, joihin on sekoittunut ihmisfilosofioita tai manipulointia. Me uskomme, että useimmat uskonnolliset johtajat ja heidän seuraajansa ovat vilpittömiä uskovaisia, jotka rakastavat Jumalaa ja ymmärtävät ja palvelevat Häntä parhaan kykynsä mukaan. Olemme velassa niille miehille ja naisille, jotka pitivät uskon ja opin valon elossa halki vuosisatojen tähän päivään saakka. Me haluamme kaikkien, jotka tutkivat kirkkoamme muista kirkoista tai uskonjärjestelmistä käsin, säilyttävän kaiken hyvän, mitä heillä on, ja tulevan katsomaan, kuinka me voimme lisätä heidän ymmärrystään totuudesta ja heidän onneaan, kun he noudattavat tuota totuutta.

Koska luopumuksessa kadotettiin niin paljon, oli välttämätöntä, että Herra palautti oppinsa täyteen. Se alkoi sillä, mitä me kutsumme Joseph Smithin ensimmäiseksi näyksi.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täyteys alkaa vakuutuksella siitä, että me elimme henkinä ennen kuin tulimme tämän maan päälle. Se vahvistaa, että tällä kuolevaisella elämällä on tarkoitus. Se opettaa, että suurin toiveemme on tulla taivaallisten vanhempiemme kaltaisiksi. Me teemme sen tulemalla kelpollisiksi kirkastettuun selestiseen olotilaan ja ihmissuhteisiin, joita kutsutaan korotukseksi tai iankaikkiseksi elämäksi, niin että perhesuhteemme voivat jatkua kautta iankaikkisuuden.

Kun Jeesuksen Kristuksen oppi ymmärretään täyteen, se on suunnitelma, jonka avulla meistä voi tulla sellaisia kuin Jumalan lapsista on tarkoitus tulla. Tämä tahraton ja täydellinen tila on seurausta vakaasta sarjasta liittoja, toimituksia ja tekoja, sekä oikeiden valintojen kertymisestä ja jatkuvasta parannuksenteosta. ”Tämä elämä on ihmisille aika valmistautua kohtaamaan Jumala” (Alma 34:32). Sen tekee mahdolliseksi Jeesuksen Kristuksen sovitus ja kuuliaisuus Hänen evankeliuminsa laeille ja toimituksille.

Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi on kaiken kattava, yleismaailmallinen, armollinen ja tosi. Kuolevaisen elämän välttämättömien kokemusten jälkeen kaikki Jumalan pojat ja tyttäret nousevat kuolleista ja menevät kirkkauden valtakuntaan, joka on ihmeellisempi kuin yksikään kuolevainen voi käsittää. Vain muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta jopa hyvin jumalattomatkin pääsevät lopulta ihanaan – vaikkakin vähäisempään – kirkkauden valtakuntaan. Kaikki tämä tapahtuu, koska Jumala rakastaa lapsiaan niin suuresti, ja tämän kaiken tekee mahdolliseksi Jeesuksen Kristuksen sovitus ja ylösnousmus, Hänen, ”joka kirkastaa Isän ja pelastaa kaikki hänen kätensä teot” (OL 76:43).

2. Pappeuden voima

Toinen ja ehdottoman olennainen ominaisuus ainoassa todessa ja elävässä kirkossa koko maan päällä on pappeuden valtuus.

Raamattu sanoo selkeästi, että pappeuden valtuus on välttämätön ja että tämä valtuus oli annettava niiden käten päällepanolla, joilla se oli. Pappeuden valtuus ei tule halusta palvella tai pyhien kirjoitusten lukemisesta. Kun tuo pappeuden valtuus menetettiin luopumuksen johdosta, se piti palauttaa niiden ylösnousseiden olentojen toimesta, joilla se oli kuolevaisuudessa ja jotka lähetettiin antamaan se. Se tapahtui osana evankeliumin palautusta, ja tässä kirkossa – eikä missään muussa – on tuo pappeuden valtuus sekä avaimet, jotka ovat välttämättömiä sen toimintojen johtamiseen.

Sen johdosta, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa on pappeuden valtuus, meillä johtajilla ja asianmukaisesti valtuutetuilla jäsenillä on valtuus suorittaa vaadittuja pappeuden toimituksia kuten kaste, Pyhän Hengen lahjan antaminen ja sakramentin toimittaminen.

Pappeuden avaimet, jotka ovat rakkaalla profetallamme presidentti Thomas S.

Meidän perustanamme ei ole maailman viisaus tai ihmisfilosofiat. Todistuksemme Jeesuksesta Kristuksesta perustuu Jumalan ilmoitukseen profetoilleen ja meille henkilökohtaisesti.

Monsonilla ja ovat olleet jokaisella muulla profeetalla ja kirkon presidentillä, oikeuttavat hänet saamaan ilmoitusta koko kirkon puolesta. Tämä kirkko on ”elävä”, koska meillä on profeettoja, jotka antavat meille jatkuvasti Herran sanan, jota tarvitsemme omaa aikaamme varten.

3. Todistus Jeesuksesta Kristuksesta

Kolmas syy, miksi me olemme ainoa tosi kirkko, on se, että meillä on ilmoitettu totuus siitä, millainen Jumala on ja mikä on suhteemme Häneen, ja siksi meillä on ainutlaatuinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta. On merkittävää, että juuri uskonkäsityksemme Jumalan olemuksesta erottaa meidät useimpien kristillisten kirkkokuntien virallisista uskontunnustuksista.

Uskonkappaleemme, jotka ovat ainoa virallinen julistus uskonkäsityksistämme, alkavat seuraavasti: ”Me uskomme Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen.” Tämä meidän uskomme jumaluuteen on yhteistä muiden kristittyjen kanssa, mutta meille sen merkitys on erilainen kuin useimmille. Me uskomme, että nämä kolme jumaluuden jäsentä ovat kolme erillistä ja erilaista olentoa ja että Isä Jumala ei ole henki vaan Hän on kirkastettu Olento, jolla on käsinkosketeltava ruumis, aivan kuten Hänen ylösnousseella Pojallaan Jeesuksella Kristuksella. Vaikka He ovat erillisiä olentoja, He ovat yhtä tarkoituksessa.

Joseph Smithin ensimmäinen näky osoitti, että vallitsevat käsitykset Jumalan olemuksesta ja jumaluudesta olivat vääriä eivätkä voineet johtaa niiden kannattajia siihen päämäärään, jonka Jumala heille halusi (ks. JS–H 17–19). Sitä seuranneen nykyajan ilmoituksen tulva toi esiin tämän perustavaa laatua olevan totuuden merkityksen ja antoi meille myös Mormonin kirjan. Tämä uusi pyhä kirja on toinen todistus

Kristuksesta. Se vahvistaa Raamatun profetiat ja opetukset siitä, millainen Kristus on ja mikä on Hänen tehtävänsä. Se laajentaa ymmärrystämme Hänen evankeliumistaan ja Hänen opetuksistaan Hänen maanpäällisen palvelutyönsä aikana. Siinä on myös monia opetuksia, joiden avulla me voimme tietää totuuden näistä asioista.

Meidän perustanamme ei ole maailman viisaus tai ihmisfilosofiat – olivatpa ne kuinka perinteisiä tai kunnioitettuja hyvänsä. Todistuksemme Jeesuksesta Kristuksesta perustuu Jumalan ilmoitukseen profetoilleen ja meille henkilökohtaisesti. (Ks. 1. Kor. 2:1–5; 2. Nefi 28:26.)

Mistä siis todistuksemme Jeesuksesta Kristuksesta saa meidät vakuuttuneiksi?

Jeesus Kristus on Jumalan, iankaikkisen Isän, ainosyntyinen Poika. Hän on tämän maailman Luoja. Verrattoman palvelutyönsä ansiosta kuolevaisuudessa Hän on opettajamme. Hänen ylösnousemuksensa johdosta kaikki, jotka ovat koskaan eläneet, tulevat nousemaan kuolleista. Hän on Vapahtaja, jonka sovitushuhri maksoi Aadamin synnin ja avasi meille mahdollisuuden saada anteeksi henkilökohtaiset syntimme, jotta meidät voidaan puhdistaa niin että voimme palata Jumalan, iankaikkisen Isämme, eteen. Tämä on kaikkina aikoina eläneiden profettojen keskeinen sanoma.

Vahvistan vakavasti todistukseni Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen evankeliuminsa totuudesta. Hän elää, ja Hänen evankeliuminsa on tosi. Hän on maailman Valo ja Elämä (ks. OL 34:2). Hän on Tie kuolematuuteen ja iankaikkiseen elämään (ks. Joh. 14:6). Minulle Jeesuksen Kristuksen sovituksen ihme on käsittämätön. Mutta Pyhä Henki on antanut minulle todistuksen sen totuudellisuudesta, ja minä riemuitsen siitä, että voin käyttää elämäni sen julistamiseen. ■

Puheesta, joka pidettiin uusien lähetysjohtajien seminaarissa 25. kesäkuuta 2010.

Laulu ja rukous

Kun Dillon ei tavoittanut korkeaa säveltä, hän kurkotti vielä korkeammalle saadakseen tarvitsemaansa apua.

Dillonilla on kauhea ongelma: hänen suurin lahjansa on myös hänen suurin pelonaiheensa. ”Rakastan laulamista”, 16-vuotias tongalainen sanoo, ”mutta en ihmisten edessä. Alan pelätä liikaa.”

Kuvittele hänen sekavia tunteitaan, kun kirkossa Tongassa ilmoitettiin koelaulutilaisuudesta, jolla haettiin laulajia nauhoittamaan tongankielistä versiota seminarin Vanhan testamentin ääniraidasta. Hän oli sekä innoissaan että aivan hirveän peloissaan.

Kolme laulua ääniraidalla edellytti mieslaulajaa. Kun Dillon oli laulanut laulun, jota laulamaan hän yritti päästä, tuottaja yllätti hänet pyytämällä häntä laulamaan erään toisen ääniraidan lauluista. Niin hermostunut kuin hän olikin, hän teki sen, ja tuottaja sanoi: ”Löysimme poikamme.”

Dillonin suureksi iloksi – ja tyrmistykseksi – hänelle tarjottiin tilaisuus esittää levyllä kaikki kolme laulua.

Dillonin lahja, Dillonin pelonaihe

Dillon, joka on Ma’ufangan seurakunnan jäsen Nuku’alofan vaarnassa Tongassa, menestyy koulussa erinomaisesti. Hän on yksi noin kymmenestä prosentista tongalaisia oppilaita, jotka valittiin käymään valtion koulua. Hän nauttii myös seminaarista. ”Hän herättää *meidät* varhain, jotta hän pääsee seminaariin”, kertoo hänen äitinsä Malenita Mahe.

Mutta laulamista Dillon rakastaa – vaikka hänen perheensä ei edes tiennyt, että hän osaa laulaa, ennen kuin häntä yhtenä vuonna pyydettiin laulamaan yksin eräässä Alkeisyhdistyksen ohjelmassa.

”Dillon on aina ollut ujo”, hänen äitinsä sanoo.

Dillon lauloi niin hyvin Alkeisyhdistyksen ohjelmassa, että häntä pyydettiin laulamaan eräässä Nuku’alofan vaarnakonferenssissa. Sen jälkeen hän oli koukussa.

Hän sanoi äidilleen: ”Jonakin päivänä aion käyttää lahjaani Jumalan hyväksi.” Kun hänet oli valittu laulamaan ääniraidalla, hän sanoi äidilleen: ”Äiti, minä käytin lahjaani.”

Dillonin isovelji Sione kertoo, että hän yrittää kannustaa Dillonia laulamaan. ”Olisi hienoa, jos minulla olisi sellainen lahja kuin hänellä”, Sione sanoo. ”Kaikki haluavat hänen käyttävän sitä.”

”Pidän siitä, kun hän laulaa”, sanoo Dillonin sisko Pea.

”Minä haluan jonakin päivänä laulaa niin kuin hän”, sanoo Dillonin 9-vuotias veli Paula.

Dillon on kiitollinen perheensä tuesta. ”Rakastan perhettäni”, hän sanoo. ”Olen varma, että heidän avullaan voin tehdä heikkoudestani vahvuuden.”

Kurotus korkeammalle

Kun Dillon teki töitä ääniryhmän kanssa laulujen äänittämiseksi, hänellä oli vaikeuksia yhden nuotin kohdalla. ”En päässyt niin korkealle”, hän sanoo. ”Harjoittelimme tuntikausia.”

Viimein sinä iltana hän lähti uupuneena ja lannistuneena kotiin tietäen, että seuraavana aamuna hänen olisi äänitettävä laulu.

”Menin suoraan huoneeseeni ja rukoilin taivaallista Isääni auttamaan minua”, hän sanoo.

Hän ei kyennyt ajattelemaan muuta kuin sitä, miten tärkeä ääniraita olisi 50 000 kirkon jäsenelle Tongassa sekä tuhansille muille, jotka eri puolilla maailmaa puhuvat tongaa.

”Se oli yksi elämäni pisimmistä öistä”, hän sanoo.

Rukouksen ja vähäisen unen täyttämän pitkän yön jälkeen Dillon käveli äänitysstudioon ja pystyi laulamaan tuon sävelen.

”Halleluja”, hän muistaa sanoneensa. ”Olin onnellinen.”

Älä pelkää

Yksi Dillonin lempikohdista pyhissä kirjoituksissa on Joos. 1:9: ”Ole rohkea ja luja, älä pelkää äläkä lannistu. Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi kaikilla teilläsi.”

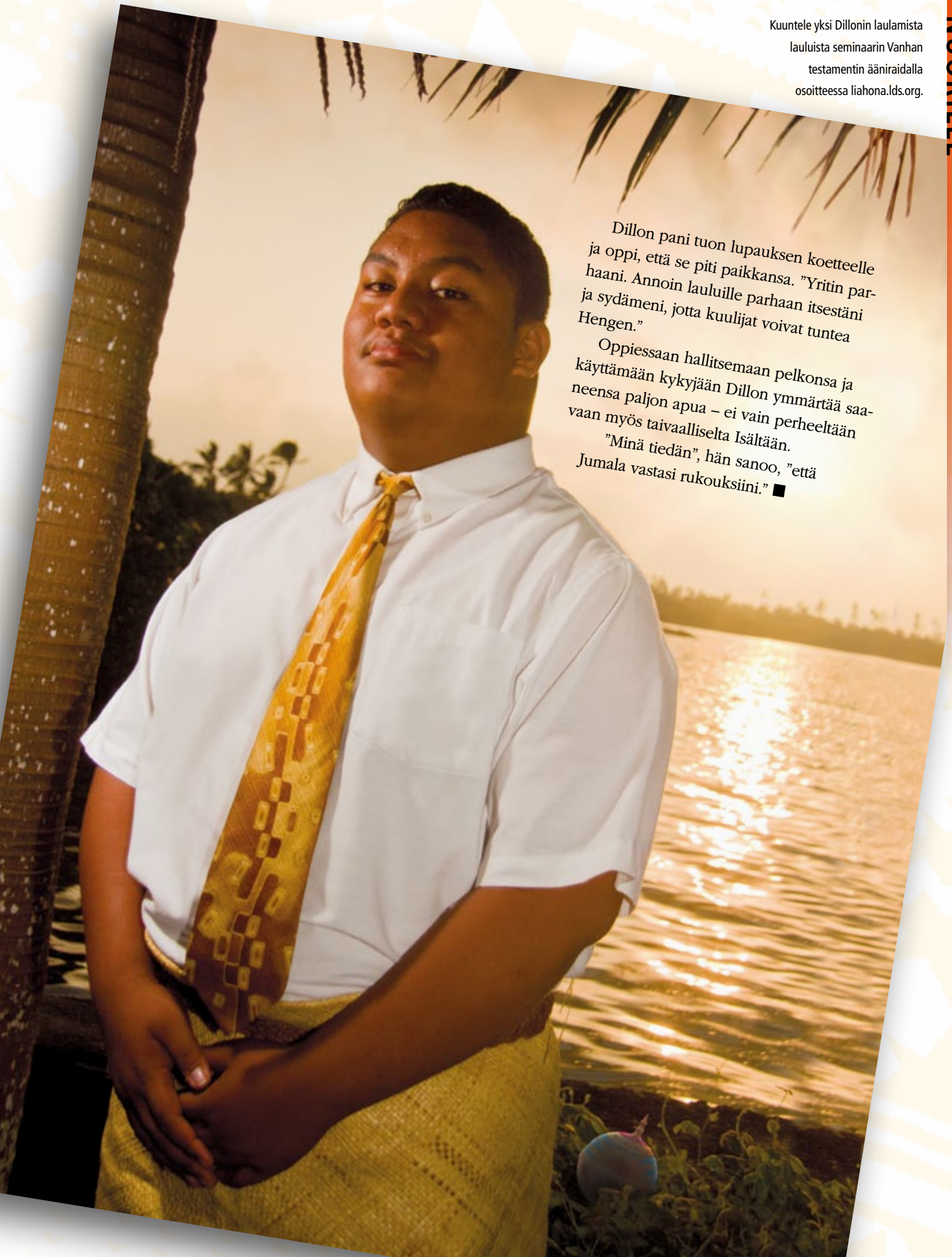
Kuuntele yksi Dillonin laulamista
lauluista seminaarin Vanhan
testamentin ääniraidalla
osoitteessa liahona.lds.org.

NUORILLE

Dillon pani tuon lupauksen koetteelle
ja oppi, että se piti paikkansa. ”Yritin parhaani
annoin lauluille parhaan itsestäni
ja sydämeni, jotta kuulijat voivat tuntea
Hengen.”

Oppiessaan hallitsemaan pelkonsa ja
käyttämään kykyjään Dillon ymmärtää saaneensa
paljon apua – ei vain perheeltään
vaan myös taivaalliselta Isältäään.

”Minä tiedän”, hän sanoo, ”että
Jumala vastasi rukouksiini.” ■

Sinnikkäästi Singaporessa

Singaporen vaarnan nuoret oppivat valmistaessaan musikaalin, mitä siunauksia koituu uhrautumisesta ja sinnikkäästä uurastamisesta.

Michelle Hsieh ja Cerys Ong

Kun herätyskello soi viideltä aamulla, 17-vuotias Yee Mun Lim nousi sängystä ja valmistautui päivään. Hän lähti kotoa kello 5.20 seminaariin. Kello 6.30 hän kiiruhti kouluun, jossa hän oli seitsemään asti illalla oppituntien ja kouluun liittyvien toimintojen vuoksi. Sitten hän kiiruhti vaarnakeskukseen julkisilla kulkuvälineillä harjoittelemaan vaarnan musiikkiesitystä.

Tämä oli normaali perjantain ohjelma useimmille nuorille Singaporen vaarnassa viiden kuukauden ajan. Joskus iski uupumus ja väsymys, mutta kukaan ei valittanut eikä katunut koko musikaaliin *Kun profeetta puhuu* valmistautumisen aikana, koska nuoret tunsivat, että heidän tekemänsä uhraukset olivat vain arvoisia. ”Tämä on ihanin, vaikuttavin, hengellisesti kohottavin, hauskin ja sydäntä lämmittävin tapahtuma, mihin olen ikinä osallistunut”, sanoo Yee Mun Singaporen 2. seurakunnasta.

Kuinka kaikki alkoi?

”Alkuperäinen tarkoituksemme oli yhdistää nuoret”, sanoo vaarnan Nuorten Naisten johtaja Kate Loreto. ”Meillä on nuoria kahdeksassa eri seurakunnassa, ja heidän kulttuuritaustansa on moninainen. Heidän on

vaikeaa olla tekemisissä toistensa kanssa. Niinpä ajattelimme: mitä jos tekisimme musiikalin tuodaksemme heidät yhteen?”

Johtohenkilöt valitsivat musiikin, johon innoitti presidentti Gordon B. Hinckleyn (1910–2008) yhdeksän ohjeen luettelo.¹ Musiikki valittiin, ”jotta nuoret voisivat sisäistää laulujen sanat, tuntea Hengen ja elää tasovaatimusten mukaan”, sanoo Connie Woo, produktion vastaava johtaja. ”Halusimme saada mukaan mahdollisimman monta nuorta”, sisar Woo sanoo. Kaiken kaikkiaan esiintymässä oli 78 nuorta.

Kaikilla nuorilla ei ehkä alussa ollut samaa motivaatiota, mutta melkein kaikki heistä tulivat harjoituksiin, koska he nauttivat ystävyystyöstä, laulamisesta ja ennen kaikkea Hengestä.

Todistus ja ystävyys vahvistuvat, kun nuoret Singaporen vaarasta esiintyvät yhdessä.

Canden Petersen, 15, Singaporen 1. seurakunnasta nimitettiin kuoron puheenjohtajaksi varmistamaan osaltaan, että jokainen harjoitus sujui juohevasti. Hänen tehtäviinsä kuului pyytää rukousten pitäjät, koota ja paimentaa nuoria harjoituksiin ja toimintoihin ja ilmoittaa kunkin paikka näyttämöllä. ”Minua pyydettiin myös järjestämään muutamia nuoria miehiä avuksi pystyttämään ja purkamaan lavasteita ja huolehtimaan siitä, että nuoret hoitavat tehtävänsä”, hän sanoo. ”Tunsin, että tämä vastuu oli hyväksi nuorille. Toivottavasti se auttoi heitä ymmärtämään, että Herra kutsuu johtohenkilöitä nyt – eikä vain aikuisten keskuudesta. He voivat ja heidän tulee tukea johtajiaan näiden iästä tai kokemuksesta riippumatta.”

Amanda Ho

Olivia Hoe

Michael Lee

Yee Mun Lim

Candan Petersen

Mukana eri tavoin

Kun teema oli valittu ja harjoitukset järjestetty, nuoret saivat eri osia produktiossa ja tehtäviä kykyihinsä sopivissa erilaisissa komiteoissa.

Ally Chan, 18, Singaporen 2. seurakunnasta tarjoutui auttamaan puvustuskomiteassa. ”Meidän piti valita vaatteita, jotka olivat säädyllyisiä, mikä oli hyvin tärkeää, ja niiden piti olla edullisia, nuorekkaita ja samalla näyttää hyvältä näyttämöllä”, hän sanoo. Hän ei vain oppinut tekemään päätöksiä, jotka perustuvat evankeliumin tasovaatimuksiin, ja toimimaan muiden kanssa, vaan iloitsi myös siitä, miltä nuoret näyttivät.

Kandace Lim, 18, Woodlandsin seurakunnasta auttoi hoitamalla eri tehtäviä, kuten kuumalla puvustuskomiteaan, koreografiakomiteaan, valokuvauskomiteaan ja myös laulamalla soolon. Hän sanoo monista tehtävistään: ”Äitini innoitti minua ottamaan vastaan nämä tehtävät. Hän opetti minulle, että jos on mahdollisuus palvella, niin tartu siihen. Jos ottaa vastaan tehtävän ja tekee parhaansa, Herra todellakin auttaa selviytymään mistä tahansa vaikeuksista, joita saattaa tulla eteen.”

Näiden hallinnollisten tehtävien lisäksi tarvittiin myös esiintyjä. John Lee, 17, Clementin seurakunnasta oli yksi rohkeista sieluista, jotka tarjoutuivat laulamaan soolon. Hänen syynsä

oli yksinkertainen: ”Minä vain tykkään laulaa! Ja se saa minut tuntemaan itseni tärkeäksi.”

Ezra Tadina, 17, Woodlandsin seurakunnasta ajatteli, ettei hänestä ollut laulamaan, joten hän löysi toisen tavan auttaa. ”Päätin olla mukana”, hän sanoo, ”ja olen itse asiassa se, joka oli kertojana siinä kohdassa, joka käsittelee mukana olemista. Tunnen sanoman, koska tiedän, että se on totta.”

Melkoinen uhraus

Harjoitukset kestivät marraskuusta 2009 maaliskuuhun 2010. Tuona aikana nuoret kokoontuivat vaarnakeskukseen harjoittelemaan joka perjantai-ilta loma-aikoja lukuun ottamatta. Se, miten paljon nuorilta vaadittiin aikaa ja sitoutumista, oli melkoinen uhraus, kun ottaa huomioon tyypillisen singaporelaisnuoren uuvuttavan aikataulun.

Ensimmäisen vuoden korkeakouluopiskelija Olivia Hoe, joka kuuluu Bedokin seurakuntaan, päätti osallistua, koska ”vaikka elämä heittää päälleni kuinka paljon lokaa hyvänsä, niin loppujen lopuksi juuri evankeliumi pitää minut pystyssä ja vetää minut ylös raunioista. Tieto siitä, että on olemassa Yksi, joka pitää minusta huolen ja rakastaa minua täysin, tuo minulle paljon lohtua, ja sehän on enemmän kuin riittävästi saamaan minut liikkeelle joka päivä.”

Monilla nuorista oli muita sitoumuksia, mutta he tiesivät, että Herra oli valmistanut heille tien. Sellainen tilanne oli 16-vuotiaalla Amanda Holla Singaporen 2. seurakunnasta. ”Minulla oli tanssiharjoitukset, jotka olivat samaan aikaan joidenkin tämän musiikaalin harjoitusten kanssa, mutta ihmeellisesti koulu vaihtoi harjoitusaikataulua, minkä ansiosta saatoin osallistua musiikaalin harjoituksiin”, hän selittää.

On näytöksen aika

Kuukausien harjoittelun jälkeen musiikaali oli viimein valmis esitettäväksi. Nuorten

Kandace Lim

Ezra Tadina

Ally Chan

Cerys Ong

John Lee

innokkaan mainostamisen ansiosta heidän kolmea esitystään tuli katsomaan yli 700 ihmistä. Kun nuoret kertoivat sanomastaan laulamalla, tanssimalla, soittamalla ja todistamalla, monet yleisön joukossa liikuttuivat.

Ryhmälle annettiin myös haaste kutsua kirkkoon kuulumattomia ystäviään katsomaan esitystään ja tekemään siitä lähetystyötilaisuus. Michael Lee, 18, otti tämän haasteen vakavasti. ”Kutsuin kuusi ystävää tulemaan, ja kolme koulukaveriani ja yksi opettaja tulivat”, hän sanoo. Nuorten esitys teki vaikutuksen erityisesti hänen opettajaansa. ”Opettaja sanoi, että se oli hieno kokemus. Hän jopa pyysi *Nuorten voimaksi* -kirjaseen. Hän sanoi, että hän tunsu monen toiveikkaan nuoren sydämen synnyttämän energian.”

Johtohenkilöiden alkuperäinen tavoite tuoda nuoret yhteen todellakin toteutui. ”Kun istuin siellä ja katselin jokaista heitä esityksen aikana, sydämeni täyttyi ilolla”, sisar Woo sanoo. ”Kyse ei ollut siitä, miten hyviltä he näyttivät, kuinka hyvin he lauloivat ja soittivat tai kuinka hyvin he esittivät kertojien osan. Kyse ei ollut siitä, mistä koulusta tai maasta he olivat. He olivat yhtä.”

Musiikin sanoma

Musiikaali auttoi monia saamaan lujemman todistuksen. Jotkut sanovat, että he hyräilevät sävelmiä ja laulavat laulujen sanoja missä sitten ovatkin, ja laulujen sanoma auttaa heitä selviytymään päivittäisistä haasteistaan. Monista heistä tuli paitsi hyviä ystäviä myös hengellisiä tukijoita, jotka voivat kohottaa toisiaan, kun tulee vaikeita hetkiä. He voivat auttaa toisiaan pysymään kapealla polulla ja kasvamaan hengellisesti. ■

VIITE

1. Yhdeksän ohjetta ovat: ole kiitollinen, ole etevä, ole osallistuva, ole puhdas, ole uskollinen, ole myönteinen, ole nöyrä, ole tyyni, ole rukoileva; ks. Gordon B. Hinckley, *Way to Be!*, 2002; ks. myös ”Profeetan neuvoja nuorille ja rukous heidän puolestaan”, *Liahona*, huhtikuu 2001, s. 30–41.

Nykyajan PIONEEREJA

Kirkon johtohenkilöt ovat opettaneet meille, miten tärkeää oma panoksemme on tänä aikana.

Meitä kaikkia tarvitaan

”Meitä kaikkia tarvitaan suorittamaan loppuun se työ, jonka nuo pioneeripyhät aloittivat yli 175 vuotta sitten ja jota jokaisen sukupolven uskolliset pyhät jatkoivat seuraavina vuosikymmeninä. Meidän täytyy uskoa kuten he uskoivat. Meidän täytyy tehdä työtä kuten he tekivät työtä. Meidän täytyy palvella kuten he palvelivat. Ja meidän täytyy voittaa kuten he voittivat. – –

Herra ei pyydä meitä kuormaamaan käsikärryjä. Hän pyytää meitä vahvistamaan uskoamme. Hän ei pyydä meitä kävelemään mantereen poikki. Hän pyytää meitä kävelemään kadun poikki käymään naapurimme luona. Hän ei pyydä meitä antamaan pois koko maallista omaisuuttamme tempelin rakentamiseksi. Hän pyytää meitä antamaan varojamme ja aikaamme nykyelämän paineista huolimatta, jotta voimme jatkaa temppelien rakentamista ja käydä sitten säännöllisesti jo rakennetuissa temppeleissä. Hän ei pyydä meitä kuolemaan marttyyrina. Hän pyytää meitä elämään opetuslapsena.

Elämme suurenmoista aikaa, veljeni ja sisareni, ja meidän tehtävämme on jatkaa uskollisen sitoutumisen runsaita perinteitä, mikä on ollut aiempien myöhempien aikojen pyhien sukupolvien tunnusmerkinä.” ■

Ks. vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista, ”Jumalan totuus vierii eteenpäin”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 83, 84.

Me kaikki olemme pioneereja

”Minulla ei ole esivanhempiä 1800-luvun pioneerien joukossa. Olen kuitenkin jo jäsenyyteni alkuajoista asti tuntenut läheistä yhteyttä noihin varhaisiin pioneereihin, jotka ylittivät tasangot. He ovat minun – aivan kuten jokaisen kirkon jäsenen – hengellisiä esivanhempiä kansallisuudesta, kielestä tai kulttuurista riippumatta. – –

Kun Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin sanoma aletaan nyt ottaa vastaan eri puolilla maailmaa, me kaikki olemme pioneereja omassa elinpiirissämme ja omassa olosuhteissamme.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Profeettojen äänen tarkkaaminen”, *Liahona*, heinäkuu 2008, s. 3.

Ensimmäinen sukupolvi siunaa kaikkia

”Kun te ensimmäisinä suvustanne otatte evankeliumin vastaan, teistä tulee ensimmäinen sukupolvi, valittu sukupolvi, jonka kautta voidaan siunata menneitä, nykyisiä ja tulevia sukupolvia. – –

Kirkossa luemme ja puhumme paljon kirkon varhaisen historian pioneereista. He olivat ensimmäisen polven jäseniä aivan kuten tekin. – –

Heidän perintönsä voi olla teidänkin, ensimmäisen polven jäsenten. Olkaa uskollisia, palvelkaa lähimmäisiänne, siunatkaa sukuanne ja tehkää oikeita valintoja. Olette ensimmäinen sukupolvi, valittu sukupolvi siunaamaan menneitä, nykyisiä ja tulevia sukupolvia.”

Vanhin Paul B. Pieper seitsemänkymmenen koorumista, ”Ensimmäinen sukupolvi”, *Liahona*, marraskuu 2006, s. 11, 13.

POIS PÄÄSEMINEN ON MAHDOLLISTA

Kun teemme syntiä, maalaamme itsemme nurkkaan.
Parannus on ainoa keino päästä sieltä pois.

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista kertoo ajatuksiaan tästä aiheesta.

Mitä voin oppia pyhistä kirjoituksista?

Kaikkien pyhien kirjoitusten keskeinen tarkoitus on täyttää meidän sielumme uskolla Isään Jumalaan ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen.

Artikkelista "Pyhien kirjoitusten siunaus", Liahona, toukokuu 2010, s. 33–35

Pyhät kirjoitukset avartavat meidän muistiamme auttamalla meitä muistamaan aina Herran ja suhteemme Häneen ja Isään. Ne muistuttavat meitä siitä, mitä me tiesimme kuolevaisuutta edeltävässä elämässämme.

Pyhien kirjoitusten kertomukset muiden uskosta vahvistavat omaa uskoamme.

Profeettojen sanat, joita Herra kutsuu pyhiksi kirjoituksiksi, virtaavat meille miltei jatkuvasti television, radion, internetin, satelliittien, CD- ja DVD-levyjen sekä painotuotteiden välityksellä. Tällä siunauksella Herra totisesti kertoo meille, että meidän tarpeemme turvautua alati pyhiin kirjoituksiin on suurempi kuin minään aiempaan aikaan.

Pyhät kirjoitukset neuvovat meitä periaatteissa ja moraaliarvoissa. Löydämme pyhistä kirjoituksista eloisia kuvauksia siunauksista, joita koituu tosi periaatteiden kunnioittamisesta.

KUVAJAISIA

”Jumala, – – sinuun minä luotan” (Ps. 56:5).

Sheila Kindred

Perustuu tositahtumaan

Ripustin koululaukkuni komeroon ja näin kuvajaiseni ovesta olevasta kokovartalopeilistä. Pysähdyin katsomaan löysää poninhäntääni, ryppyistä paitaani ja valuvia sukkiani. Alkeisyhdistyksen opettajani sanat palasivat mieleeni: ”Olet taivaallisen Isämme erityinen tytär. Hänellä on monia siunauksia sinun varalleni tulevaisuudessa.”

Kumarruin eteenpäin ja tiirailin peiliin toivoen, että näkisin tulevaisuuden. Millainen olisin, kun olisin 12- tai 22-vuotias? Olisinko nätti? Olisinko fiksu? Menisinkö naimisiin temppelissä? Saisinko kauniita lapsia? Ne olivat minun unelmiani, mutta olivatko ne siunauksia, joita Jumalalla oli minun varalleni?

”Mitä sinä katselet?” Se oli äidin lempeä ääni.

Peilistä näin äidin seisovan takanani ovelta.

”Itseäni”, sanoin. ”Peilissä olen vain minä.”

Äiti tuli kurkistamaan olkapääni yli. ”Se ’vain minä’ on jotakin aivan erityistä”, hän sanoi.

”Niin Alkeisyhdistyksen opettajanikin sanoi. Hän sanoi, että taivaallisella Isällä on monia siunauksia minun varalleni. Mitä elämällä on varalleni?”

”Tule mukaani. Haluan näyttää sinulle jotakin”, äiti sanoi.

Makuuhuoneessaan äiti avasi pienen rasiaan ja otti sieltä hopeisen käsipeilin.

”Se on kaunis”, minä sanoin sormeil- len kirjainta *B*, joka oli kaiverrettu peilin selkämykseen.

”Tämä oli isoäitini peili”, äiti sanoi. ”Kun kiillotan tätä peiliä, yritän kuvitella, mitä isoäiti Beatrice näki, kun hän katsoi siihen. Ehkä hän näki alkuun nuoren tytön, sellaisen kuin sinä, haaveilemassa tulevaisuudestaan.

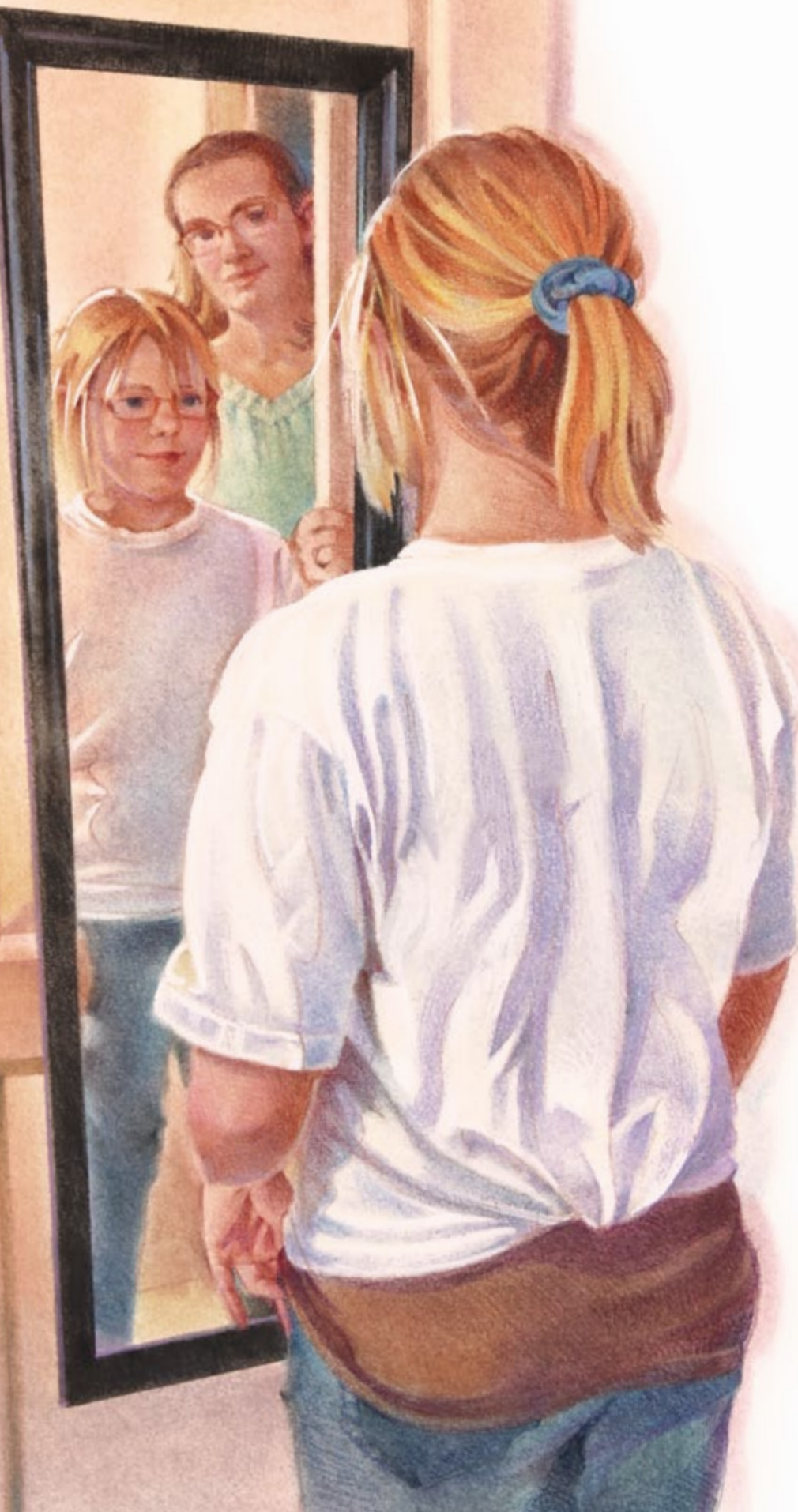
Voin kuvitella onnen valon, jonka hän näki silmissään, kun hän katseli peilistä pitkiä palmikoitaan ennen kastettaan. Tiesitkö, että hän ei voinut mennä kasteelle ennen kuin 18-vuotiaana?”

Pudistin päätäni. ”En.”

”Ja sitten kun hän oli mennyt naimisiin isoisän kanssa, hän sai tyttövauvan, joka eli vain kaksi päivää. Kuvittelen, että ne silmät, jotka hän näki tästä peilistä silloin, olivat tulvillaan kyyneliä.

Monta vuotta sen jälkeen hän on varmaankin nähnyt iloisen kuvajaisensa valmistautuessaan menemään temppeliin sinetöitäväksi aviomieheensä ja kolmeen lapseensa.

Vanhempina naisena hän on kenties

"Etsikää esivanhempanne. On tärkeää tuntea, niin pitkälle kuin on mahdollista, ne, jotka ovat tulleet ennen meitä. Kun saamme tietää esivanhemmistamme, löydämme jotakin itsestämme."

Presidentti Thomas S. Monson, "Pysyviä totuuksia muuttuvia aikoja varten", *Liahona*, toukokuu 2005, s. 21.

käyttänyt tätä peiliä asettellessaan päähänsä hattua ennen lähtöä Apuyhdistyksen kokouksiin.

Ja viimein harmaahapsisena leskenä hän on ehkä nähnyt silmissään urhean päättäväisyyden, sillä hän eli monia vuosia yksin mutta uskollisena loppuun asti."

"Siunasiko taivaallinen Isä isoisoäitiä?" kysyi.

"Kyllä Hän siunasi", äiti sanoi.

"Oliko isoisoäiti onnellinen elämässään?"

"Oli. Se ei ollut aivan sellainen kuin hän oli suunnitellut. Osa siitä oli hyvin raskasta, mutta hän turvasi Jumalaan, ja nuo kokemukset auttoivat häntä tulemaan enemmän Jumalan kaltaiseksi."

"Ehkä minun ei oikeasti tarvitse nähdä tulevaisuutta", sanoin laskien hopeapeilin hellästi takaisin rasiaansa. "Minä vain luotan taivaalliseen Isään ja seuraan Häntä."

"Olen varma, että Jumalalla on ihana elämä sinun varallesi", äiti sanoi. "Ja jos seuraat Häntä, niin lopulta kasvot, jotka näet peilissä, kuvastavat Hänen kuvaansa. Ja se olisi todellakin toteutunut unelma." ■

Meidän sivumme

*Jazzive V.,
7, Etelä-Carolinasta
Yhdysvalloista pitää käynneistä
temppeillä vanhempiensa kanssa ja rakastaa
Jeesusta Kristusta hyvin paljon. Hänen tavoit-
teenaan on oppia uskonkappaleet ennen kuin
hän menee kasteelle.*

TUNSIIN HENGEN

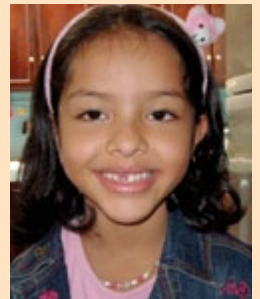
Yhtenä iltana niin kuin joka ilta polvistuin ennen nukkumaanmenoa vuoteeni ääreen ja rukoilin. Mutta sinä iltana sen jälkeen kun olin rukoillut, tunsin itseni onnellisemmaksi kuin koskaan aiemmin.

Tiedän, että tunsin sinä iltana Pyhän Hengen.

Lisa E., 12, Saksa

*Daniela M., 8, Costa Ricasta
pitää siitä, kun on perhe-
ilta ja hän voi jutella
perheensä kanssa. Hän
leikkii mielellään vel-
jensä Rodolphon kanssa.
Hänen lempiväriinsä on
fuksianpunainen.*

*Rodolpho M., 6, lukee
mielellään niitä pyhien
kirjoitusten kohtia, jotka
kertovat Jeesuksen
Kristuksen syntymästä.
Hänen lempiväriinsä on
sininen. Hän rakastaa
vanhempiaan, koska he
pitävät hänestä huolta ja
rakastavat häntä.*

MINUSTA VOI TUNTUA HYVÄLTÄ

Kun teen jotakin väärää, pyydän anteeksi ja yritän toimia paremmin. Kun teen sitä, mikä on oikein, Pyhä Henki auttaa niin, että minusta tuntuu hyvältä. Haluan, että minulla on aina se hyvä tunne sisälläni. Kun Alma nuorempi Mormonin kirjassa teki jotakin pahaa, hän teki parannuksen ja teki sitä, mikä on oikein. Hänestä tuli hyvä esimerkki.

Jared Y., 5, Länsi-Malesia

Fynn S., 10, Saksa

Valery R., 11, Sveitsi

Juan G., 6, Ecuador

Jos haluaisit lähettää viestin Meidän sivullemme, lähetä se osoitteeseen liahona@ldschurch.org ja merkitse aiheeriville otsikoksi "Our Page". Jokaiseen lähetykseen täytyy sisältyä lapsen koko nimi, sukupuoli, ikä (oltava 3–12 vuotta), toisen vanhemman nimi, seurakunta ja vaarna tai piiri sekä vanhemman kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) käyttää lapsen kuvaa ja lähetettyä viestiä. Lähetettyjä viestejä saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

Minun ruumiini on Jumalan temppeli

”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? – Jumalan temppeli on pyhä, ja tämä temppeli olette te.” (1. Kor. 3:16–17.)

Vicki F. Matsumori

Sulje silmäsi ja kuvittele mielesäsi temppeli. Minkä värinen se on? Kuinka suuri se on? Onko siinä yhtään ikkunoita? Onko siinä torneja? Kuinka monta?

Kaikki Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon temppelit ovat erilaisia. Utahissa olevassa Suolajärven temppelissä on harmaat graniittiseinät ja kuusi tornia. Se näyttää erilaiselta kuin Albertassa Kanadassa oleva Cardstonin temppeli, jossa on kiviseinät mutta ei lainkaan torneja. Vaikka jokainen temppeli näyttää erilaiselta, ne ovat kaikki kauniita ja ne on rakennettu samaan

tarkoitukseen. Ne ovat paikkoja, joissa tehdään erityisiä toimituksia, joita me tarvitsemme, jotta voimme palata taivaallisen Isän luo.

Sinä olet niin kuin temppeli. Olet erilainen kuin kaikki muut, mutta sinäkin olet Jumalan Hengen – Pyhän Hengen – asuinpaikka. Apostoli Paavali on sanonut: ”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? – Jumalan temppeli on pyhä, ja tämä temppeli olette te.” (1. Kor. 3:16–17.) Ruumiisi on henkesi temppeli.

Aivan kuten kohtelet temppeleitä kunnioittavasti, sinun tulee kohdella omaa ruumistasi kunnioittavasti. Voit tehdä sen noudattamalla

viisauden sanaa (ks. OL 89), pukeutumalla säädyllisesti ja pitämällä ruumiisi puhtaana. Sinun tulee pitää puhtaana myös sydämesi ja mielesi lukemalla, kuuntelemalla ja katsomalla vain

sellaista, mikä on taivaallisen Isän mielen mukaista (ks. Evankeliumin tasovaatimukseni).

Kun olet puhdas mieleltäsi ja ruumiiltasi, voit saada suuria siunauksia. ■

Toiminta

Etsi tie sokkelon läpi. Kun tulet kohtaan, jossa on liikennemerkki, valitse joko Kyllä tai Ei sen perusteella, mikä auttaa sinua kohteelmaan ruumistasi Jumalan temppelinä. Oikeiden polkujen valitseminen johtaa temppeliin.

Piirrä neljä muuta asiaa, jotka ovat hyväksi sinulle. Leikkaa ne irti ja sijoita piirroksesi sokkeloon hyviä valintoja kuvaavien kuvien päälle.

Jeesus siunaa lapsia

Diane L. Mangum

Jairos ja hänen vaimonsa istuivat tyttärensä vuoteen ääressä ja olivat huolissaan. Heidän tyttärensä tuli tunti tunnilta sairaammaksi, ja he pelkäsivät, että hän kuolisi. He tiesivät enää yhden ainoan keinon, jolla he voisivat auttaa häntä.

Jairos kiiruhti Kapernaumin kaduille etsimään Jeesus Nasaretilaista. Jairos tiesi, että Jeesus oli parantanut ihmisiä. Ehkäpä Jeesus tulisi ja parantaisi hänen tyttärensä.

Lähellä järvenrantaa ihmiset kokoontuivat paikalle, jossa Jeesus oli noussut veneestä. Jairos työntyi väkijoukon läpi, kunnes hän oli Herran vieressä. Jairos lankesi polvilleen ja kertoi Jeesukselle, että hänen tyttärensä oli sairas ja kuolemaisillaan.

”Tule ja pane kätesi hänen päälleen, niin hän paranee eikä kuole”, Jairos pyysi hartaasti.

Jeesus suostui, ja monet ihmiset seurasivat heitä.

Viestinviejä kiiruhti heitä vastaan ja kertoi Jairokselle, että tämän tytär oli jo kuollut. Jeesuksen oli liian myöhäistä tulla auttamaan. Jeesus sanoi Jairokselle: ”Älä pelkää, vaan usko.”

Kun he tulivat Jairoksen kotiin, siellä itkettiin ja valitettiin suureen ääneen. Talossa oli monia ihmisiä, jotka vaikersivat surusta.

Jeesus meni taloon ja kielsi ihmisiä itkemästä, koska tyttö ei ollut kuollut vaan ainoastaan nukkui. Jotkut ihmiset nauroivat Jeesukselle. He tiesivät, että tyttö oli kuollut.

Sitten Jeesus lähetti pois kaikki meluisat ihmiset. Hän vei Jairoksen ja tämän vaimon sekä apostolinsa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen huoneeseen, jossa tyttö makasi vuoteessa.

JAIROS

Jairos oli tärkeä mies Kapernaumissa. Hän oli esimies synagogassa, jonne kaikki juutalaiset alueella menivät palvelemaan Jumalaa.

SUREMINEN

Kun joku Jeesuksen aikaan kuoli, perheet maksoivat surijoille, jotta he tulisivat kotiin ja itkisivät kovaan ääneen ja soittaisivat huiluilla surullista musiikkia. Ihminen haudattiin vuorokauden kuluessa kuolemastaan.

Jeesus otti tyttöä kädestä ja sanoi: ”Tyttö, minä sanon sinulle, nouse.”

Tyttö nousi seisomaan. Hänen vanhempansa olivat hämmästyksissään ja riemuisaan. Heidän tyttärensä oli elossa!

Jeesus paransi ja siunasi lapsia muulloinkin. Kerran Pereassa Vapahtajan ympärille oli kokoontunut paljon ihmisiä kuuntelemaan, kun Hän opetti heitä. Jotkut ihmiset toivat lapsiaan katsomaan Jeesusta ja saamaan Häneltä siunauksen.

Jeesuksen opetuslapset näkivät lapset

ja yrittivät lähettää heidät pois. Jeesuksen luona oli paljon ihmisiä, eivätkä lapset tuntuneet tärkeiltä. Mutta Jeesus sanoi opetuslapsille: ”Sallikaa lasten tulla minun luokseni, älkää estäkö heitä. Heidän kaltaistensa on Jumalan valtakunta.”

Sitten Jeesus otti kunkin lapsen syliinsä. Hän pani kätensä kunkin lapsen päälle ja siunasi heidät. Jeesus sanoi aikuisille, että heidän piti olla nöyriä niin kuin pienet lapset. ■

Kohdisti Mark. 5:21–24, 35–43; 10:13–16.

Etsitään opetettavia ihmisiä

Kun lähetyssaarnaajat rukoilevat, tutkivat pyhiä kirjoituksia ja todistavat, he osoittavat kuuliaisuutensa ja kelpoisuutensa saada Herran apua. Auta näitä lähetyssaarnaajia löytämään perhe, joka haluaa kuulla evanliumista, seuraamalla avaimessa olevia ohjeita. Kun esimerkiksi näet lähetyssaarnaajien rukoilevan, siirry kuvassa oikealle. ■

Alku

Siirry oikealle

Siirry vasemmalle

Siirry alas

Perillä

**“Olkaamme – –
hyviä lähimmäisiä
kotipaikkakunnil-
lamme auttaen sekä
niitä, jotka kuuluvat
muihin uskontokun-
tiin, että niitä, jotka
kuuluvat omaamme.”**

Presidentti Thomas S. Monson,
huhtikuun 2011 yleiskonferenssissa

Vain yksi kolikko

Chad E. Phares

Perustuu tositapahtumaan

"Iloiten tahdon kymmenykset antaa Herralle, kun muistan mitä lahjoittaa Hän meille kaikille"
(*"Kymmenykset Herralle"*, Liahona, lokakuu 2006, s. Y13).

1. Daniel katseli lipastonsa päällä olevaa kolikkoa. Hän oli katsellut sitä muutamat viime minuutit. Se ei näyttänyt kovin paljolta.

Daniel, oletko valmis lähtemään kirkkoon?

Kyllä, isi. Tulen ihan kohta.

2. Daniel työnsi kolikon taskuunsa ja juoksi perheensä luo.

3. Kun Daniel ja hänen perheensä tulivat kirkolle, hän otti kymmenyslipukkeen ja kuoren piispan toimiston vierestä.

Isi, autatko minua täyttämään tämän?

Totta kai.

4. Kuinka paljon kymmenyksiä maksat tänään?

En paljonkaan. Tämän vain.

Daniel, onko tämä kymmenen prosenttia siitä rahasta, jonka ansaitsit?

On.

Sitten tämä on juuri niin kuin pitää.

5. Daniel sulki kuoren ja antoi kymmenysrahan piispalle. Piispa kätelti häntä.

Daniel mietti, olisiko piispa silti kätellyt häntä, jos olisi tiennyt, että kuoressa oli vain yksi ainut kolikko.

6. Olen ylpeä sinusta, Daniel. Kymmenysten maksaminen on hyvä valinta.

Tiedän, isi, mutta se oli vain yksi kolikko.

7.

Et koskaan tiedä, mihin se yksi kolikko käytetään. Ehkä sillä maksetaan yhden sivun painaminen Mormonin kirjaan tai ehkä se auttaa maksamaan yhden niistä kivistä, joita käytetään temppelin rakentamiseen.

8. Daniel ei ollut koskaan ajatellut kymmenyksiä sillä tavoin. Hän alkoi ajatella kaikkia niitä tapoja, joilla hänen kymmenysrahansa voisi auttaa muita.

Taidat olla oikeassa, isi. Olen iloinen siitä, että voin maksaa kymmenykset – vaikka se onkin vain yksi kolikko.

Kuinka kymmenyksiä käytetään?

Kymmenyksiä käytetään auttamaan lähetystyössä, temppelien ja seurakuntakeskusten rakentamiseen, pyhien kirjoitusten painamiseen ja moniin muihin asioihin. Katso piirroksia joistakin asioista, joihin kymmenyksiä käytetään. Ympyröi jokaisesta sarakkeesta se piirros, joka on erilainen kuin muut.

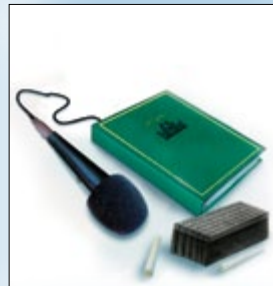
Lähetystyö

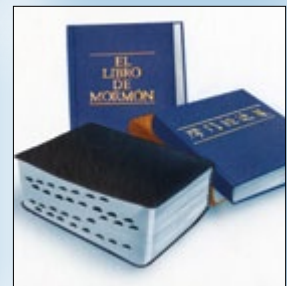
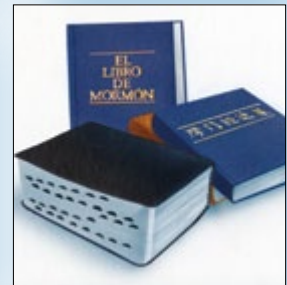
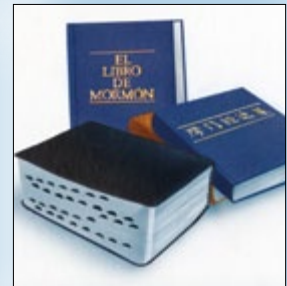
Tempelit

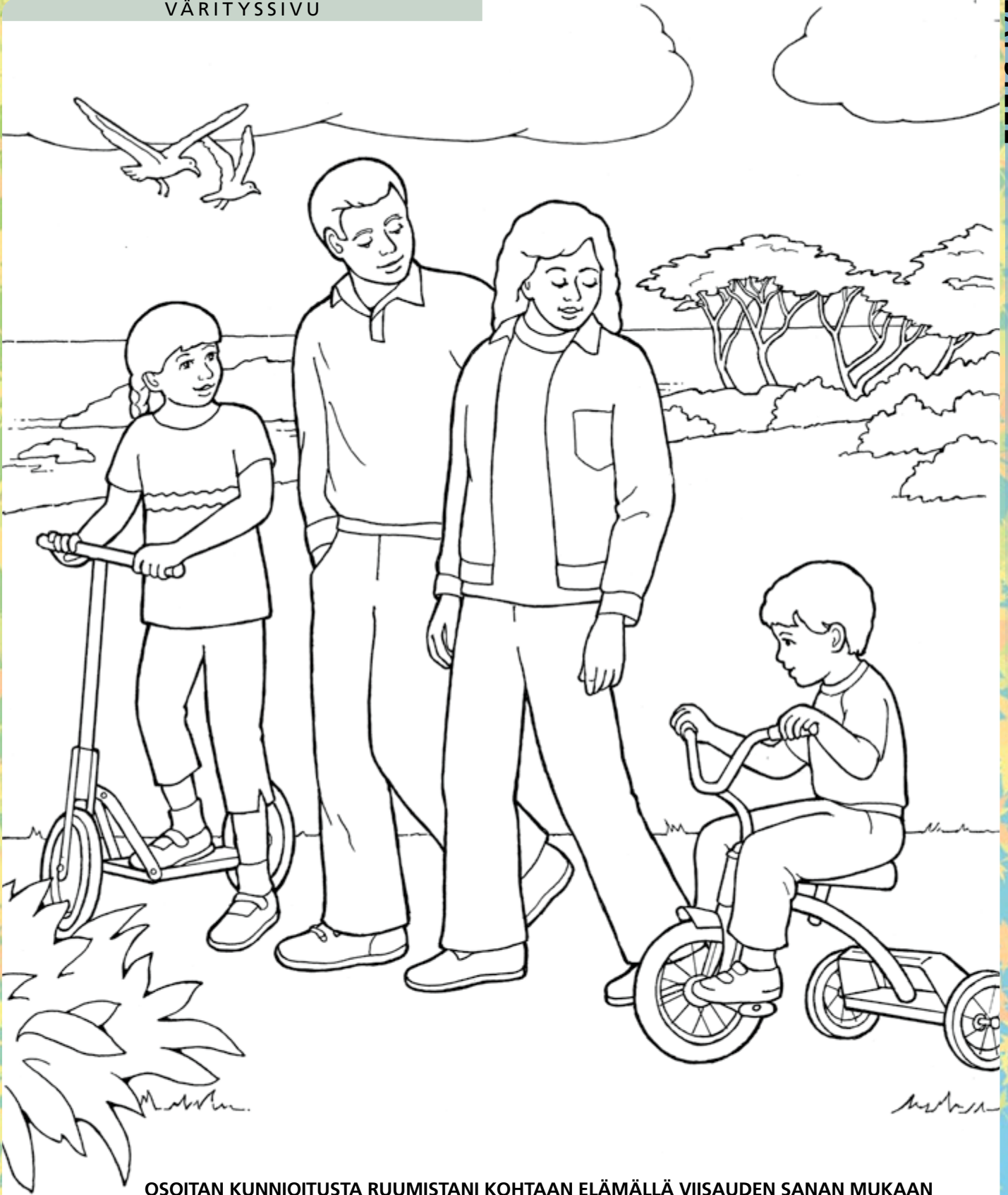

Seurakuntakeskukset

Pyhät kirjoitukset

OSOITAN KUNNIOITUSTA RUUMISTANI KOHTAAN ELÄMÄLLÄ VIISAUDEN SANAN MUKAAN

”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? –
Jumalan temppeli on pyhä, ja tämä temppeli olette te.” (1. Kor. 3:16–17.)

Liahona- ja **Ensign-**lehtien lokakuun numero keskittyy Mormonin kirjaan

Kirkon lehdet julkaisevat aika ajoin numeroita, jotka keskittyvät johonkin yksittäiseen, tärkeään aiheeseen. Tänä vuonna *Liahona-* ja *Ensign-*lehtien lokakuun numero omistetaan Mormonin kirjalle.

Lokakuun numero keskittyy kolmeen tärkeään kysymykseen: Mikä on Mormonin kirja? Miksi meillä on Mormonin kirja? Mitä Mormonin kirja merkitsee minulle?

Lehden numero sisältää Mormonin kirjan historian, jäsenten henkilökohtaisia kokemuksia kirjasta, ehdotuksia pyhien kirjoitusten tutkimiseen ja tietoa siitä, kuinka Mormonin kirjaa voi soveltaa käytäntöön nykyaikana. Numerossa on 15 elävän profeetan ja apostolin todistusten ja näkemysten lisäksi kaikkien kirkon aikaisempien presidenttien todistuksia ja näkemyksiä Mormonin kirjasta.

”Kirkon johtajien todistuksissa on voimaa”, sanoo *Liahona*-lehden apulaispäätoimittaja Jenifer Greenwood. ”Heidän todistuksensa perustuvat Mormonin kirjaan, uskontomme lakikiveen. Haluamme kovasti jäsenten tuntevan nuo todistukset.”

Jäseniä kannustetaan käyttämään tätä numeroa kahdella tavalla, kertoo opetussuunnitelmaosaston toiminnanjohtaja, vanhin Paul B. Pieper seitsemänkymmenen koorumista.

”Ensiksi jäsenten ja lähetyssaarnaajien tulisi

tarkastella sitä henkilökohtaiseksi hyödykseen ja vahvistaakseen todistustaan Mormonin kirjasta”, hän sanoo. ”Toiseksi heidän tulisi jakaa lehteä muille, myös vähemmän aktiivisille kirkon jäsenille ja kirkkoon kuulumattomille.”

”Toiveemme on, että tämä numero on ihmisille astinlautana niin että he todellakin avaavat Mormonin kirjan ja omistautuvat sille jälleen”, sisar Greenwood sanoo. ”On hienoa puhua Mormonin kirjasta, lukea ja oppia Mormonin

kirjaa koskevia asioita, mutta se, mikä käännyttää ja saa ihmiset lähemmäksi Jumalaa, on itse Mormonin kirja.”

Mormonin kirja on kestänyt ajan koetukset ja vastukset sekä säilyttänyt todistuksen, ja se on Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ytimessä.

”Tämä numero on laadittu siinä toivossa, että se innoittaa perheitä ja yksilöitä, kun he pyrkivät ymmärtämään ja noudattamaan Mormonin kirjan opetuksia sekä kertomaan niistä muille”, vanhin Pieper sanoo.

Lokakuun numero on saatavissa 42 kielellä. Kaikkia jäseniä kannustetaan tutustumaan sen sisältöön. Numerosta julkaistaan ensimmäisen presidenttikunnan sanoma ja kotikäynti-

tiopetussanoma 39 muulla kielellä. Lehden numero kokonaisuudessaan on saatavissa monilla kielillä myös *Liahonan* ja *Ensignin* verkkosivustoilla.

Jäsenet, jotka haluavat tilata Mormonin kirjaan keskittyvän numeron tai hankkia ylimääräisiä numeroita itselleen tai lahjaksi, voivat käydä lähimmässä jakelukeskuksen myymälässä tai mennä osoitteeseen store.lds.org. ■

Liahona- ja Ensign-lehtien lokakuun numero keskittyy Mormonin kirjaan.

Uusia lähetysjohtajia kutsuttu palvelemaan

Kirkko julkisti aiemmin tänä vuonna 127 uuden lähetysjohtajan nimet. Suurin osa on aloittanut kolmivuotisen palvelutyönsä tämän vuoden heinäkuussa.

Lähetyskenttä	Uusi johtaja
Abidjan, Norsunluurannikko	Z. Dominique Dekaye
Accra, Ghana	Daniel K Judd
Alppien saksankielinen	Richard L. Miles
Anaheim, Kalifornia, Yhdysvallat	Bradford C. Bowen
Anchorage, Alaska, Yhdysvallat	N. Warren Clark
Angeles, Filippiinit	David C. Martino
Apia, Samoa	Johnny L. Leota
Arcadia, Kalifornia, Yhdysvallat	Jorge T. Becerra
Atlanta, Georgia pohjoinen, Yhdysvallat	Mark A. Wolfert
Auckland, Uusi-Seelanti	Paul N. Lekias
Baltia	Jeffrey G. Boswell
Baton Rouge, Louisiana, Yhdysvallat	Jim M. Wall
Brasilia, Brasilia	Helcio L. Gaertner
Buenos Airesin läntinen, Argentiina	Douglas B. Carter
Bukarest, Romania	Ned C. Hill
Busan, Etelä-Korea	Lynn A. Gilbert
Cali, Kolumbia	Jonathan M. Prince
Capé Coast, Ghana	Jeffrey L. Shulz
Caracas, Venezuela	Vianey R. Villamizar
Cebu, Filippiinit	Evan A. Schmutz
Charleston, Länsi-Virginia, Yhdysvallat	Bruce G. Pitt
Chiclayo, Peru	Eduardo C. Risso
Cochabamba, Bolivia	Dan L. Dyer
Colorado Springs, Colorado, Yhdysvallat	J. Patrick Anderson
Columbus, Ohio, Yhdysvallat	Robert T. Nilsen
Concepciónin eteläinen, Chile	Oswaldo Martínez Carreño
Cotonou, Benin	Robert F. Weed
Dallas, Texas, Yhdysvallat	Devin G. Durrant
Davao, Filippiinit	Ferdinand Pangan
Denverin pohjoinen, Colorado, Yhdysvallat	Jerry M. Toombs
Donetsk, Ukraina	Vladimir Campero
Etelä-Carolina, Yhdysvallat	Columbia Monte Holm
Eugene, Oregon, Yhdysvallat	Mark A. Young
Florianopolis, Brasilia	J. Joel Fernandes
Fortaleza, Brasilia	Francisco A. Souza
Fort Lauderdale, Florida, Yhdysvallat	Donald E. Anderson
Frankfurt, Saksa	Lehi K. Schwartz

Fresno, Kalifornia, Yhdysvallat	Larry Gelwix
Guam, Mikronesia	Stephen F. Mecham
Guatemalan eteläinen, Guatemala	Larry Stay
Guatemalan keskinen, Guatemala	M. Joseph Brough
Guatemalan pohjoinen, Guatemala	Edward D. Watts
Guayaquilin pohjoinen, Ecuador	Lizardo H. Amaya
Helsinki, Suomi	Douglas M. Rawlings
Houston, Texas, Yhdysvallat	John C. Pingree
Houstonin itäinen, Texas, Yhdysvallat	Thomas J. Crawford
Independence, Missouri, Yhdysvallat	Donald J. Keyes
Jekaterinburg, Venäjä	E. Kent Rust
Johannesburg, Etelä-Afrikka	S. Craig Omer
Kapkaupunki, Etelä-Afrikka	Mark I. Wood
Kinshasa, Kongon demokraattinen tasavalta	Brent L. Jameson
Kiova, Ukraina	Jörg Klebingat
Knoxville, Tennessee, Yhdysvallat	Richard A. Irion
Kobe, Japani	Richard G. Zinke
Lagos, Nigeria	Edward K. B. Karkari
Lansing, Michigan, Yhdysvallat	Stephen H. Hess
Las Vegas, Nevada, Yhdysvallat	Michael A. Neider
Liman itäinen, Peru	Nelson Ardila Vásquez
Little Rock, Arkansas, Yhdysvallat	Daniel Bay Gibbons
Louisville, Kentucky, Yhdysvallat	W. Richards Woodbury
Lubbock, Texas, Yhdysvallat	Arnold R. Augustin
Lusaka, Sambia	Mikele R. Padovich
Maceió, Brasilia	Mauricio G. Gonzaga
Manaus, Brasilia	H. Moroni Klein
Manchester, Englanti	Robert I. Preston
Manila, Filippiinit	Lyle J. Stucki
Mendoza, Argentiina	Sergio E. Avila
Méxicon kaakkoinen, Meksiko	Raymundo Morales Barrera
Méxicon pohjoinen, Meksiko	J. Dana Call
Minneapolis, Minnesota, Yhdysvallat	Jordan W. Clements
Morristown, New Jersey, Yhdysvallat	Jon M. Jeppson
Nashville, Tennessee, Yhdysvallat	William L. McKee
Novosibirsk, Venäjä	Steven M. Petersen
Oaxaca, Meksiko	Enrique Leyva Jimenez
Olongapo, Filippiinit	Roberto B. Querido
Osorno, Chile	John E. Rappleye
Papeete, Tahiti	Benjamin T. Sinjoux
Pariisi, Ranska	Franck Poznanski
Phoenix, Arizona, Yhdysvallat	R. Scott Taylor
Pietari, Venäjä	Jon Beesley

Pittsburgh, Pennsylvania, Yhdysvallat	Clinton D Topham
Port Harcourt, Nigeria	Philip K. Xaxagbe
Portland, Oregon, Yhdysvallat	C. Jeffery Morby
Praia, Kap Verde	Roberto F. Oliveira
Puebla, Meksiko	Robert C. Reeves
Quetzaltenango, Guatemala	Lewis Bautista
Quezon City pohjoinen, Filippiinit	Dennis R. Sperry
Quito, Ecuador	Bruce E. Ghent
Recife, Brasilia	Rubens C. Lanius
Resistencia, Argentiina	Raymond S. Heyman
Rio de Janeiro, Brasilia	Geraldo Lima
Riverside, Kalifornia, Yhdysvallat	Paul F. Smart
Rosario, Argentiina	Hugo L. Giuliani
Roseville, Kalifornia, Yhdysvallat	John G. Weston
Sacramento, Kalifornia, Yhdysvallat	H. Benson Lewis
Salta, Argentiina	Juan J. Levrino
Salvador, Brasilia	James W. Hart
San Diego, Kalifornia, Yhdysvallat	Paul N. Clayton
San Jose, Kalifornia, Yhdysvallat	W. Lincoln Watkins
San Pablo, Filippiinit	George E. Peterson
San Salvador, El Salvador	David L. Glazier
Santa Ana, El Salvador/Belize	I. Poloski Cordon
Santiagoin pohjoinen, Chile	Fred D. Essig
Santo Domingon itäinen, Dominikaaninen tasavalta	Heriberto Hernandez
Santo Domingon läntinen, Dominikaaninen tasavalta	Raul Rodriguez Morel
São Paulon eteläinen, Brasilia	John S. Tanner
São Paulon Interlagos, Brasilia	R. Pacheco Pinho
São Paulon pohjoinen, Brasilia	Marcus H. Martins
Sapporo, Japani	Eric C. Evans
Sendai, Japani	Gary D. Rasmussen
Slovenia/Kroatia	Edward B. Rowe
Suva, Fidži	Kenneth D. Klingler
Tadoban, Filippiinit	Jose V. Andaya
Tacoma, Washington, Yhdysvallat	Douglas W. Weaver
Tegucigalpa, Honduras	Carlos A. Hernandez
Tijuana, Meksiko	Armando Carreón Rivera
Tirana, Albania	Andrew M. Ford
Torreón, Meksiko	David Flores Villaseñor
Tucson, Arizona, Yhdysvallat	Roger E. Killpack
Tukholma, Ruotsi	Gregory J. Newell
Tuxtla Gutiérrez, Meksiko	Juan G. Cardenas Tamayo
Ulaanbaatar, Mongolia	Jay D. Clark *
Vancouver, Kanada	Karl M. Tillemann
Wellington, Uusi-Seelanti	Michael L. Kezerian
Ventura, Kalifornia, Yhdysvallat	Fernando R. Castro
Veracruz, Meksiko	Carlos W. Treviño
Vitória, Brasilia	J. Araújo Bezerra ■

* On aloittanut palvelun joulukuussa 2010

Uusia vyöhykkeiden johto- tehtäviä

Ensimmäinen presidenttikunta on ilmoittanut vyöhykkeiden johtotehtävissä tapahtuneista muutoksista, jotka astuivat voimaan 1. elokuuta 2011. Näihin muutoksiin sisältyi se, että vanhin Tad R. Callister kutsuttiin seitsemänkymmenen johtokuntaan. Kaikki vyöhykkeiden johtokuntien jäsenet ovat seitsemänkymmenen ensimmäisestä tai toisesta koorumista. ■

Seitsemänkymmenen johtokunta

Ronald A. Rasband
Avustaa
kaikilla
vyöhykkeillä

Steven E. Snow
1. Utahin
pohjoinen
vyöhyke
2. Utahin Salt
Lake Cityn
vyöhyke
3. Utahin
eteläinen
vyöhyke

Walter F. González
4. Pohjois-
Amerikan
kaakkoinen
vyöhyke

L. Whitney Clayton
5. Pohjois-
Amerikan
luoteinen
vyöhyke
6. Pohjois-
Amerikan
läntinen
vyöhyke

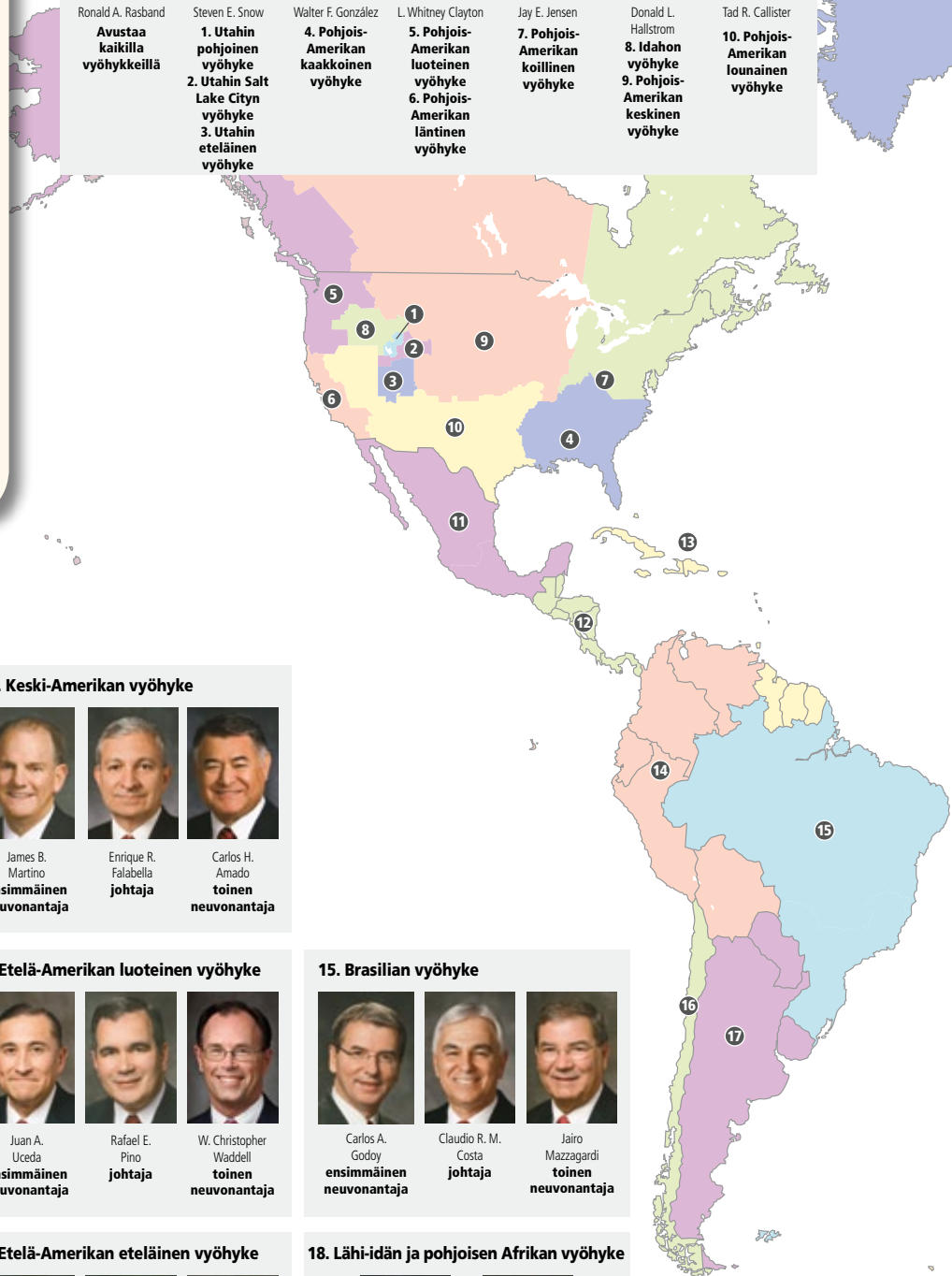
Jay E. Jensen
7. Pohjois-
Amerikan
koillinen
vyöhyke

Donald L. Hallstrom
8. Idähen
vyöhyke
9. Pohjois-
Amerikan
keskinen
vyöhyke

Tad R. Callister
10. Pohjois-
Amerikan
lounainen
vyöhyke

11. Meksikon vyöhyke

Benjamin
De Hoyos
ensimmäinen
neuvonantaja

Daniel L.
Johnson
johtaja

Octaviano
Tenorio
toinen
neuvonantaja

12. Keski-Amerikan vyöhyke

James B.
Martino
ensimmäinen
neuvonantaja

Enrique R.
Falabella
johtaja

Carlos H.
Amado
toinen
neuvonantaja

13. Karibian vyöhyke

Wilford W.
Andersen
ensimmäinen
neuvonantaja

Francisco J.
Viñas
johtaja

J. Devn
Cornish
toinen
neuvonantaja

14. Etelä-Amerikan luoteinen vyöhyke

Juan A.
Uceda
ensimmäinen
neuvonantaja

Rafael E.
Pino
johtaja

W. Christopher
Waddell
toinen
neuvonantaja

15. Brasilian vyöhyke

Carlos A.
Godoy
ensimmäinen
neuvonantaja

Claudio R. M.
Costa
johtaja

Jairo
Mazzagardi
toinen
neuvonantaja

16. Chilen vyöhyke

Jorge F.
Zeballos
ensimmäinen
neuvonantaja

Lawrence E.
Corbridge
johtaja

Kent F.
Richards
toinen
neuvonantaja

17. Etelä-Amerikan eteläinen vyöhyke

Marcos A.
Aidukaitis
ensimmäinen
neuvonantaja

Mervyn B.
Arnold
johtaja

Bradley D.
Foster
toinen
neuvonantaja

18. Lähi-idän ja pohjoisen Afrikan vyöhyke

Bruce D.
Porter
johtetaan
keskustoimistosta

Paul B.
Pieper

19. Euroopan vyöhyke

Gerald Causé
ensimmäinen neuvonantaja

Erich W. Kopischke
johtaja

José A. Teixeira
toinen neuvonantaja

20. Euroopan itäinen vyöhyke

Larry R. Lawrence
ensimmäinen neuvonantaja

Gregory A. Schwitzer
johtaja

Randall K. Bennett
toinen neuvonantaja

21. Aasian vyöhyke

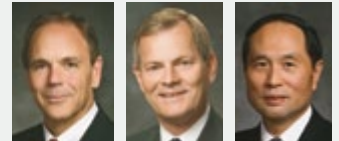

Kent D. Watson
ensimmäinen neuvonantaja

Anthony D. Perkins
johtaja

Gerrit W. Gong
toinen neuvonantaja

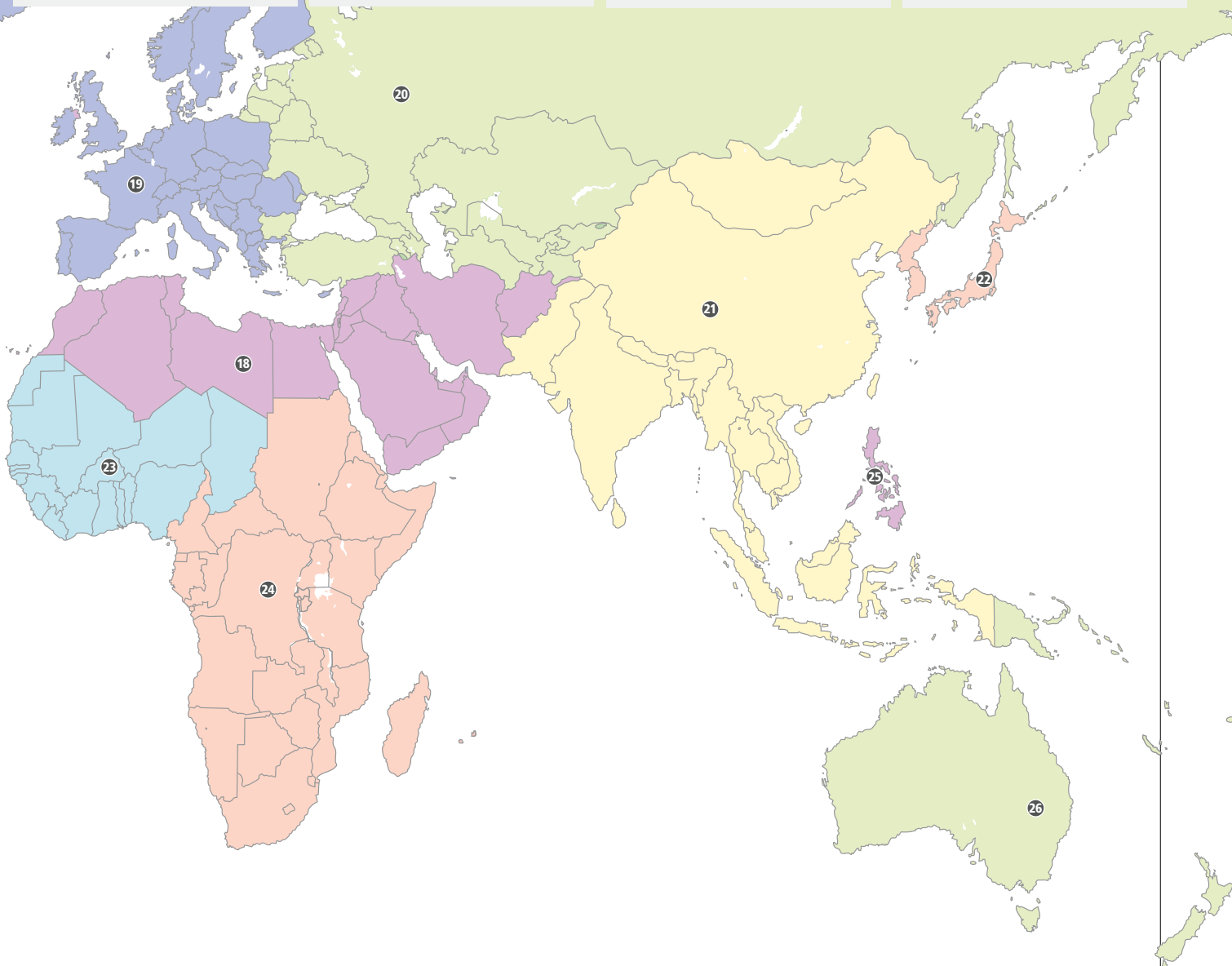
22. Aasian pohjoinen vyöhyke

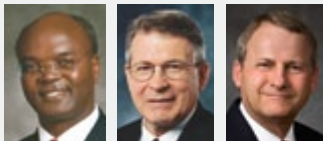
Michael T. Ringwood
ensimmäinen neuvonantaja

Gary E. Stevenson
johtaja

Koichi Aoyagi
toinen neuvonantaja

23. Afrikan läntinen vyöhyke

Joseph W. Sitati
ensimmäinen neuvonantaja

John B. Dickson
johtaja

LeGrand R. Curtis jr.
toinen neuvonantaja

24. Afrikan kaakkoinen vyöhyke

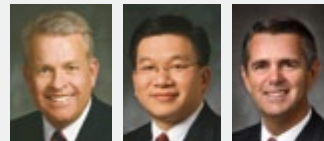

Ulisses Soares
ensimmäinen neuvonantaja

Dale G. Renlund
johtaja

Carl B. Cook
toinen neuvonantaja

25. Filippiinien vyöhyke

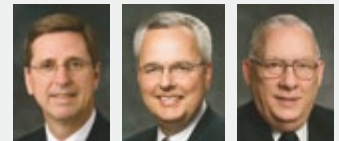

Brent H. Nielson
ensimmäinen neuvonantaja

Michael John U. Teh
johtaja

Ian S. Ardern
toinen neuvonantaja

26. Tyynenmeren vyöhyke

Kevin W. Pearson
ensimmäinen neuvonantaja

James J. Hamula
johtaja

F. Michael Watson
toinen neuvonantaja

Kirkko tehnyt lähetyksenttiä koskevia muutoksia

Sovittaakseen paremmin voimavarat muuttuviin tarpeisiin kirkko on vuonna 2011 muodostanut 5 uutta lähetyksenttiä ja yhdistänyt muita läheisiin lähetyksenttiin. Lähetyksenttiä on maailmassa 340.

Kirkko on muodostanut seuraavat lähetyksentät:

Cotonoun lähetyksenttä Beninissä – käsittää Beninin ja Togon – on muodostettu osasta aiempaa Abidjan lähetyksenttää Norsunluurannikolla.

Méxicon kaakkoinen lähetyksenttä Meksikossa perustettiin samassa yhteydessä, kun Méxicon itäinen, luoteinen ja eteläinen lähetyksenttä järjestettiin uudelleen.

Chiclayon lähetyksenttä Perussa muodostettiin osista Piuran ja Trujillon lähetyksenttiä.

Quezon Cityn pohjoinen lähetyksenttä Filippiineillä muodostettiin, kun Manilan ja Quezon Cityn lähetyksentät jaettiin.

Lusakan lähetyksenttä Sambiassa on lohkottu Hararen lähetyksenttää Zimbabwessa, ja siihen kuuluu Malawi.

Kirkko on yhdistänyt seuraavat lähetyksentät:

Toronton itäinen ja läntinen lähetyksenttä Kanadassa on yhdistetty Toronton lähetyksentäksi.

Hartfordin lähetyksenttä Connecticutissa Yhdysvalloissa on liitetty Bostonin lähetyksenttään Massachusettsissa.

Aiempi Maconin lähetyksenttä Georgiassa Yhdysvalloissa on liitetty uudelleen järjestettyihin Jacksonvillen ja Tallahasseen lähetyksenttiin Floridassa sekä Atlantan lähetyksenttään Georgiassa ja Columbian lähetyksenttään Etelä-Carolinassa.

Porton lähetyksenttää Portugalissa on tullut osa Lissabonin lähetyksenttää.

Sveitsissä Geneven lähetyksentän alue on liitetty uudelleen järjestettyihin Pariisin ja Toulousen lähetyksenttiin Ranskassa. (Lisäksi Toulousen lähetyksentän keskuspaikka on siirretty Lyoniin ja lähetyksentän nimi muutettu Lyonin lähetyksentäksi.)

San Salvadorin itäinen lähetyksenttä El Salvadorissa ja San Salvadorin läntinen/Belizen lähetyksenttä on järjestetty uudelleen. Itäinen lähetyksenttä on nyt San Salvadorin lähetyksenttä ja läntinen Santa Anan/Belizen lähetyksenttä. ■

Kirkko jatkaa avun antamista Japanissa

Japania 11. maaliskuuta 2011 runnelleen tuhoisan, voimakkuudeltaan 9,0 magnitudin maanjäristyksen seurauksena kirkko jatkaa tarvikkeiden ja avun antamista kautta maan.

Kirkon avustushankkeessa on jaettu yli 135 tonnia tarvikkeita: ruokaa, vettä, huopia, vuodevaatteita, hygieniapak-kauksia, vaatteita ja polttoainetta. Yli 7 000 kirkon jäsentä on lahjoittanut avustushankkeeseen yli 60 000 työtuntia.

9 miljoonaa asiakirjaa Unkarista lisätty FamilySearchiin

FamilySearchiin maaliskuussa lisätyistä 11,5 miljoonasta uudesta kansainvälisestä asiakirjasta 9 miljoonaa on Unkarista.

Jo indeksoitua 9 miljoonaa asiakirjaa muodostavat ensimmäisen erän niistä kolmesta erästä unkarilaisia asiakirjoja, jotka julkaistaan seuraavan vuoden aikana. Näiden asiakirjojen lisäksi FamilySearchissa on nyt saatavissa vapaaehtoisille uusia indeksointiprojekteja Unkarista. ■

Kartat uusista lähetyksentistä ovat nähtävissä osoitteessa lds.org/church/news/2011-mission-boundary-changes.

KIRJEITÄ TOIMITUKSELLE

Vastaukset ovat *Liahonassa*

Liahona on ollut suurena siunauksena minulle, perheelleni ja kaikille niille, joiden kanssa minulla on ollut tilaisuus puhua kirkosta. Milloin hyvänsä tarvitsen neuvoja, käänny *Liahonan* puoleen ja saan aina tarvitsemi vastauksen. Myös internetissä oleva *Liahona* on suurenmoinen – se auttaa minua valmistelemaan puheita ja oppiaiheita ja säästää minut tunti-kausien etsimiseltä.

Maurilio Braz Santana, Brasilia

Opas niille, jotka etsivät

Joka kuukausi kun luen *Liahonaa*, se antaa minulle jotakin enemmän kuin minulla oli aiemmin. Se muistuttaa minua Vapahtajan rakkaudesta minua kohtaan ja auttaa minua edistymään. Tiedän, että tämä lehti on opas niille, jotka todella etsivät opastusta.

Ange-Lorraine Kouadio, Norsunluurannikko

Tunnen Myöhempien aikojen pyhien kertomaa -palstan Hengen

Liahona on joka kuukausi entistä parempi. Iloitsen sen saadessani, sillä tiedän varmuudella, että löydän siitä innoittavia sanomia. Pidän erityisesti Myöhempien aikojen pyhien kertomaa -palstasta. Tunnen Hengen, kun luen niistä, jotka voittavat vaikeuksia ja kiusauksia Lunastajan esimerkin ja opetusten avulla.

Sheila Uamba, Mosambik

Lähetä palautteesi tai ehdotuksesi osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Kirjoituksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi. ■

PERHEILTAIDEOITA

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

”Yksi uskollinen pioneeri, monta siunattua sukupolvea”, s. 16: Kun käyt artikkelin läpi perheesi kanssa, voitte keskustella siitä, kuinka Saran esimerkki vaikutti hänen isäänsä. Keskustelkaa siitä, kuinka teidän esimerkkinne voi vaikuttaa joko hyvällä tai huonolla tavalla niihin, jotka ovat ympärillä. Asettakaa tavoite olla ”uskollinen pioneeri” joka päivä.

”Pyysikö Hän tosiaan minulta sitä?”, s. 42: Kun tarkastelette tätä artikkelia, etsikää ja vertailkaa niitä huolenaiheita, joita kirkon jäsenillä on tehtävistään. Lukekaa presidentti Monsonin sanat ja keskustelkaa sitten, millä tavoin voitte pyytää taivaallisen Isän apua täyttääksenne velvollisuutenne. Voitte käydä uudelleen läpi ne apukeinot, jotka on lueteltu otsikon ”Käytä muita avunlähteitä” alla.

”Ainoa tosi ja elävä kirkko”, s. 48: Voitte tehdä luettelon kolmesta vanhin Oaksin mainitsemasta ominaispiirteestä, jotka tekevät

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta ainoan toden ja elävän kirkon maan päällä.

Keskustelkaa kustakin ominaispiirteestä ja siitä, kuinka se siunaa perhettänne. Voisitte näytellä, kuinka perheenne voi todistaa näistä ominaispiirteistä niille, jotka kuuluvat eri kirkkoon.

”Kuvajaisia”, s. 60: Kun olette lukeneet artikkelin yhdessä, anna jokaisen perheenjäsenen katsoa peiliin ja kertoa, mitä hän näkee. Auta kutakin henkilöä ymmärtämään, että hän katsoo taivaallisen Isän lasta. Haluatte ehkä keskustella ja todistaa siitä, kuinka paljon Hän rakastaa meitä jokaista ja kuinka tärkeää meidän on luottaa Häneen. Voisitte lukea yhdessä kohdat Ps. 56:4 ja 1. Kor. 2:9.

Oppiaihe todistuksesta

Kun mieheni ja minä olimme juuri menneet naimisiin, olin huolissani siitä, että perheiltä vain meidän kahden kesken tuntuisi kiusalliselta tai siitä tulisi saman toistoa. Ajattelin, että asiat, joita voisimme toisillemme opettaa, loppuisivat kesken. Mutta ensimmäisenä maanantai-iltanamme mieheni yllätti minut sanomalla: ”Haluan lausua todistukseni.” Sitten hän todisti Vapahtajasta ja avioliitosta. Hänen todistuksensa jälkeen minä lausuin omani. Sitä iltaa pidän aina suuressa arvossa. Vaikkei hän ollutkaan tiennyt perheiltä koskevasta huolestani, hän antoi vastauksen siihen, ja minä huomasin, että jokainen perheiltä on hengellinen kokemus, jota kannattaa odottaa.

Siitä lähtien todistuksen lausuminen on ollut perinne perheilloissamme. Vaikka meillä on nyt pieni lapsi ja muokkaamme oppiaiheet hänelle sopiviksi, emme silti jätä todistamista. Odotan innoissani päivää, jolloin voin kuulla lasteni todistukset ja opettaa heille, miksi todistaminen on tärkeää. ■

Heidi Icleanu, Kentucky, USA

VERTAUS BANAANIPUUSTA

Linda J. Later

Anton T. Kumarasamyn kertoman mukaan

Banaanipuut ovat yleisiä asuinseudullani Sri Lankassa. Niiden runko on pehmeä, niin että niitä on helppo katkoa veitsellä, mutta kukaan ei kaada banaanipuuta, koska se tuottaa hyviä hedelmiä.

Monta vuotta sitten, kun olin pieni, oli kauhea myrsky. Kun se viimein päättyi, menin ulos ja näin, että yksi banaanipuistamme oli kaatunut. Se oli kiskoutunut ylös juurineen ja oli vailla lehtiä. Ajattelin, että kaatuneen puunrungon katkaiseminen olisi hauskaa, joten menin kotiin ja etsin veitsen. Mutta juuri kun olin leikkaamaisillani, isoisäni pysäytti minut.

”Et saa leikata banaanipuuta”, hän sanoi.

”Mutta miksi?” kysyin. ”Se ei ole enää kunnollinen, ja leikkaaminen olisi hauskaa.”

Isoisä ei sanonut mitään, vaan viittasi minut seuraamaan itseään. Hän käski minun katkaista ison kepin. Sitten hän toi minut takaisin pihalle, jossa banaanipuu makasi. Vaikka se vaikutti hyödyttömältä, me ryhdyimme vetämään puuta pystyyn. Kun runko oli suorassa, me tuimme raihnaisen puun kepillä.

”Anton”, isoisä sanoi, ”haluan, että vahdit tätä banaanipuuta joka päivä ja varmistat, että se pysyy suorassa. Sinun pitää antaa sille vettä ja ravintoa joka päivä.”

Niinpä minä tarkistin banaanipuun joka aamu varmistaakseni, että runko oli suora. Joka päivä täytin vesiämpärin ja tyhjensin sen

Myrskyn vahingoittama banaanipuu näytti olevan kuolemaisillaan. Mutta rakkaudella, huolenpidolla ja päivittäisellä ravitsemisella se toipui ja kantoi vielä hedelmääkin.

varovasti juurten ympärille. Annoin uutterasti puulle sen tarvitsemaa ravintoa.

Pian näkyi kukkia ja kohta sen jälkeen banaaneja. Kun hedelmät olivat kypsiä, isoisä ojensi banaanin jokaiselle perheenjäsenelle. Katse-
lin mielissäni, kun he kuorivat ja

söivät ne. Yksikään banaani ei ollut koskaan maistunut niin hyvälle kuin ne, ja minua ilahdutti nähdä perheeni nauttivan niistä.

Tuo tapahtui monta vuotta sitten, kauan ennen kuin löysin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon. Mutta opetukset, joita sain huolehtiessani banaanipuusta, soveltuvat elämäni tänä päivänä. Kirkon tehtävissäni sekä toimessani lääkärinä huomaan usein ihmisten olevan vaikeissa tilanteissa. Banaanipuun tavoin nämä ihmiset ovat hylättyjä, vailla kauneutta ja lopussa – jopa omissa silmissään. Kun ajattelen luovuttavani heidän kohdallaan, muistan tuon banaanipuun hedelmien makeuden ja saan rohkeutta auttaa nostamaan heidät pystyyn, tukea heitä, ravita heitä ja huolehtia heistä päivittäin niin kuin Vapahtaja tekisi.

Banaanit, joista perheemme nautti, olivat makeita, mutta Mormonin kirja kertoo meille toisenlaisesta hedelmästä – hedelmästä, joka on ”mitä makeinta” ja ”kaikkia muita hedelmiä haluttavampaa” (ks. 1. Nefi 8:11–12). Me voimme kokea iloa, kun me autamme niitä, jotka kamppailevat löytääkseen tien pimeyden sumujen läpi, ja ohjaamme heitä nauttimaan hedelmää, joka on kaikkea muuta makeampaa – iankaikkisen elämän hedelmää. ■

Annie Henrién teos *Ensikukintaa*

”Jeesus sanoi heille: ‘Vielä hetken aikaa valo on teidän keskellänne. Kulkekaa niin kauan kuin teillä on valo, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka

kulkee pimeässä, ei tiedä, minne on menossa.

Niin kauan kuin teillä on valo, uskokaa valoon, jotta teistä tulisi valon lapsia.’” (Joh. 12:35–36.)

Mikä pitää elämän tasapainossa?

Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista ehdottaa neljää tapaa, joilla myöhempien aikojen pyhät voivat luoda tasapainoisen, vanhurskaan elämän:

1. pitämällä suurenmoisen fyysisen ruumiinsa puhtaana ja pyhänä Jumalan temppelinä
2. pitämällä tärkeimpänä hengellistä oppimista ja tietoa Jumalasta
3. olemalla luotettava sukupolvi ja käyttämällä iankaikkisen evankeliumin totuuksia tasovaatimusten ja arvojen perustana
4. etsimällä oppia pyhiin kirjoituksiin sisältyvistä iankaikkisista totuuksista.

Ks. ”Tasapainoisen, vanhurskaan elämän perinne”, s. 30.

